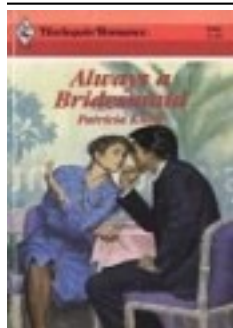

Vẫn Chỉ Là Cô Phù Dâu (Always A Bridesmaid)

Contents

Vẫn Chỉ Là Cô Phù Dâu (Always A Bridesmaid)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	20
4. Chương 4	26
5. Chương 5	38
6. Chương 6	47
7. Chương 7	54
8. Chương 8	61
9. Chương 9	66
10. Chương 10	74
11. Chương 11	77

Vẫn Chỉ Là Cô Phù Dâu (Always A Bridesmaid)

Giới thiệu

Người type: Hangnhi39, begamau Shelby Featherstone là một cô gái hành động theo tình cảm, cô luôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-chi-la-co-phu-dau-always-a-bridesmaid>

1. Chương 1

Không chấp thuận!

Shelby trừng trừng nhìn tờ giấy có tiêu đề chữ vàng.

“Không có tín dụng ngân hàng đủ để đảm bảo”, cô lẩm bẩm. Đôi mắt xanh biếc đọc lướt xuống cuối trang, vẻ không tin, rồi bực bội hét toáng lên. “Ừ, cứ cho là không có tín dụng ngân hàng, nhưng tôi lại có tiền

mặt!”

Mary Feartherstone đang ngồi đập máy khâu ở phòng đối diện ngược mặt nhìn. Bà tựa như vùi đầu trong đồng the mỏng màu hồng đào dùng may bốn chiếc áo dài phù dâu cho đám cưới sắp tới của người hàng xóm. Nhìn về cau có của cô con gái, bà bỏ mấy chiếc kim đang ngậm ở miệng và găm chúng vào chiếc bọc nhỏ bằng trái cà chua.

“Con bảo sao cơ? Có chuyện gì vậy?”/

Shelby vung vẩy lá thư làm cô bức mình cho bà mẹ thấy. “Cái lão”, cô liếc nhìn chữ kí to bằng mực đen loảng ngoảng ở cuối tờ giấy, “con đoán chắc phải là đàn ông, cái lão A.J.Coury không đồng ý cho con thuê cửa hàng còn bỏ trống ở Spanish Court. Gớm chưa này”. Cô nói với giọng cay độc, “lão dám lấy tên mình đặt cho cả khu buôn bán sầm uất ấy”.

“Ôi, Shelby”, bà mẹ xót xa thốt lên. “Không được hả con? Thế mà con thì cứ lại hi vọng vào chỗ ấy”. Shelby đập mạnh chiếc phong bì của hãng Court vào lòng bàn tay kia. “Cả mẹ và những người khác nhà mình đều hi vọng thế. Được chỗ đó, công việc làm ăn của chúng ta thuận lợi biết bao, vì có cả hàng hoa, các hiệu bánh làm bánh trái cây ngay tại đây”.

“Mà việc con định làm cũng rất hay chứ”. Khuôn mặt tròn trĩnh dịu dàng của Mary bỗng đầy vẻ mơ màng. “Ôi chao, chuẩn bị cho các đám cưới, từ khâu áo cho đến cả lễ tân nữa chứ”.

Nhìn về thất vọng của mẹ, Shelby xăng xái lắc đầu. “Chúng ta sẽ không bỏ cuộc! Các kế hoạch đều đã hoàn tất. Con lo sắp xếp công việc, với sự tham gia của cả nhà, con biết là chúng ta sẽ thành công. Và Spanish Court là địa điểm thuận lợi nhất”.

Khu buôn bán đúng đắn dấp Maroc này vừa được khai trương trong một vùng dân cư có máu mặt ở Santa Barbara. Khách hàng là những người có nghề nghiệp còn trẻ, đang phát, sống và làm việc ngay trong khu chính là loại khách hàng mà Shelby cần.

“Shelby này, con biết là cả bố mẹ đều sẵn sàng kí vào đơn xin thuê cửa hàng và cho con được dùng tín dụng ngân hàng của bố mẹ”.

“Không đâu, mẹ ạ”. Shelby bước mấy bước qua phòng đối diện. “Con cảm ơn bố mẹ, song ngay khi cả nhà ta cùng tham gia với con trong công chuyện này, con vẫn muốn một mình con đứng tên thuê. Con không có tín dụng từ ngân hàng thật, nhưng con có tiền con tiết kiệm được và số tiền mà bác Laura cho. Chắc chắn từng ấy đủ để sắp xếp cửa hàng và trả tiền thuê cho đến khi ăn nên làm ra”. Shelby cầm chặt lá thư, xía mạnh vào khoảng không trước mặt.

“Con nhất định phải làm lão này thay đổi ý kiến”.

“Shelby”, Mary gọi dịu giọng với ý định nhắc nhở. “Con định làm gì chứ?”.

“Con sẽ gọi điện thoại cho ông ta”. Nói xong, cô đi vội vào bếp, hai chân trần nên thạch xuống sàn gỗ cứng.

“Đừng làm điều gì để rồi lại hối tiếc, con ạ”. Mary gọi với theo.

“Con sẽ làm đúng như thế”. Shelby nhắc mạnh ống nghe, nhấn cái số mà cô thấy in trên tiêu đề. “Mẹ đừng lo, con chỉ nói chuyện với ông ta thôi”.

“Nhưng con nói thế nào?”.

“Con nói, chúng ta có đủ tiền để trả tiền thuê cửa hàng, chúng ta sẽ thành công. Ông ta không cần phải lo lắng”.

Những lời đầy thuyết phục của Shelby cứ tuôn ra như bong bóng xà phòng, mãi cho tới khi tiếng cô thư kí đầu dây bên kia báo ông Court không có mặt ở văn phòng.

Shelby ỉu xiu vì thất vọng. “Làm sao tôi gặp được ông ta?”

“Thưa cô, giờ đang là buổi trưa”. Giọng người thư ký lạnh lùng nói. “Ông Court đi dùng bữa trưa”.

“Ở đâu?”.

“Rất tiếc, tôi không biết”. Tiếng người thư ký vọng vào máy, bật đi, rồi lại vọng tới. “Ông ấy đã ra khỏi khu nhà... tôi rất vui lòng nhắc lại...”.

“Gi cơ? Xin lỗi nói dùm được không ạ?”. Shelby nhú mày nói. Điện thoại sao ấy nhỉ? Cô nhìn ống nghe với vẻ ghê tởm, rồi ghì sát vào tai. Đường dây ồn kinh khủng. Nhiều giọng ở đâu đó lọt vào máy. Cô tròn xoe mắt nghe các giọng nói chợt tắt rồi lại chợt vang lên trong ống nghe. Thôi đúng rồi, cô nghĩ. Cô thư ký chắc là dùng loại điện thoại khi nói không cần nhắc ống nghe. Nếu cô ta xoay mặt qua hướng khác, tiếng cô ta không vào máy, nhưng tiếng những người khác lại lọt vào tai.

Có tiếng người đàn ông nói: “... mời em đi ăn trưa ở nhà hàng Erica được chứ? Các món tôm cá ở đây rất ngon, mà ông chủ chúng ta vẫn muốn chúng ta ăn ở đó”.

“Ấy, không phải đâu”, giọng người phụ nữ vội vã trả lời. “A.J đang có mặt ở đó, hình như có chuyện gì quan trọng lắm thì phải”.

Shelby sung sướng thở dốc lên vì vận may không ngờ tới. Erica là tiệm ăn mới mở ở Goleta, phía Bắc Santa Barbara/

“Cô có cần nhắc gì với ông Court không?”. Tiếng cô thư ký hỏi.

“Dạ thôi”, Shelby vội vàng đáp. “Tôi sẽ gọi lại sau. Chào chị”.

Cô đặt nhanh máy điện thoại xuống và lao qua nhà về phòng ngủ. “Con ra ngoài một lát mẹ ạ. Con định nói chuyện mặt đối mặt với ông Court này”. Cô vớ lấy chiếc ví trên giường, đang lao qua phòng thì nghe thấy tiếng mẹ gọi giật lại.

“Con ra ngoài mà chiếc quần cộc và chiếc áo cũn cùn không hợp với nhau chút nào ấy sao?”. Mary hỏi, tay cầm kéo chỉ vào bộ quần áo Shelby đang mặc.

“Chỉ có các vết bẩn trông hợp nhau thôi mẹ ạ”, Shelby nhăn nhó cười, thụt vào phòng ngủ. “Vết sơn bóng con dùng sơn giá chuẩn bị cho cửa hàng đấy. mà ông Court chắc cũng chẳng buồn để ý, trừ khi quần áo con có in hình đô la. Con đánh cuộc với mẹ A.J.Court nhất định là một lão già keo bẩn, mặt lạnh như tiền”, cô nói to tưởng tượng của mình, trong khi cởi vội chiếc áo mảnh sọc xanh và ném đại qua phòng. Chiếc áo mắc trên chụp đèn trông rất quái dị. Cô cởi bỏ chiếc quần cộc in hoa đỏ và đá nó vào gầm giường. “Con dám cuộc là ông ta chim mười lăm cái xuân xanh, đầu hói, mồm ngậm điều xì gà to tướng”.

“Đừng vội xếp ông ta vào hàng quỷ dữ chỉ vì ông ta không thuận cho con thuê cửa hàng”, Mary khuyên bảo, “Có thể ông ta có nhiều mặt tốt đó con. Con nên mặc bộ đồ màu xanh ấy”.

Shelby ngược nhìn lên, mỉm cười rầu rĩ trước cái lỗi mẹ nàng đang mơ màng bỗng trở về với đầu óc thực tế, thậm chí không cần phải dừng lại lấy hơi nữa.

“Lẽ ra ít nhất ông ta cũng phải xem xét đơn của con lâu hơn mới phải chứ”. Shelby lấy bộ đồ màu xanh lựa khỏi móc áo và mặc vào người. Màu xanh của bộ đồ làm cho đôi mắt cô sáng lên như màu xa phía. Chiếc áo kiểu bó chèn vừa như in, còn các nếp gấp xếp rất khéo do Mary tự tay thiết kế che được xương hong mà Shelby tin là quá to.

Cô đi đôi xăng đan cao gót, tô đen lông mi, dùng lược chải mái tóc ngắn màu nâu lượn sóng rồi ngẩng nhìn trong gương. Court có thể cho rằng ông ta có lý khi bác đơn của cô gái liễu yếu đào tơ – vừa chải tóc hai bên mái, cô vừa nghĩ. Cô biết cô không bận tâm về chuyện mặt mũi của mình ra sao. Cô sắp sửa bước vào chiến trận, chứ không phải đi thi giành vương miện hoa hậu. Cô lục ngăn kéo tìm đôi lược chải, rồi gài lên mái tóc.

Váy xống bánh bao, tóc tai gọn gàng và cung cách nhanh nhẹn tháo vát giúp cô tự tin hơn. Khổ nỗi cô không thể làm gì hơn với cái miệng quá rộng, cặp mắt quá to và chiếc mũi quá nhỏ không bỏ khuyết được các điểm khiếm khuyết khác về thể hình của cô. Cô chỉ may là không to béo như những người khác thuộc dòng họ Featherstone. Khuôn mặt trái xoan làm đôi mắt xanh biếc của cô trông càng to thêm.

“Con đi đây, mẹ ạ”. Cô vừa chào mẹ, vừa vớ chiếc ví và chạy ào ra cửa,

“Cẩn thận đấy con ạ”. Mary gọi với theo.

“Cẩn thận hay là khôn khéo?”, cô tự hỏi và rảo bước về chiếc ô tô Con thỏ hiệu Volkswagen đậu bên lề đường. Cô nổ máy, đánh tay lái cho xe chạy ra phố, rồi lao xe xuống đường chính.

Chưa đầy hai mươi phút sau, cô đã đi tới tiệm ăn Erika. Cô đánh xe vào chỗ đậu, thừ người nhìn tiệm ăn. Những cửa sổ rộng và cửa kính trên mái phản chiếu ánh mặt trời làm nó giống như một nhà kính vậy.

Sự phấn nộ chính đáng khi nãy của cô bắt đầu xẹp đi. Ngộ nhỡ ông Court xấu tính đúng như cô tưởng tượng thì sao? Cô lấy trong ví ra chiếc khăn giấy, lau lòng bàn tay vừa nhớp nháp mồ hôi, nhét khăn lại vào ví, hít một hơi thật sâu và thẳng người trên ghế xe. “Cùng lắm thì ông ta cũng làm được gì mình?”, cô tự hỏi khi chui ra khỏi xe và khoá cửa lại. “Thối khỏi xì gà vào mặt mình và tổng mình ra khỏi tiệm ăn là cùng chứ gì?”, cô nghĩ.

Hai ông bà già đang chui vào chiếc xe đậu bên cạnh nhìn cô với vẻ thẳng thốt. Shelby uể oải cười nhìn theo họ rồi đi thẳng về phía cửa khách sạn. Bây giờ đã quá muộn rồi, có sợ cũng không chạy được nữa. A.J.Court sẽ phải ngồi mà nghe cô nói.

Ở gian sảnh để cây cảnh của khách sạn, một cô gái mặc đồ lụa thô đỏ sẫm bước ra chào. Cô gái tuyệt đẹp, mái tóc đen dày tết gọn sau gáy. Kiểu tóc này càng làm nổi bật đôi gò má cao và cặp mắt liêu trai của các mệnh phụ thời xưa, trong khi nụ cười vồn vã tăng thêm vẻ quý phái của cô.

Vẻ hồ hởi của cô gái làm cho Shelby phải thẳng người (năm feet hai mươi inch của cô) và mỉm cười rạng rỡ. “Tôi muốn gặp ông A.J.Court”.

Cô gái lại càng tỏ ra thân mật hơn, đang từ vẻ lịch thiệp tươi cười chuyển sang cảm thông thích thú. “À, vâng. Tất nhiên rồi. Xin cô theo lối này”, cô ta bảo, quay mặt về phía phòng ăn. “Ông ấy đang lo lắng cho cô”.

Shelby sững sốt, mắt chớp chớp nhìn theo lưng cô gái, không thể tin mình lại may mắn đến thế. Court hẹn ăn trưa với một cô gái! Thôi, phải biết tận dụng thời cơ. Shelby vừa nghĩ vừa bước theo cô gái. “Tôi bị kẹt đường vì xe cô đông quá”, cô nói đại.

“Tôi cũng bảo với ông ấy như vậy. Ông ấy đã định nhờ đội tuần phòng xa lộ tìm giúp cô đấy”.

“Thôi, giờ thì tôi đã có mặt ở đây rồi”, Shelby vui vẻ nói, mắt đảo quanh phòng xem ai trong số khách ở đó là A.J.Court.

“Chắc ông ấy mừng lắm”, cô gái lách qua các bàn đầy thực khách còn Shelby lẻo đẻo theo sau. “Ông ấy đến đây khá sớm để chuẩn bị. Ông ấy rất đặc biệt, muốn mọi việc đều hoàn hảo”. Cô gái ngoái lại nói thêm, “Mà lại đẹp trai nữa”.

Lúc ấy Shelby đang bước về phía một ông già, miệng ngậm xì gà đang ngồi cạnh đám cọ lòa xòa ở phòng phía bên kia.

“Đẹp trai ư?”. Cô nhìn sang phía người đàn ông tóc đen đang ngồi một mình bên chiếc bàn trong, khuất sau đám cây cảnh. Ông ta mặc comple may đo màu đen, áo sơ mi trắng, thắt cà vạt đen. Ông ta quay lại lúc họ bước đến và Shelby bắt gặp đôi mắt xanh lạnh lùng nhất mà cô chưa từng bao giờ thấy. Cô chợt nhớ tới câu người xưa bảo phải đem theo một chiếc thìa cán dài khi đi ăn chung với quý.

Nhìn cung cách của cô gái dẫn đường, Shelby nhận ra rằng Court đang chờ gặp một người không phải để bàn việc làm ăn, mà là cuộc gặp gỡ đầy thơ mộng.

“Cô ấy đây rồi”, cô gái mỉm cười với Shelby nói. Cô ta bước xéo qua bên nhường lối cho Shelby bước tới, miệng thoáng mỉm cười nhìn hai người rồi nhẹ nhàng lui bước.

“Carmen, gượng đã nào”, một giọng trầm trầm cất lên, “Đây không phải là...”.

Biết là mình phải nhanh chóng làm việc gì đó để tránh bị đuổi cổ ra ngoài, Shelby xấn đến người đàn ông lúc này đang nhòm người khỏi ghế. “Anh yêu! Em xin lỗi đã đến muộn”. Cô nói, giang tay ôm chặt ngang vai làm anh ta giật mình ngơ ngác.

Anh ta phản ứng bằng cách ngồi ngay xuống, ngửa người ra về sau và nhìn cô chằm chằm. “Cô làm chuyện quái quỷ gì thế? Tôi chưa bao giờ gặp cô”.

Shelby mau lẹ kéo chiếc ghế đối diện và ngồi xuống. “Ông Court. Tôi biết tôi không phải là người mà ông đang chờ. Nhưng nếu ông chịu khó nghe tôi nói một chút thôi, tôi hứa là sẽ rời khỏi bàn này trước khi bạn gái ông tới”.

Trong khi Shelby nói, thực tế nhanh chóng cho cô thấy cô đã tưởng tượng sai về A.J.Court. Chín mươi lăm tuổi ư? Người đàn ông này chưa quá ba mươi lăm mặc dù khóe mắt đã có những nếp nhăn. Anh ta cao ráo, đẹp trai với những nét phong trần khắc khổ, gò má như có góc cạnh, cặp lông mày đen thẳng trông thanh thoát trên khuôn mặt rất đàn ông. Cô dám cược là anh chưa từng bao giờ động đến xì gà như cô tưởng tượng, hoặc làm điều gì đó có hại cho sức khỏe của mình.

Nhưng vẻ mặt lạnh như tiền thì cô đã hoàn toàn đoán đúng.

Lòng dũng cảm đến mức dữ dội của cô hầu như biến mất khi anh gườm gườm nhìn cô tới mấy giây trước khi trả lời.

“Này, cô bạn. Bạn tôi đã quá giờ hẹn rồi”. Giọng anh ta trầm và dứt khoát. “Cô ấy có thể tới bây giờ, vì vậy cô nên nói nhanh lên. Tôi có thể yêu cầu tổng cô ra ngoài, song tôi không muốn làm phiền lòng bà chủ khách sạn. Nhưng cô là ai mới được chứ?”.

“Tôi tên là Shelby Featherstone”.

Mặt anh ta đánh lại.

“À, tôi thấy là ông đã nhớ ra tôi”.

“Vâng. Và câu trả lời vẫn là không. Tôi sẽ không xem xét lại quyết định đâu”.

“Tại sao lại không? Tôi có tiền cơ mà”.

“Hiện giờ có thể cô có tiền, nhưng cô không có tín dụng ngân hàng”, anh ta trả lời. “Nếu cô làm ăn thua lỗ, không trả được nợ thì sao? Tôi cho rằng cô nghĩ tôi cho không cửa hàng ở Spanish Court chắc”.

Cô lắc đầu nguầy nguậy. “Tất nhiên không thể có chuyện đó! Tôi biết tôi sẽ thành công, ông sẽ luôn được trả tiền thuê hàng tháng đúng hạn”.

“Mà cô kinh doanh gì mới được chứ? La Grande Affaire, nghe cứ như tên kịch ấy. Cô có thấy vậy không? Cả tên cô cũng thế?”.

“Tên của tôi đúng là như vậy!”.

Anh ta nhìn đồng hồ, tỏ vẻ sốt ruột. “Vậy thì công việc của cô là gì? Nghe nói tên, tôi đoán đó là loại chuyên làm ăn mà tôi không muốn diễn ra trong khu buôn bán của tôi”.

Shelby cảm thấy nghẹt thở. Chẳng nhẽ anh ta nghĩ cô sẽ bán sách báo khiêu dâm hoặc mở văn phòng làm dịch vụ gái gọi sao? “Tôi sẽ mở hiệu cho thuê đồ cưới”. Giọng cô run lên vì tức giận. “Như tôi đã ghi rõ trong đơn xin thuê cửa hàng”.

Anh ta nhún vai. “Cứ cho là như vậy đi. Cô có kinh nghiệm gì trong loại công việc này không?”.

“Tôi đã đóng vai phù dâu trong năm đám cưới”, cô gạt đầu mạnh trả lời. “Ba đám cưới của ba chị gái tôi và hai đám cưới của bạn tôi”.

Anh ta trở mặt nhìn cô một lúc, rồi ngửa mặt cười rũ rượi.

Shelby bối rối quay mặt đi. Cô mím chặt môi chờ cho anh ta cười dứt.

Mặc dù muốn biến mất dạng vào đám dương xỉ bên cạnh, Shelby không thể không nhìn anh ta. Cô thích thú thấy vẻ mặt anh ta thay đổi hẳn sau trận cười vừa rồi. Những nét khắc khổ như dịu đi, cặp mắt xanh sáng ngời, má bên trái thoáng lúm đồng tiền.

Cười đã đời xong, anh ta bảo: “Cô Featherstone này, dự một đám cưới khác bao nhiêu so với việc định mở một cửa hàng chuẩn bị và cho thuê đồ cưới”.

“Tôi biết chứ. Nhưng tôi cũng đã từng tham gia làm việc đó”, cô rần rồ đáp. “Tôi cũng đã từng làm ở cửa hiệu bán hoa năm năm trời đấy, đã theo học một số khóa về kinh doanh ở trường đại học”.

“Cô cho rằng như vậy là đủ để cô đứng ra mở cửa hàng ư? Cô có được bao nhiêu khách hàng?”.

Cô tựa quây trên ghế, các ngón tay run run vuốt lại xống áo. Hàng mi dày sụp xuống, miệng lại dẩu ra. “Mới có một”, cô thừa nhận, rồi cả quyết nhìn lên. “Nhưng tôi sẽ có nhiều khách hơn. Loại công việc này thành công do người nọ mách người kia, chắc anh cũng biết điều ấy. Song tôi cần một địa điểm thuận lợi, hàng họ nghiêm chỉnh thì mới thu hút được nhiều khách hàng”.

“Có lẽ thế thật, nhưng ở Spanish Court thì không ”.

Đồ ngoan cố, cứng đầu quá quắt! Shelby sắp sửa tuôn ra một tràng lập luận mới thì cô gái hồi nãy mang điện thoại đến bàn.

“Alex, xin lỗi đã làm gián đoạn câu chuyện”, cô ta nói, nhìn hai người với vẻ xin lỗi. “Nhưng người gọi điện thoại bảo là chuyện gấp”.

Court ngả người ra sau để cô gái đặt chiếc điện thoại không dây chéo trước mặt. “A lô”, anh ta nói như quát vào máy sau khi cô gái đã lui ra.

Shelby ngạc nhiên nhìn anh ta dịu lại và miệng nở nụ cười.

“Có chuyện gì thế, em yêu?”. Anh ta ngược mắt nhìn Shelby , rõ ràng với dụng ý thách thức. “Sao em lại không thể đến được?”.

Cổ làm ra vẻ không quan tâm đến chuyện của họ, Shelby liếc nhìn quanh phòng, chiêm ngưỡng cách bài trí cây cảnh và các mảng màu xảm và đa dạng. Vô tình cô với tay ra phía trước mặt, và đụng vào chiếc đĩa sâu đựng salad. Cô cầm một lá rau sống, và cũng lại vô tình đưa lên miệng nhắm nháp, đúng như thói quen từ bé là vớ gì ăn nấy mỗi khi cô có việc lo lắng.

“Em bảo không thể bỏ đi được là sao?”, mặt anh ta nhăn lại. Shelby cảm thấy thương hại cho cái cô “em yêu” nào đó. Rõ ràng A.J.Court không hài lòng chút nào về việc kế hoạch của anh ta đảo lộn. Cô nhón một miếng cà rốt bỏ vào miệng, vừa nhai rau rầu vừa quan sát anh ta.

Lúc này có dịp nhìn kỹ, cô thấy mái tóc đen như lông quạ của anh ta thoảng điểm bạc. Mười năm nữa nó sẽ bạc trắng ra cho mà xem. Cô tự hỏi không biết mái tóc đốm bạc ấy, cũng như những nếp nhăn hằn sâu nơi khóe mép kia là do thừa hưởng từ bố mẹ anh ta, hay do những phiền muộn của cuộc đời. Anh ta có bao giờ tươi tỉnh và tìm thấy niềm vui trong cuộc sống không ? Anh ta đã cười, nhưng đó là vì muốn nhạo báng cô, chứ không phải vì khoái trá.

“Anh cứ đợi em ở đây mãi. Anh đã tính kỹ đến từng phút một. Em định... Không đâu. Tối nay thì k được rồi. Anh đã hẹn gặp Charleson. Đứng, đứng. Không sao đâu. Anh sẽ gọi điện cho em sau nhé”. Anh ta gác máy và nhìn như xoáy vào Shelby.

Anh ta định mức thời gian cho cả bữa trưa ư? cô ngạc nhiên nghĩ, lại lấy một trái cà chua nhỏ đút vô miệng. “Tin xấu ư?”, cô hỏi rồi tự rửa mình đã hỏi một câu thật vô duyên. Anh ta nhìn cô với vẻ sắp tuôn ra những lời cay độc.

“Cái đó không là gì với tôi cả”. Anh ta trả lời với vẻ lạnh tanh rồi lăm bắm điều gì đó mà cô không nghe rõ.

Shelby thấy mừng cô không phải là cô gái vừa mới phân bua với anh ta. Giá là cô gái ấy, cô không dám chắc là mình còn đủ can đảm để đối mặt với anh ta lần nữa. Cô lại với tay vào đĩa và rồi miệng cô lại nhai một miếng dưa chuột.

Cô gái tới mang máy điện thoại đi. Vừa cầm máy quay đi, cô lại nhìn Shelby cười thân mật. Shelby có cảm giác cô ta biết đôi điều về mình – một điều bí mật mà chỉ cô ta và người đàn ông này biết. Tuy chưa bao giờ gặp nhau từ trước, nhưng Shelby cảm thấy hài lòng là cô gái này hình như mến cô . Cô thấy thích thú mặc dù vẫn không biết lý do tại sao và cô lại nhắm nháp một lá rau sống khác.

“Nào, khi nãy ta đã nói chuyện đến đâu rồi nhỉ?”. Court hỏi, cầm cốc nước nhắm một ngụm.

Nghe giọng hỏi thúc của anh ta, Shelby chợt tỉnh khỏi những suy nghĩ miên man. “Đến đoạn ông sẽ cho tôi thuê một chỗ ở Spanish Court”, cô nói với vẻ táo tợn.

“Không, tôi đâu có cho cô thuê”.

“Ông Court. Cửa hiệu La Grande Affaire của tôi sẽ làm ăn phát đạt mà”.

“Cô lấy gì đảm bảo điều ấy?”.

“Tôi sức dài vai rộng này, có năng khiếu tổ chức này, cả nhà tôi đồng tâm hiệp lực giúp sức này, có đủ vốn để khởi sự và đảm bảo công việc chạy đều trong vài tháng”.

Miệng anh ta như thoáng nụ cười trước cái giọng hào hứng đó của cô . “Và cả cái tính lý lợm nữa chứ. Ý tôi muốn hỏi cô có các loại trang bị gì nữa không ?”.

Tay Shelby lại thò vào chiếc đĩa đựng salad. Cô mân mê trái cà chua nhỏ một lát rồi cho vào miệng. Cô nhai, rồi nuốt trước khi trả lời. “Tôi chỉ cần một ít ghế mềm, mấy cái bàn thấp, và vài chậu cây cảnh. Tôi đang đóng một chiếc bàn dài...”.

“Nghe chừng cô cần một người trang trí nội thất”.

“Chị Charmaine của tôi sẽ làm việc ấy”, cô đáp vội, cảm thấy phần chần vì anh ta có vẻ quan tâm. “Ít ra chị ấy cũng làm được, và chị ấy có thể mua các thứ cần với giá rẻ”.

“Cô còn những gì nữa?”.

“Mark, anh rể tôi sẽ làm các phòng thử váy áo. Sienna, chị gái tôi làm ở xưởng in sẽ cung cấp các mẫu giấy mời và các tin đăng báo. Mẹ tôi cùng chị gái tôi là Lindy sẽ may các loại váy cưới theo yêu cầu của khách. Tôi cũng đã tìm được một số địa điểm rất hay dành cho các đám cưới tổ chức ngoài trời. Em trai tôi là Creig sẽ chụp ảnh đám cưới cũng như buổi lễ tại nhà thờ, tại phòng cưới đồng thời lo chuyện hoa cưới và bánh trái”. Shelby nói một mạch với vẻ đắc thắng. Cô nhắc bình nước trước mặt và tu một hơi.

“Nghe cô nói thì hình như cô và gia đình cô đã hoàn tất mọi việc chuẩn bị”.

Shelby biết là cô sẽ được nghe một tiếng “nhưng” sau đó. Cô vươn qua bàn, chìa tay, lòng bàn tay ngửa lên, mắt nhìn thẳng vào mắt anh ta với vẻ nài nỉ. “Ôi, thưa ông Court. Xin ông đừng cự tuyệt tôi ”, cô van nài. “Chỉ cần ông cho tôi một nửa cơ hội thôi, là công việc của tôi sẽ thành công ngay. Hơn bất cứ ai khác, ông hiểu những người thường lui tới Spanish Court là loại người nào. Phần lớn khách hàng là những nhà chuyên môn giàu có. Họ muốn tổ chức đám cưới thật linh đình, song lại không có đủ thời gian chuẩn bị”. Cô ngồi thẳng người, tay giang rộng. “Mà một người khách mỗi lần đến khu ấy trung bình cũng tiêu vào khoảng hai trăm đô la”.

A.J.Court cau mày, cầm cốc nước nhấp một ngụm. “Làm sao cô biết nhiều về chuyện này thế hả?”.

“À, tất nhiên là tôi đã tìm hiểu”, cô trả lời. “Tôi đã bỏ ra nhiều ngày quan sát khách hàng và nói chuyện với các chủ hiệu về khách hàng của họ”.

Có tiếng sắc nước ở bên kia bàn. Court với tay lấy khăn giấy, che miệng ho. “Ra cô là người bị cánh bảo vệ giữ lại vì họ nghĩ cô đang theo dõi các cửa hàng chuẩn bị cho một vụ cướp!”.

“Ôi! ông cũng đã nghe chuyện đó ư?”, cô nói nhỏ, ngoảnh mặt đi chỗ khác. Các ngón tay lại lần tới đĩa salad, và một miếng dưa chuột nữa lại chui vào miệng.

“Vâng, nhưng anh chàng bảo vệ nói là không ghi tên cô lại và chúng tôi không cần lo lắng về chuyện đó”. Lúc này Court có vẻ như đang nghi ngờ về điều ấy.

Shelby không dám kể với anh ta rằng, cô nghĩ Gary, tên người bảo vệ, tới tán tỉnh cô , và từ ngày ấy họ đã đi chơi với nhau mấy lần. Thực ra Gary là người cung cấp cho cô hầu hết các thông tin về Spanish Court.

“À, vậy”, cô ngừng lời, rồi lại nhìn Court và tiếp tục xỏ ra một tràng. “Tôi đã tìm hiểu kỹ mọi chuyện, đã làm hết sức chuẩn bị mọi cơ sở, và tôi cũng đã có tiền để sửa sang nội thất và trả tiền thuê cửa hàng trong vài tháng, cho dù tôi không có tín dụng ngân hàng”.

Court ngồi chăm chú nhìn thẳng mắt cô, nhưng vẻ lơ đãng trong ánh mắt cho cô biết anh ta đang suy nghĩ rất lung.

Sống trong một gia đình đông anh chị em, Shelby biết cách lựa chiều để đạt được điều mà mình muốn. Cô cũng biết khi nào nên im lặng và chờ đợi. Cô thuộc loại người nôn nóng, cái đó thì đã rõ, song cô không

phải loại khừ khừ. Cô hiểu rằng cơ may thuyết phục được anh ta hay không tùy thuộc vào mấy giây sắp tới. Cô thót bụng lại vì lo lắng, tay lơ đãng cầm lấy đĩa salad và ăn lấy ăn để. Mấy thứ cô ăn lúc trước kích thích cơn thèm ăn của cô. Món salad thật giòn và ngon, lại rắc thêm ít nhân hạt điều cùng chút nước sốt mùi gừng. Cạnh khay ăn là chiếc khăn ăn gấp thành hình chim trĩ. Cô với tay lấy khăn ăn trải lên lòng.

“Cô làm cái trò quỷ gì thế?”

Shelby giật mình nhìn lên, tay nắm chặt chiếc khăn ăn. Court mặt mày nhăn nhó, không phải vì đang suy nghĩ mà vì bức tức. “À, tôi...”, cô lắp bắp, cố nuốt trái cà chua nhỏ đang nhai dở. “Tôi thấy món salad để ngay trước mặt, mà tôi thì lại chưa ăn trưa nên...”. Cô cau mày lúng túng. Anh ta đã thấy cô ăn mấy miếng liền. Vậy thì tại sao anh ta bỗng dưng nổi cáu nhỉ?

Court nhào người qua bàn, giật phắt chiếc khăn ăn từ tay cô. Các ngón tay của anh ta lần gỡ nó ra nhanh như chớp. “Nó đâu rồi?”, anh ta cầu nhàu với vẻ bức bối.

Shelby đưa tay sờ cổ họng trong khi vẫn theo dõi anh ta.

“Đây rồi”. Anh ta cầm một vật gì đó giấu trong khăn ăn và giơ lên.

Đó là chiếc nhẫn kim cương!

Shelby tròn xoe mắt nhìn viên kim cương lấp lánh, rồi nhìn người đàn ông có bộ mặt đầy nét phong trần đang cầm chiếc nhẫn ấy. Cô buột miệng nói ra điều cô vừa nghĩ trong óc. “Kìa ông Court. Liệu thế này chẳng quá đột ngột sao? Chúng ta vừa mới gặp nhau được một lát!”.

2. Chương 2

“Cô Featherstone! Thứ này hiển nhiên không phải dành cho cô”. A. J.Court lạnh lùng nói, dứt tọt chiếc nhẫn vào túi quần.

Shelby chặc chặc lưỡi với vẻ thông cảm. “Tối nay ông định cầu hôn với cô bạn gái chứ gì? Và ông để chiếc nhẫn trong khăn cho ta bắt ngờ, đúng không?”.

Phía trên chiếc cổ cồn trắng, da cổ anh ta ửng đỏ, rồi giống như ngọn sóng lừng, nó lan tỏa ngược lên làm mặt anh ta đỏ dừ.

“À, không ...”.

“Ôi, thật là thơ mộng! Cô ấy có thích những chuyện bất ngờ không?”. Shelby hỏi rồi nhún vai. “Có người phụ nữ nào lại chẳng thích điều bất ngờ như thế này chứ?”. Cô vừa nói vừa cười khê, hai khóe miệng nhàn nhàn rộng.

Court như nín thở nhìn vẻ mặt say mê của cô gái. Có lúc miệng anh mím chặt như thoáng muốn cười. Anh ngồi thẳng người lại, hắng giọng nói. “Thôi nào, chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?”, anh hỏi, mắt nhìn quanh.

Mắt anh chợt như bắt gặp điều gì đó ở phía bên kia phòng. “Thôi chết rồi, anh lảo đảo, quay lại nhìn cô với vẻ đầy ác cảm”. Tôi biết lẽ ra tôi phải tổng khứ tổng khứ cô ra khỏi chỗ này sớm hơn mới phải”. Anh thọc tay vào túi quần, lấy ra chiếc nhẫn lúc trước. “Đây đây, cầm lấy”, anh bảo. “Hãy đeo vào tay và làm ra vẻ cô yêu tôi đắm đuối”.

“Ông bảo sao?”, Shelby hỏi, rúm người trên ghế tựa như anh vừa đánh cô.

“Hãy làm như tôi nói. Cô đã nhảy bổ đến chỗ tôi và làm hỏng bữa ăn trưa”. “Tôi ư?”, Shelby hỏi to. “Cô bạn ông không đến đâu phải lỗi tại tôi”.

Anh phớt lờ lời phản đối của cô. “Ít ra cô cũng có thể giúp tôi thoát khỏi tình thế này”. Anh túm chặt tay trái của cô, cố đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô.

Chiếc nhẫn hơi chật, vì vậy anh nhúng mép chiếc khăn ăn vào bình nước, bôi quanh khớp ngón tay cô và bắt đầu ấn mạnh chiếc nhẫn xuống.

“Làm ra vẻ yêu ông say đắm có lẽ cần phải có khả năng đóng kịch, mà tôi thì lại không có”, cô bực bội bảo. “Ái”, cô thét lên vì đau khi anh tìm cách xô chiếc nhẫn qua được khớp ngón tay cô.

“Xuyt”, anh nói như ra lệnh. “Hãy tỏ vẻ ngây ngất vì hạnh phúc”.

“Trong khi ông quất nạt và ngón tay tôi tím bầm thế này ư?”.

“Cả chỗ khác cũng sẽ tím bầm nếu cô không giúp tôi gỡ khỏi thế bí này”.

“Được rồi! Được rồi! Như thế có nghĩa là ông cho tôi thuê một chỗ trong Spanish Court chứ?”.

“Xuyt”, anh nói nhỏ, rồi đứng dậy, nụ cười tươi rói làm mặt anh rạng rỡ.

Shelby há hốc miệng vì ngạc nhiên trước sự thay đổi trên nét mặt anh, vẻ cau có biến mất, trông anh đầy vẻ thanh thản, hạnh phúc. Khuôn mặt xương xương không còn các nếp nhăn, chỉ còn lại vẻ ngộ nghĩnh như đứa trẻ. Cô không biết nên nghĩ thế nào. Cho tới tận lúc này, cô vẫn có ấn tượng anh là một người phách lối, không có tình cảm và không biết cười đùa. Vậy mà bỗng dưng trông anh khác hẳn. Giá lúc này anh có nhảy lên bàn và múa loạn lên chắc cũng chẳng làm cô ngạc nhiên hơn. Hẳn phải có lý do nào đó anh mới thay đổi như thế, cô nghĩ, song thật tình anh chàng này làm nghề kinh doanh bất động sản quả là uống phí. Lẽ ra anh phải là diễn viên mới đúng. Cô xoay mặt nhìn theo ánh mắt anh.

Carmen, cô gái lúc nãy đang đẩy một chiếc xe trên có thùng đựng nước đá tới chỗ họ. Trong thùng đá là chai rượu sâm banh. Phía sau Carmen là một bà lão chống gậy, cũng mang những nét đẹp cổ điển như cô gái. Mái tóc dày trắng như tuyết của bà cũng tết ngược về sau như Carmen. Vừa đi bà vừa gật đầu chào rất nhiều thực khách đang có mặt trong phòng, làm Shelby chột nghĩ tới cảnh nữ hoàng đang chào thần dân của mình.

Nhìn hai người phụ nữ tới gần, Shelby mới hiểu ra rằng cô gái kia lúc trước nhìn nàng với ánh mắt của kẻ đồng lõa vì cô biết trước những việc tiếp theo. Rõ ràng làm hai người phụ nữ này nghĩ mọi chuyện đều rất tốt đẹp là điều rất quan trọng với A. J. Court.

Cả hai người, nhất là bà lão mang dáng dấp bề trên làm Shelby phải đứng vụt dậy khỏi ghế khi họ tới gần bàn. Bà lão có cặp mắt sâu lắng và làn da làm Shelby bỗng nghĩ tới chiếc bánh trắng mịn màng. Bà già giang đôi tay thanh tú về phía Court.

“Mọi việc ổn cả chứ, Alexander?”. Bà vừa thở hắt hắt vừa hỏi, đôi mắt sáng long lanh hết nhìn anh rồi lại nhìn Shelby.

“Hết ý, Erica ạ. Cô ấy đã đồng ý lấy cháu”, giọng trầm trầm đầy vẻ mãn nguyện.

Nghe thấy thế, Shelby giơ tay khoe chiếc nhẫn kim cương óng ánh. “Đẹp không bác này?”, cô nói.

Bà nắm tay tì vào gò má nhăn nheo. “Ôi, Alexander. Thật tuyệt vời!”, bà nói, nước mắt rưng rưng. “Mẹ cháu chắc sẽ phải lấy làm hãnh diện. Bác tiếc bà không còn sống để thấy ngày hôm nay”.

“Cháu cũng vậy bác ạ”, anh trả lời, miệng mỉm cười hiền hậu làm lộ lúm đồng tiền trên má.

Shelby rất cảm động. Bà lão, hẳn là chủ khách sạn, chắc phải quen biết A.J.Court từ nhiều năm trước. Bà không chỉ biết anh với tư cách là nhà doanh nghiệp xông xáo, mà là người bà đã biết khi còn nhỏ. A.J.Court âu yếm nhìn hai người phụ nữ.

“Thế tên vợ chưa cưới của cháu là gì”. Erica hỏi.

Shelby cảm thấy ngay vẻ căng thẳng trên nét mặt của người đàn ông đang đứng cạnh cô. A.J đứng ngay như phỗng, từ từ quay đầu nhìn về phía Shelby. Anh quên mất tên cô! Cô nuốt khan, cô kìm tiếng cười khúc khích cứ muôn bật ra.

“Shelby Featherstone ạ”, anh trả lời với vẻ đắc thắng vì đã nhớ ra. “Đây là bác Erica Martine. Còn đây là Carmen, con gái bác mà em đã gặp”.

“Cháu là Shelby”, cô nhấn mạnh chữ B với giọng cao hơn hẳn một cung bậc so với giọng hàng ngày. “Anh ấy cứ thích trên cháu bác ạ”.

“Ừ, đúng thế đấy”. Erica phụ họa, mắt ánh lên vẻ thích thú. Bà quay lại nhìn A.J. “Alexander, cháu đã giúp mẹ con bác rất nhiều. Bác muốn đáp bằng cái này”. Bà khoát tay về phía chai sâm banh. “Bữa trưa nay là bác chiêu đãi hai cháu. Bác rất lấy làm vinh dự cháu đưa vợ chưa cưới của cháu tới cửa hàng của bác”.

A.J có vẻ lúng túng. “Bác Erica, không cần thiết phải...”.

“Tất nhiên là cần phải thế”, Erica âu yếm mắng, rồi quay lại phía Shelby. “Chồng cháu đã giúp mẹ con bác mọi thứ. Giá không có chồng cháu, chắc chắn bác đã không thể thực hiện được giấc mơ cả đời người là cái khách sạn này đây cháu”.

“Thế hả bác?”, Shelby thích thú hỏi. “Anh ấy giúp bác mọi thứ ạ?”.

“Chồng em là người khiêm tốn lắm, nên có lẽ không kể cho em nghe đó thôi”, Carmen chen vào. “Mẹ con chị không có vốn, cũng chẳng có tín dụng ngân hàng, nhưng cậu ấy đã bán cho mẹ con chị ngôi nhà và cho vay tiền để xây dựng, sửa sang lại”.

Trông Court có vẻ khốn khổ vì cô đang nghe về những cử chỉ nghĩa hiệp của mình, nên Shelby không thể không nhìn a, mỉm cười âu yếm, “Đúng thế không anh?”.

“Đúng thế em ạ”, anh trả lời qua kẽ răng.

“Ôi, ông hoàng của em”, Shelby chớp chớp mắt nhìn anh.

Court trừng mắt nhìn cô, ra ý bảo lát nữa anh sẽ cho cô biết tay.

Hai người phụ nữ mỉm cười trước cảnh vui nhộn ấy. “Con nói đúng đấy”, Erica bảo cô con gái. “Alexander đã tìm được người xứng đôi vừa lứa”.

Shelby cảm thấy ngượng vì cái cách họ đánh lừa hai người phụ nữ đáng yêu này. A.J cứ nhấp nhồm trên ghế, hăng giọng hoài làm cô tự hỏi anh có cảm giác giống như cô không. Cô quay lại nhìn anh với vẻ dò xét. Tại sao anh lại bày đặt ra chuyện này?

A.J hình như cũng hiểu được vẻ mặt cô. Anh nhìn cô, rồi vội quay đi, mỉm cười với Erica, mắt ánh lên vẻ tỉnh quái, “Và bây giờ đến lúc bác trả nợ cháu chứ?”.

Erica chớp chớp mắt. “Ấy kìa, Alexander. Bác đã bao giờ không trả nợ cháu đúng hạn đâu?”.

“Cháu đâu có nói chuyện đó. Bác còn nhớ thỏa thuận giữa hai bác cháu mình mấy tháng trước chứ?”.

Erica mặt đỏ bừng, gật đầu. “Vậy là cháu định bắt nợ bác bây giờ ư? Lẽ ra bác phải biết điều đó khi Carmen bảo bác là hai anh chị tới đây bữa nay”.

“Đã hứa là phải thực hiện”.

Shelby hết nhìn người nợ tới người kia, chẳng hiểu họ nói chuyện gì.

Carmen cảm thấy ngại thay cho cô. “Hai người đang làm Shelby không hiểu là có chuyện gì đây này. Lẽ ra anh phải cho cô ấy biết trước chứ. Cách đây mấy tháng, bác sĩ bảo mẹ chị phải bỏ thuốc lá và làm việc ít thôi”.

“Suốt đời lúc nào mẹ chẳng làm việc”, Erica chen vào.

“Và hút thuốc từ khi mẹ mới hai mươi tuổi”, Carmen nói thêm với giọng trách móc.

“Bác sĩ Dodge cứ muốn bác bỏ mọi công việc và cai thuốc như vậy này”, Erica búng tay đánh cách một cái, đôi mắt đen đầy vẻ bực bội.

“Ngay lập tức”, A.J nói thêm.

“Vậy mà mẹ chẳng nghe gì cả”, Carmen nhắc nhẹ, rồi quay sang nói với Shelby. “Alexander bắt mẹ chị hứa là phải bỏ thuốc lá. Mẹ chị bảo sẽ bỏ khi nào Alexander lấy vợ”.

“Bác cứ tưởng sẽ được yên, bởi vì Alexander cũng sắp tới tứ tuần rồi. Bác cứ nghĩ nó sẽ ở vậy suốt đời cơ”, Erica khịt khịt mũi.

A.J giả bộ dữ tợn cười trước lời châm chọc của bà. “Ra vậy đấy!”.

“Vậy là bác nghĩ nó không bao giờ lấy vợ. Nhưng rõ ràng là bác đã lầm. Nó đã tìm được người nó kén chọn ở cháu đấy, cháu ạ”. Erica nhìn cô cười, càng làm cô cảm thấy khó xử hơn. “Nhưng mà hai người đã cưới nhau đâu?”, bà nói với vẻ đắc thắng.

“Cũng gần như thế mà bác”, A.J nói, kéo Shelby sát vào anh. “Bác Erica, tối nay bác sẽ rời nhà tới chỗ an dưỡng và cháu muốn trong thời gian nghỉ ngơi đó, bác phải bỏ thuốc lá. Chúng cháu không có dự định cho phép mọi người hút thuốc tại lễ cưới của chúng cháu. Đúng không em?”.

Tay anh vuốt trên cánh tay cô, ôm chặt vai cô và truyền hơi ấm anh qua lần áo lụa mỏng cô đang mặc. Shelby bỗng rùng mình. “Vâng”, cô nói như hụt hơi. Cô biết đây chỉ là một màn kịch, nhưng cảm giác từ bàn tay anh thì lại hết như thật. Phải mất một lúc cô mới tỉnh táo lại và nhớ là họ đang nói chuyện gì. “Xem ra bác thuộc phe thiểu số, bác Martine ạ”.

Erica tựa người trên gậy, nhìn con gái đang mồm mỉm cười, rồi lại nhìn A.J đang cười khoái chí. Bà nói, môi dẩu ra. “Bác thấy người khỏe khoản lắm, bác sĩ Dodge cứ hay cả lo. Bác chưa từng ai hiểm khi nào vui như ông ấy”.

“Bác đã hứa...”, A.J nhắc. Trông anh có vẻ không chịu lùi bước, sẵn sàng tranh cãi với Erica suốt cả buổi chiều.

À, thế ra A.J. Court cũng còn biết mềm lòng, Shelby thầm nghĩ. Và anh cũng có lý do để đánh lừa hai người đàn bà này, song cô vẫn tò mò muốn biết tại sao anh lại vì họ mà làm cả chuyện này.

“Bác hứa trong giây phút mềm yếu”, Erica nói xong bỗng thở hổn hển, rồi ho rũ rượi, làm Carmen, Shelby và A.J vội xô đến chỗ bà.

“Đó mới là giây phút yếu đuối, mẹ ạ. Mẹ cứ hút thuốc làm phổi của mẹ yếu đi. Mẹ đã hứa”. Carmen nhắc lại lời của A.J trong khi quàng tay ôm vai mẹ. “Alex cầu hôn với Shelby ngay tại khách sạn nhà mình để đảm bảo là mẹ không thể nuốt lời hứa”.

“Còn cháu cũng đã liên hệ trước với trung tâm cai thuốc ở Reno để họ tiếp bác vào sáng mai”. A.J rút trong túi ra chiếc card có ghi ở mặt sau: “Tất cả đã được thanh toán xong”.

“Bác Martinez, xin bác đừng làm họ thất vọng”, Shelby nắm cánh tay bà nói thêm vào. A.J sững sờ nhìn Shelby, song cô thản nhiên mỉm cười và tinh quái để thêm vào:

“A.J đã phải đẩy công khó nhọc hơn bác tưởng nhiều”.

“A.J ư?”, Erica hỏi lại. “Đó là biệt danh mới của cháu à, Alexander?”.

Shelby đỏ mặt. Với cô, cái tên viết tắt ấy hợp với anh nhất.

A.J có vẻ thích thú. “Có lẽ thế bác ạ. Nhưng bác đừng có đánh trống lảng”.

Erica nhìn ba người, rồi thở dài nói: “Thôi vậy, bác đã trót hứa, thì đành chịu. Nhưng bác nghĩ các người làm việc này ngay trước khi tôi nghỉ thì thật chẳng công bằng chút nào”.

“Làm thế dễ cho bác hơn”, A.J bảo. “Một tháng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng trên hồ Tahoe, ăn uống tốt, không hút thuốc, bác trở về sẽ thấy người khỏe hẳn lên cho mà xem”.

“Chắc bác không chịu nổi quá”, bà cầu nhàu bảo, đôi lông mày bạc trắng cau lại. “Giá là người khác bác sẽ không bao giờ chịu làm việc này đâu”.

“Cháu cũng thế”, anh trả lời, liếc xéo về phía Shelby lúc này đang nhìn anh và mỉm cười đồng tình với người đang đóng vai với cô.

Hai người phụ nữ trao với nhau nụ cười thích thú.

“Mời bác uống với bọn cháu cốc sâm banh chứ ạ?”, Shelby hỏi. “Để mừng cho quyết định của bác và cho buổi hứa hôn của chúng cháu”.

“Mấy người ăn hiếp tôi thì có”, Erica lắc đầu trả lời. “Cảm ơn cháu, bác không uống đâu. Những giây phút này là của riêng các cháu. Mẹ con bác nhúng nhều như thế là đủ rồi”. Bà chống gậy đứng dậy, kiễng chân hôn lên má A.J. “Khi nào định xong ngày cưới cháu phải cho bác biết nhé”.

A.J có vẻ bối rối, tựa như trong khi chuẩn bị chu đáo anh đã không tính đến chuyện đó. “Chúng cháu vẫn chưa định ngày bác ạ”.

Shelby nói đỡ cho anh : “Việc chuẩn bị cũng mất khá nhiều thời gian ạ”.

“Shelby cũng mới vừa bắt đầu khởi nghiệp làm ăn”, A.J nói thêm, miệng cười với vẻ hãnh diện mà chỉ có cô và anh biết là hoàn toàn giả tạo. “Cô ấy chẳng có nhiều thời gian để nghĩ đến chuyện cưới xin”.

Hừ! Anh ta cho mình là khôn ngoan khi lấp lửng với cô như vậy! Chẳng lẽ cô lại ấn định ngày cưới ngay bây giờ cho anh ta biết mặt! Cô mím môi, đẩy về đồng hồ.

A.J nhìn về mặt cô và lo lắng cựa quậy trên ghế. Anh vòng tay ngang người, kéo cô sát vào mình. Shelby biết là anh muốn ngăn chặn trước trò tình quái mà cô có thể đang sắp làm.

“Đến ngày đó chúng cháu sẽ mời bác”, anh hứa, rồi nhìn Shelby đầy ý nghĩa trước khi quay đi. “Carmen, tôi cần nói chuyện với chị. Tối nay tôi sẽ gọi điện thoại”.

“Được. Nào, bây giờ hãy cho chúng tôi thấy anh hôn cô dâu tương lai nào!”. Mặt cô sáng lên khi nghĩ đến cảnh sắp tới.

Nghe lời gợi ý của con gái, Erica cười tươi rói rói trong khi A.J sững người, còn Shelby gần như té xỉu.

“Hôn ư?”, cô hỏi lí nhí.

“Bắt đầu đi”, Erica giục.

Ồi không , Shelby kêu thầm trong đầu. Người đàn ông này không ưa cô, và cô thì lại chưa bao giờ hôn người đàn ông nào mà cô không quen biết, nhất là loại người như anh ta! Đáng ra cô không nên chạy bổ tới đây gặp anh ta. Làm theo bản năng là một chuyện, nhưng hôn hít một kẻ hoàn toàn xa lạ lại là chuyện khác. Cô phải để tay ở đâu? Hẳn không phải ôm cổ anh ta!

Trong khi đầu óc cô còn đang rối như mớ bòng bong thì anh đã vòng tay ôm chặt cô vào lòng vừa kéo cô rướn người lên, anh vừa cúi đầu xuống.

Hãy làm như thật, mắt anh như muốn bảo.

Đừng bắt tôi làm chuyện này, ánh mắt cô như van xin.

Rồi mọi ý nghĩ như ngừng lại, chỉ còn cảm giác mê mẩn. Ngay khi hai miệng kề nhau, môi cô bỗng hé mở. Cái miệng mà cô nghĩ là khô cứng kia lại dịu dàng đến mức không tưởng tượng được khi chạm vào môi cô. Chiếc hôn hờ vừa bắt đầu đã kết thúc song cảm giác mà nó đưa lại làm người cô run rẩy như muốn nhũn ra. Cô phải cố nén lòng thêm khát được ghi chặt lấy anh .

Khi anh thẳng người lại, Shelby nghĩ cô thoáng thấy vẻ ngạc nhiên ẩn sau hàng mi đen rậm của anh . Cô định thần nhìn quanh thì thấy Erica và Carmen đang lui bước sau lời mừng và chúc họ ngon miệng.

A.J.Court buông tay ra khỏi người cô . “Cô ngồi xuống đi”, anh nói với vẻ tàn nhẫn. “Có lẽ ta còn phải ngồi với nhau lâu lâu đấy”.

Anh kéo ghế cho cô . Cô ngồi xuống, người vẫn còn run lẩy bẩy. Phải mất một lúc, cô mới hoàn hồn. Cũng chỉ là chiếc hôn thôi, chứ có gì đâu mà phải rạo rức đến thế, cô tự nhủ. Trước đây cô cũng đã từng được hôn rồi mà.

Nhưng không giống như lần này!

Shelby cố gạt những ý nghĩ ấy qua một bên, biết rằng có thể cô không được khách quan. Cô tập trung nghĩ về hai người phụ nữ đang đi kia. Cô tự hỏi không biết lúc nào A.J.Court sẽ nói cho họ biết sự thật.

Nghĩ đến các món ăn làm cô phấn chấn. Cầu hôn giả hay không cũng chẳng sao, lúc nào cô cũng có thể ăn được và cô biết các món ăn ở cửa hàng Erica có tiếng là tuyệt ngon.

Phía bên kia bàn, mặt Court hăm hăm như đám mây giông.

“Vậy là lễ cầu hôn sau bữa trưa coi như xong ư?”, cô thở dài hỏi, tay trải khăn ăn lên lòng.

“Và nói cho cùng, tôi với ông rất hợp nhau, ông Court ạ”.

“Thôi đừng làm bộ làm tịch nữa nào”, anh cầu nhàu. “Tôi nghĩ cô vẫn có thể gọi tôi là A.J trong lúc ta còn ngồi đây với nhau. Sau khi ăn xong, tôi muốn cô tháo trả tôi chiếc nhẫn và biến khỏi đời tôi cho tôi nhờ”.

“Tôi nghĩ ông là người hết sức vô lý. Ông lâm vào cảnh này đâu phải lỗi tại tôi?”.

“Cô cũng là loại bao miệng phải không ... Shelby?”, anh hỏi, người rúm lại.

Cô không có ý định xin lỗi. “Ông không cần phải bảo họ tôi là vợ chưa cưới của ông. Lẽ ra ông nên nói thật với họ”.

Anh cúi mặt, tay trải khăn ăn lên lòng. “Nói thật rằng tôi chưa bao giờ gặp cô, còn cô tự tiện nhảy bổ vào chỗ tôi ư? Đúng, lẽ ra tôi phải làm như thế nhưng vì Erica và Carmen mỗi mắt chờ mãi dịp này, tôi không nỡ lòng nào làm cho họ thất vọng”.

“Và ngoài ra anh biết đây là cách buộc Erica phải làm cái việc có lợi cho sức khỏe của bà nữa”, cô nói nốt câu cho anh. “Lẽ ra tôi không bao giờ nên nghi ngờ anh là người có ngẫu hứng cao mới phải”.

Nét mặt anh giãn ra. “Đây không phải là chuyện ngẫu hứng. Tôi đã chuẩn bị từ rất lâu. Rất tiếc là cô bạn tôi lại không tới được”.

“Và tôi trở thành kẻ thế mạng. Nào, ông không thấy vui là có tôi đến để lấp chỗ ư?”

“Và tôi trở thành kẻ thế mạng. Nào, ông không thấy vui là có tôi đến để lấp chỗ ư?”.

Mặt anh nhăn như bị.

“Bố tôi thường bảo người ta nên làm theo cảm hứng thì tốt hơn. Ông bảo phản ứng đầu tiên của con người trước một sự việc bao giờ cũng là cái đúng nhất, tốt nhất”.

Nụ cười tươi rói tắt ngấm trên môi khi cô nghĩ tới việc mình chạy bổ đến cửa hàng của Erica và những việc xảy ra sau đó.

Anh ngheo cổ, gật đầu với vẻ nghiêm trang. “Carpe diem – tức là chớp lấy thời cơ. Cô nói điều đó thật đúng lúc quá. Phản ứng đầu tiên của tôi là bác đơn xin thuê cửa hàng của cô và tôi làm vậy là đúng”.

Đến lượt Shelby nhăn nhó. Tự cô đã đưa mình vào tròng. Không chịu để anh chiếm lợi thế, cô chống tay lên lòng, đỡ cằm bảo: “Erica là người phụ nữ đáng yêu, con gái bà cũng vậy. Hai người chắc nặng tình với ông lắm”.

A.J tựa quây trên ghế, ngã người ra phía sau khi người bồi bàn đến dọn món salad đi. Anh mở chai sâm banh rót vào hai cái cốc hình hoa tulip.

“Chúng tôi vốn là chỗ hàng xóm láng giềng. Erica và Carmen là hai người bạn duy nhất, thân nhất của mẹ tôi. Họ đã tới chăm sóc mẹ tôi hàng ngày trước khi mẹ tôi qua đời. Tôi không bao giờ trả hết món nợ ấy”.

“Trước đây ông sống ở đâu?”, Shelby hỏi với giọng phù hợp với sự xúc động trong giọng nói của anh.

“Lê gót trong rừng rậm ở Việt Nam”, anh trả lời rồi cầm dao nĩa bắt đầu ăn, coi như chấm dứt chủ đề ấy.

Shelby quyết định không nhắc đến chuyện ấy nữa, mặc dù cô đang rất tò mò muốn biết về anh. Cô nhìn anh hầu bàn đang bê các món ăn hải sản thấy đã chảy nước miếng, hai mắt cô tròn xoe và thích thú. Đây có thể là cuộc cầu hôn ngắn kỷ lục xưa nay, song cô vẫn có thể tận hưởng cái hương của nó khi còn ngồi ở đây. Gia đình cô chắc thích thú khi nghe cô kể lại chuyện này. Shelby ăn ngấu ngiến, thử hết các loại nước chấm được dọn ra bàn. Cô nhắm mắt tận hưởng vị ngon lành của miếng tôm trong miệng, mở mắt ra thì thấy A.J trở mặt nhìn cô. Anh có vẻ như cố nén nụ cười.

“Tôi vẫn thường đi ăn cùng các cô gái, nhưng không mấy khi gặp người thích ăn như cô”, anh nhận xét.

“Cô vợ chưa cưới của ông cũng vậy à? Và ông gọi món salad, vì đó là món duy nhất cô ấy có thể ăn ư?”.

Khóe miệng anh xệ xuống càng làm rõ lúm đồng tiền. “Cô biết không, cô hỏi quá nhiều câu hỏi, đưa ra quá nhiều nhận xét về những việc chẳng liên quan gì đến cô”.

“Vậy thì tại sao ông lại khơi lên vấn đề ấy?”, cô ung dung vặn lại. “Bố tôi thường bảo người ta ai cũng có quyền tự do thảo luận bất cứ vấn đề gì, miễn là nó không xúc phạm đến tình cảm của người khác là được”.

“Chà sâu sắc quá!”.

Cô nhún vai. “Joe Featherstone chỉ là thợ sửa chữa ô tô thật, song ông lại là một nhà triết học tại tâm”. Cô nhìn quanh, “Có khoản trắng miệng không nhỉ?”.

Anh liếc nhìn cô với vẻ hơi sững sốt, rồi ra hiệu gọi người hầu bàn.

Cô ăn hết sạch món bánh ngọt nhân dâu tây, nhưng chỉ nhấp chút xíu sâm banh. Cô vẫn chú tâm tiếp tục bàn chuyện làm ăn nên đầu óc cô cần tỉnh táo.

Cô ngồi ngả người với vẻ no nê, rồi nói. “Tôi không muốn bàn chuyện làm ăn sợ làm ông ăn mất ngon, nhưng tôi muốn biết ông có ý định cho tôi thuê cửa hàng ở Spanish Court ấy không?”.

Mặt anh đành lại: “Tôi đã nói là không”.

Shelby thẳng người lại, chuẩn bị đưa ra đủ thứ lập luận. “Ông Court này. Ông chẳng có lý do gì để...”.

Anh nhăn nhó đứng dậy. “Chúng ta có thể ra ngoài hãy nói chuyện ấy được không? Sau khi cô đưa trả tôi chiếc nhẫn”.

“Ông sợ tôi quẳng xuống đất và giẫm hỏng chứ gì?”.

“Sao cô biết?”.

“Nên nhớ rằng đeo cái nhẫn này không phải là ý của tôi”.

“Tôi bắt đầu nghĩ rằng nó là một ý không hay ho gì của tôi”, anh làu bàu trong khi kéo ghế cho cô đứng dậy, khoác tay cô dẫn ra ngoài. Ra đến chỗ đậu xe, anh quay lại và chìa tay.

Shelby ngẩng ngó chiếc nhẫn kim cương một lúc. Giá được chọn, cô đã không chọn cái to như thế, nhưng khi cô chìa tay ra, viên kim cương bắt nắng ánh lên những màu sắc rất đẹp. Cô thở dài, tháo chiếc nhẫn ra khỏi tay. “Ái”, cô thét lên. “Chật quá, không ra được”.

“Cô bảo không ra được là làm sao?”.

“Là nó tắc, là không tháo ra khỏi ngón tay được chứ sao nữa! Khớp tay tôi có lẽ bị sưng vù lên vì ông cố ấn chiếc nhẫn vào lúc trước”.

“Ừ, thì tại tôi”, anh lại cầu nhàu, túm bàn tay cô, ra sức lôi chiếc nhẫn.

“Ái, ông làm tôi đau quá”.

“Tôi rất muốn vậy. Giờ làm thế nào đây?”. Anh nhìn về phía khách sạn. “Tôi không thể nào nhờ họ giúp được”.

“Chà, đội ơn Chúa”.

“Chúng ta cũng không thể về văn phòng tôi được. Tôi không muốn mọi người dị nghị”.

“Chúng ta chẳng nên làm phiền người khác”, Shelby cộc cằn nhận xét.

“Vậy cô có gợi ý gì chẳng?”, anh đập lại ngay. Anh xoay người, hất tà áo vét qua bên, hai tay chống nạnh.

“Đành quay lại nhà tôi vậy”, Shelby trả lời, xoa xoa ngón tay đau. “Mẹ tôi biết cách tháo nó ra”. Mặt cô sáng lên. “Có thể bố tôi có đầu trục xe, chúng ta bôi vào tay thì lấy ra dễ hơn”.

Nghe cô nói thế, anh xanh mặt. “Ấy, gớm đã. Cái nhẫn là cả một gia tài đấy”.

Shelby giật mình trước những chữ anh dùng. Thật đáng thương cho cô vợ chưa cưới của anh ta. Có lẽ Court còn muốn bảo hiểm cả bàn tay trái của người đàn bà tội nghiệp ấy ở hãng bảo hiểm Lloyd ở Luân Đôn nữa cũng nên.

“Nào đi”, cô sốt ruột bảo. “Ông cứ theo tôi. Càng thoát khỏi cái của nợ này sớm chừng nào, tôi càng thấy nhẹ người chừng ấy. Sau khi ông cho tôi thuê cái cửa hàng ấy, tôi cũng chẳng muốn gặp lại ông nữa”.

“Cái gì làm cô nghĩ tôi sẽ cho cô thuê chỗ ấy?”.

“Ngón tay sưng vù này của tôi!”.

Anh phẩy mạnh tay. “Tôi sẽ không về nhà cô đâu. Mới có mình cô đã quá đủ, giờ dính thêm cả nhà cô mà rõ ràng tính khí cũng chẳng kém gì cô thì chắc tôi chịu hết nổi”.

Shelby bỏ mặc anh đứng lăm bắm một mình. cô xoay người rảo bước về xe, rút chìa mở khóa, giật mạnh cửa xe.

“Cẩn thận cái nhẩn”, anh quát với theo rồi nhảy vội vào chiếc xe Jaguar màu xanh xẫm.

“Chính ông đã cố ấn nó vào tay tôi”, cô vặc lại. Cô nổ máy chiếc Con Thỏ, cho xe chạy khỏi chỗ đỗ. Anh cũng khởi động chiếc xe láng bóng, gài số đuổi vội theo.

Mấy phút sau, hai xe dừng lại trước ngôi nhà khiêm tốn của gia đình cô. Chiếc xe chở đồ của bố cô đang đậu cùng chiếc Camaro đã lên cốt của Creig ngay trước cửa nhà.Ồ tuyệt! Giờ cô và anh ta sẽ được gặp nhiều người hơn, Shelby thầm nghĩ.

Cha mẹ và em trai cô gặp họ ngay cửa. “Chào chị, Shell! Có chuyện gì thế?”, Creig đứng tựa lưng vào khung cửa hỏi to. Đôi mắt của cậu, cũng xanh biếc như mắt cô chị, ngấm ngấm chiếc Jaguar đậu bên lề đường và người đàn ông mặt hầm hầm lững lững đi bên cạnh chị cậu.

“À, chị chạy ra ngoài tính lo công chuyện và em xem chị lòi theo được cái gì về nhà”.

“Shelby!”.

“Con xin lỗi bố!”, cô thở dài. Cô vung vẩy tay giới thiệu khách với bố mẹ. “Joe và Mary Featherston, đây là A.J.Court. A.J, đây là bố mẹ tôi, còn đây là Creighton em trai tôi. Tên ở nhà là Creig”.

“Đây là ông mà con tới gặp về chuyện thuê cửa hàng phải không con?”, Mary hỏi, tay xoa xoa cuống họng, khuôn mặt tròn trĩnh đỏ ửng vì lo lắng.

“Đúng vậy mẹ ạ. Chuyện dài lắm, con sẽ kể cho mẹ nghe sau. Còn bây giờ mẹ giúp tháo chiếc nhẩn này ra hộ con với”. Vừa nói cô vừa giơ cao chiếc nhẩn kim cương to tướng.

Cặp lông mày rậm lốm đốm muối tiêu của cha cô rướn lên. “Vậy thì bố sốt ruột muốn nghe lắm, không thể đợi được”. Ông thận trọng nhìn người đàn ông đang đứng cạnh con gái ông.

Mary ngơ ngác nhìn cô con gái út. Tuy bố mẹ cô đã trải qua nhiều cú sốc khi phải nuôi dạy năm đứa con, Shelby biết việc này đang làm họ chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Cô cố gượng mỉm cười với vẻ cáo lỗi.

Mary lắc đầu bắt tay vào việc, lúi tuột Shelby vào bếp. Bà lấy một bát nước to, bỏ đá cục vào cho con gái ngâm tay. “Làm thế này ngón tay con sẽ bớt sưng, sau đó bôi xà phòng cho dễ tháo ra. Xin mời ông ngồi, ông Court. Ông uống chút gì nhé? Sô đa được chứ? Hay trà đá?”.

Shelby khâm phục tài bất thiệp của mẹ ngay cả khi bà đang tò mò muốn chết đi được.

“Dạ thôi, cảm ơn bà”, anh đáp cụt lủn. “Lấy ra được chiếc nhẩn tôi sẽ đi ngay”.

Shelby có thể thấy rằng cha mẹ cô, vốn là người dễ gần và hay nói, không biết nghĩ thế nào về người khách xa lạ kín đáo này đang ở trong nhà họ. Hai ông bà và Creig đều im lặng nhưng bứt rứt trong người. Shelby không muốn phá vỡ sự im lặng ấy. Tay còn đang ngâm trong nước lạnh buốt, cô thực sự không muốn giữ theo đúng phép xã giao.

Còn ông khách xem ra cũng chẳng buồn bận tâm về sự im lặng của họ. Anh đưa mắt nhìn căn bếp nhỏ ẩm cúng, rồi quan sát phòng ăn. Một bức tường dán giấy màu kẻ xanh nhạt, nhưng chính giữa có một lỗ hổng

toang toác. Cha cô vào lúc rảnh rỗi đang thực hiện một công trình là phá vỡ bức tường đang ngăn phòng ăn và phòng ở. Cô có thể tưởng tượng được nét mặt của Court nếu cô bảo anh rằng Joe coi công trình này của ông là một cách “tháo gỡ những ngăn cách gây hiểu lầm”, một tấm gương mà ông cho là thế giới nên học tập để giải quyết vấn đề hiện nay.

Nước lạnh làm tay Shelby tê đi, vì vậy cô rút tay khỏi bát nước. Mẹ đưa cô ra chiếc bồn gần đó, lấy nước xà phòng rửa bát thoa lên ngón tay và tháo chiếc nhẫn ra một cách dễ dàng. Shelby co rúm lại, nhẹ cả người, vẩy vẩy ngón tay đỏ lựng trong khi mẹ cô vội vã rửa, lau khô và đưa chiếc nhẫn cho A.J.

“Xin gửi ông, nguyên vẹn đây nhé”, Mary cười bảo, mắt sáng lên vì tò mò. A.J cảm ơn bà, đặt chiếc nhẫn vào cái túi nhung nhỏ anh vừa rút trong áo ra, rồi rút dây túi chặt lại. Anh đút chiếc túi nhỏ vào túi áo, kéo nắp túi áo đẩy lại cẩn thận.

Shelby nhìn ngón tay trống trơn, môi khẽ mỉm cười. Cô đâu có thiết gì món đồ trang sức, nhưng cô rất thích cái ý nghĩ đầy lãng mạn là có một vật tượng trưng nào đó cho thấy rằng đâu đó trên thế gian này có một người đàn ông yêu cô. Cô chợt nghĩ đến người đàn bà sẽ nhận được chiếc nhẫn của A.J. Cô ta là người thế nào nhỉ? Tất nhiên là phải xinh đẹp và tế nhị rồi. Cô tự hỏi không hiểu Erica và Carmen có nghĩ cô gái kia cũng xứng đôi vừa lứa với A.J như họ nghĩ về cô hay không.

A.J quay sang Joe với vẻ mặt nghiêm trọng. “Tôi nghĩ chắc ông cần một lời giải thích”.

Shelby giật mình nhận ra rằng bố mẹ cô đang nhìn ánh mắt mơ màng của cô với vẻ tò mò pha chút lo lắng. Cô đứng thẳng người, lấy lại vẻ mặt thản nhiên. Với tay lấy chai thuốc nước ở thành cửa sổ phía trên bồn rửa bát, cô đổ một ít lên lòng bàn tay và xoa vào chỗ tay đau. Vợ chưa cưới của anh ta là ai thì chưa biết, nhưng chắc chắn cô ta có đôi bàn tay nhỏ nhắn. Chiếc nhẫn kim cương ấy rất nhỏ.

Joe ghé đầu nhìn A.J với vẻ tinh quái.

“Ông nghĩ chúng tôi có cần được giải thích không? Con gái tôi ra khỏi nhà mặt đường vắng vẻ, quay về với ánh mắt của một nạn nhân tự nguyện – cùng chiếc nhẫn hứa hôn”.

Shelby vội vã bước ra. “Con sẽ nói chuyện lại với bố mẹ sau. Con nghĩ ông Court muốn trở lại văn phòng”. Cô túm tay A.J và bắt đầu đẩy anh ra phía cửa.

Anh theo ngay, gật đầu chào cha mẹ cô.

Ra tới cửa, cô dừng lại, hai tay chống nạnh.

“Tôi sẽ gửi đơn tới để ông xem xét lại”.

“Cô cứ việc gửi, nhưng điều đó không có nghĩa tôi sẽ đọc nó”, Court trả lời. “Cô quyết chí tính chuyện làm ăn ở Spanish Court. Nhưng Chúa lại bảo vệ tôi trước những người đàn bà ngang ngạnh”, anh lầm bầm.

Shelby nhăn nhó, cổ gấu nổi đau trước những lời anh nói. Cô là người kiên trì chứ không ngang ngạnh.

“Ông hãy thư cho một phút đã nào”, cô dúi mạnh ngón tay vào giữa chiếc cà vạt thắt rất khéo của anh. “Tôi đã đồng ý giúp ông trong cái màn kịch mà ông đánh lừa hai người phụ nữ đáng yêu. Tôi nghĩ ông làm việc ấy tốt cho Erica và rồi ông sẽ nói thật với bà sau khi bà đi nghỉ ở Tahoe về. Song ông đã đánh liều khi cho rằng họ sẽ không tìm ra sự thật, ông cũng đã liều khi giúp họ xây dựng cửa hàng ăn này. Tôi nhận ra rằng việc ấy có khác”, cô vội vã nói thêm, “bởi vì ông đã biết họ từ lâu. Nhưng hôm nay ở cửa hàng ông đã liều dùng tôi thế mạng. Lẽ ra tôi có thể nói hết sự thật với họ rồi bỏ đi vì ông khước từ đề nghị thuê của hàng của tôi. Thế nhưng tôi vẫn ở lại giúp ông vì tôi nghĩ như thế sẽ tốt cho ông hơn”.

Dù rất bức bối, cô vẫn nhớ việc sức khỏe của Erica quan trọng với anh tới mức nào. Shelby tự thú nhận chính cô cũng muốn giúp anh.

A.J vẫn trở mặt nhìn rồi mặt anh dịu lại. Hai khóe mép nhếch lên và lần đầu tiên cô nhận được ở anh nụ cười thực sự. Anh khe khẽ lắc đầu. “Thôi được, Shelby. Tôi sẽ xem xét lại đề nghị của cô. Cô gửi đến văn phòng cho tôi một đơn khác”.

Shelby mừng rơn trong bụng. Cô không biết đó là vì cô cảm thấy sung sướng hay là vì cô đã nhìn ra được bản chất tốt của A.J. “Cảm ơn ông”, cô dịu dàng nói.

Anh đang cúi nhìn cô , những đường nét đẹp trên khuôn mặt phong trần dịu lại. Anh không trả lời ngay mà tiếp tục nhìn cô – cặp mắt cô càng ngăm anh càng thấy như to hơn... cái mũi hếch và cuối cùng là cái miệng bắt đầu run run.

Shelby gần như nghẹt thở. Cô có cảm giác hơi thở đang bị giam hãm trong lồng ngực. Cô liếc nhìn miệng anh , chìm đắm trong suy tưởng đến chiếc hôn ở nhà hàng Erica. Cô rùng mình.

Cử chỉ đó của cô làm A.J bừng tỉnh. vẻ dịu dàng trên nét mặt anh vụt biến mất, tựa như đã bị làn gió mạnh cuốn mang đi.

“Không có gì. Tôi nghĩ...”. Anh lạnh lùng đáp. “Chào cô Featherstone. Thật là... rất thú vị”.

Cô cố gượng cho khỏi run. “Chào ông Court. Tôi tin rằng sẽ sớm nhận được trả lời của ông”.

Anh lắc đầu, tỏ vẻ miễn cưỡng khâm phục quyết tâm đeo đuổi của cô. “Đừng lo, cô sẽ sớm được trả lời”. Anh rảo bước ra hiên, rồi vội vã qua bậc tam cấp.

“À, ông Court”, cô gọi với theo.

Anh ngoảnh lại, đôi mày rậm nhíu lại ra ý hỏi.

“Tôi hi vọng cô ấy sẽ nhận lời”. Vừa nói xong câu đó, cô tự hỏi cô nói thật lòng không . Cho dù anh ta thuộc loại cứng đầu, nhưng cô cũng cảm thấy vui dù sao A.J.Court cũng đang còn ở đó.

Anh ngơ ngác một lúc, rồi mặt vênh lên ngay. Cử chỉ đó càng làm nổi rõ dáng tu mi nam tử và vẻ tự tin của anh . “Cô ấy đã nhận lời rồi”. Nói xong anh nhanh nhẹn chui vào chiếc Jaguar và nổ máy phóng đi.

Shelby cảm thấy hơi ái ngại cho cô gái, cho dù cô ta là ai. Đương đầu với A.J.Court và giành quyền bình đẳng trong cuộc sống gia đình với anh ta không phải chuyện dễ dàng.

Cô đóng cửa quay vào đã thấy cả nhà đang đứng đợi trong phòng.

“Nào, cô gái”, Mary nói, vẻ vui tươi thường nhật được thay bằng vẻ lo lắng. “Hãy cho chúng tôi biết mọi chuyện xảy ra kể từ giây phút cô chạy ra khỏi cửa cho đến bây giờ”.

Để xua tan nỗi lo của mẹ, Shelby vui vẻ kể lại những gì đã xảy ra dẫn tới việc cô đưa A.J.Court về nhà, lỡ đi không dă động đến việc phải hôn anh ta để tránh bị Creig trên. Nhưng nhớ lại nụ hôn đó, cộng với ánh mắt A.J nhìn cô ngoài cửa khi nãy làm cô cảm thấy lâng lâng sung sướng. Trước nay cô chưa từng gặp người đàn ông nào đã để lại trong cô những ấn tượng mạnh mẽ đến thế. Cô không biết nên đánh giá chuyện này như thế nào nữa.

“Con đã gây được ấn tượng, không còn nghi ngờ gì nữa”, Joe gãi đầu bảo. “Con có nghĩ ông ta sẽ cho con thuê cửa hàng không ?”.

“Không cho mà được!”. Càng nghĩ cô càng thấy cửa hàng ở Spanish Court là vị trí tuyệt vời nhất đối với cô . “Ông ta cứ nghĩ con không trụ nổi ở đó”.

“Có thể ông ta đã biết chị đã qua tới bốn công việc trong vòng sáu năm qua, Shelby ạ!”, Creig nhận xét, rồi buông người vào chiếc ghế bành, gác chân lên tay ghế.

“Không, ông ta vẫn không biết chuyện đó. Và ngoài ra chị còn làm đồng thời hai việc một lúc, và cả hai đều có dính đến việc chuẩn bị cho cửa hàng này”.

“Thôi nào, hai chị em đừng có chí chόe nữa”, Mary đe. “ Shelby này, Lynn Altman gọi điện cho con đấy”.

Shelby mừng quá quay ngoắt lại. “Nó về nhà hả mẹ?”.

“Về được một tuần rồi, nhưng nó bảo bạn quá không gọi cho con được”.

“Bạn quá!”, Creig đế vào. “Sống ở thành phố thì còn đâu thời gian mà gặp gỡ bạn bè nữa”.

“Hãy lo việc của mình em ạ”, Shelby vui vẻ mắng em rồi đi về cuối phòng. Vào tới phòng mình, cô nằm dài lên giường, với tay nhắc điện thoại.

Lynn đi vắng hầu như suốt cả mùa xuân và mùa hè vừa rồi nên Shelby cũng ít gặp cô . Hai cô thân nhau từ hồi còn đi học phổ thông mặc dù địa vị xã hội của hai gia đình khác nhau.

Khi bà Moran quản gia của gia đình Altman trả lời là Lynn vừa ra khỏi nhà, Shelby đang mỉm cười ngỡ gặp bạn bỗng nghẹn mặt ra vì thất vọng. “Cô ấy nhắn tôi là mời cô tối thứ bảy này đến chơi”, bà Moran bảo. “Cô ấy tổ chức buổi gặp mặt mừng cô ấy trở lại nhà và rất muốn thế nào cô cũng tới”.

Shelby trả lời rất sẵn lòng rồi gác máy.

“Đây có phải là người đàn ông mà hôm nọ chị hứa hôn với ông ta mấy giờ không?”, Creig giơ cao tờ báo cậu đang đọc, vung vẩy trước mặt cô chị.

Shelby đang ngồi trong phòng, trên bàn để đầy giấy tờ vì cô đang cố dự toán kinh phí cho mấy tháng đầu khi khai trương cửa hàng. Hai lớp kế toán mà cô đã theo học không đủ giúp cô chuẩn bị cho những công việc thực của La Grande Affairs. Chỉ riêng những luật về thuế doanh nghiệp cũng đủ đau đầu nhức óc rồi. Đến mục tài khoản “Có”, “Nợ” thì đầu cô quay cuồng. Các số má cứ rối tung cả lên, vì thế cô đẩy đồng giấy tờ qua bên và nhìn cậu em. Cậu ta vẫn ngồi gác chân lên ghế như mọi ngày.

“Em muôn nói là A.J.Court ấy ư? Sao thế? Ông ta cũng chơi thể thao à?”.

Lẽ ra Creig có thể lấy làm phật lòng, nhưng cậu quá lười chẳng buồn để ý. “Ngoài trang thể thao thì em còn đọc các mục khác nữa chứ chị tưởng à?”.

“Ừ, các mục chuyện bậy bạ và cột dành cho bác sĩ tình dục chứ gì?”.

“Ừ, thì em thấy cái ông hôm nọ trong mục chuyện bậy bạ đấy. Chỉ có loại đó mới rước chị về làm vợ. Hôm nọ bố mẹ chỉ kịp mừng được khoảng mười giây vì nghĩ rằng cuối cùng thì bố mẹ cũng tổng khứ được chị ra khỏi nhà”.

“Ha ha, buồn cười quá!”, Shelby giễu. “Em mừng thì có, bởi vì em nghĩ sẽ được chiếm phòng của chị. Thôi, ảnh đâu đưa chị xem”.

Creig giơ cao tờ báo và cô đành phải đứng dậy đến lấy.

Từ bữa gặp A.J.Court đến nay đã được ba ngày và ký ức về lần gặp gỡ điên rồ ấy vẫn không phai mờ.

Ảnh của anh đăng trên trang dành cho các hoạt động của giới thượng lưu, trong một bài về buổi vũ hội gây quỹ từ thiện được tổ chức tại bảo tàng Nghệ thuật Hiện đại.

Shelby ngắm kỹ anh . Trong bộ quần áo dạ hội màu sẫm, trông anh thật điển trai, còn cô gái đứng cạnh anh đúng hệt mẫu người mà Shelby đã hình dung. Tóc cô ta cũng đen, chiếc áo chạt căng gần như phô cả rốn, còn cái miệng Shelby cho thuộc loại “dày môi hay hờn”.

Hàng chữ ghi bên dưới cho biết bạn gái cùng đi với A.J.Court là Maria Caines, làm việc tại bảo tàng. Shelby tin chắc cô gái ấy là vợ chưa cưới của Court, nhưng vì ảnh in bị rạn nên không thể xác định được bàn tay cô ta đang cầm cốc rượu có đeo chiếc nhẫn hay không .

Lynn Altman đôi khi cũng tình nguyện làm giúp nhà bảo tàng. Shelby nghĩ không hiểu cô bạn của mình có biết Maria GaineShelby không .

“Đúng ông ta chứ?”, Creig hỏi làm gián đoạn luồng suy nghĩ của cô .

“Hừm, để coi kỹ xem nào. Ồ, đúng rồi. Đây chắc là vợ chưa cưới của ông ta”.

Thảo nào ông ta mới dám nói chắc là cô ấy đã đồng rồi, Shelby thầm nghĩ. Cái cô Maria GaineShelby này trông có vẻ sẵn sàng làm bất cứ việc gì.

Hoảng sợ ngay cả với những ý nghĩ nanh ác của mình, Shelby vất trả Creig tờ báo.

“Chị ghen à?”, cậu chọc.

“Đừng nói vớ vẩn”, cô trả lời, tự rửa thầm mình đã để lộ tình cảm cho cậu em vốn thích chọc ghẹo kia thấy. “Chị hầu như không biết ông ta. Chị chỉ hơi tò mò một chút thôi mà”.

“Hu hu, thương quá”.

“Hãy lo lấy việc của mình ấy”.

“Em đang lo làm đấy chứ. La Granda AffairShelby sẽ làm cả nhà phải bận rộn. Lạy chúa, tên cửa hàng gì nghe kỳ quá à!”. Cậu đứng dậy, quàng tay quanh cổ cô chị và dựa hẳn vào người cô .

Shelby dùng cùi chỏ thúc mạnh cho cậu bật ra nhưng cậu xiết chặt tay quyết không chịu buông. Crieg đã đứng là bao giờ cũng phải dựa vào thứ gì đó, nhất là thứ mềm mềm. Còn nếu có thể ngồi, cậu không bao giờ đứng, và không bao giờ cậu ngồi nếu có nằm xuống được. Cậu hiển nhiên là kẻ lười nhất mà cô đã từng gặp.

“Cả nhà bận bịu vào đó ư? Em cũng có ý định tham gia à?”, cô hỏi với vẻ không tin.

“Tất nhiên. Em sẵn sàng tình nguyện làm lái xe đưa các cô phù dâu tới nhà thờ hoặc đi bất cứ đâu họ muốn”.

“Bằng chiếc Camaro ấy ư?”.

Cậu có vẻ chững chạc. “Làm gì có chuyện ấy? Chị sẽ mua hoặc thuê xe Limudin chứ”.

Cô vùng tay ra khỏi vòng tay cậu em, lấy cùi chỏ huých vào mạn sườn cậu một cú rất mạnh, rồi bảo. “Đừng tưởng bở nhé”.

“Ồi”, cậu rên rỉ, lấy tay xoa mạn sườn. “Này, đấy chỉ là gợi ý thôi. Chị đã chẳng hỏi mọi người trong gia đình xem có gợi ý gì không là gì?”.

“Nếu gợi ý của em có đáng nghe thì chị mới xem xét”, cô bảo, rồi xoay người khi nghe âm thanh quen thuộc. “Có thư kìa. Có thể hợp đồng cho thuê cửa hàng đến nửa chưa biết chừng”.

Ra ngoài hiên, cô gần như giằng lấy lá thư từ tay người bưu tá lúc anh ta sắp sửa nhét thư vào thùng thư nhà cô.

Đúng là lá thư của hãng Court thật. Cô vội vàng xé phong bì và đọc lướt thư đựng bên trong.

Đơn xin thuê cửa hàng của cô lại bị bác một lần nữa.

“ Xin chị cho gặp ông Court”.

Shelby chẳng kịp thay quần áo, cứ thế lao bỏ ra khỏi nhà, trên người mặc chiếc áo phông có dây buộc ngang hông và chiếc quần ống túm màu trắng rộng thùng thình.

“ Cô có hẹn trước chứ?” cô thư ký của hãng Court hỏi, mắt nhìn Shelby qua cặp kính mắt bán nguyệt gọng bạc.

Shelby lấy tay vuốt lại nút buộc ngang hông, thầm ước giá cô chịu khó chậm lại vài phút thay sang bộ đồ màu xám phớt xanh mà mẹ cô may cho thì hay biết mấy. Lúc ấy trông cô chắc chững chạc và có dáng làm ăn hơn. thế nhưng cái phong cách nghĩ sao làm vậy đã đưa cô tới thẳng chỗ Court trong bộ đồ mà lẽ ra cô chỉ mặc khi cô đi biển. Cô nhìn tên người thư ký ghi trên tấm biển nhỏ để trước bàn. “ Không, tôi không có hẹn trước, chị Simmons ạ.” Cô mỉm cười với vẻ thân mật.” Nhưng xin chị cứ nói vợ chưa cưới của anh ấy đang ở đây. Thế nào anh ấy cũng tiếp tôi mà.”

Hai mắt cô thư ký mở tròn xoe.

“ Tôi biết trông tôi khác hẳn”, cô lí nhí nói.” Ảnh trên báo thường chẳng giống người thật”. Cô hiểu rằng ngay cả ảnh có tòi đi nữa vẫn cứ không thể giải thích được tại sao cô lại thấp hơn, béo hơn nhiều so với cô gái trên trang báo, và tóc cô ngắn, màu nâu lượn sóng chứ đâu có đen nhánh. Cô đành phải hy vọng cô Simmons đã không đeo kính nếu cô ta thực đã gặp vợ chưa cưới của A.J.

Cô Simmons liếc dọc hành lang bên trái.” Ông ấy ra ngoài và này giờ tôi cũng có việc chạy khỏi đây một lát. Có thể ông ấy đã quay lại văn phòng.” Cô ta với tay định nhấn điện thoại.” Để tôi gọi điện báo ông ấy.”

“Đừng”, Shelby vội vàng ngăn lại.” Tôi sẽ vào thẳng chỗ anh ấy. Chị khỏi phải bận tâm.” Cô líu ríu nói khi thấy cô thư ký định đứng dậy.” Tôi muốn làm anh ấy ngạc nhiên.” Nói xong cô xoay người đi thẳng về cuối hành lang, tới chiếc cửa có đề tên A.J.Court. Cô nhẹ người không thấy ai ở các phòng dọc hành lang bước ra, nên cô có thể tới phòng A.J. mà không bị ai cản vãn. Cô ngoái đầu nhìn về phía cô Simmons và mỉm

cười. Cô Simmons nhú mồm và định chạy theo Shelby thì chuông điện thoại reo vang làm cô ta đành quay lại bàn.

Ồi dào, cô tới đây đâu phải để lấy lòng ai, Shelby nghĩ thầm. Cô hy vọng việc cô cứ tự tiện vào phòng sẽ không gây phiền phức gì cho cô thư ký. Giờ có muốn quay lại cũng quá muộn rồi, cô tự nhủ.

Để khỏi run, Shelby nhắm lại những lập luận đầy tính thuyết phục mà cô nghĩ ra trên đường đánh xe đến đây. Cô mở cánh cửa văn phòng A.J., bước nhanh vào trong và đóng ngay lại.

Trong phòng không có ai.

Tay vẫn cầm quả đấm cửa, Shelby tựa người nhìn quanh văn phòng của A.J. Cô Simmons nói đúng. A.J. không có trong văn phòng.

Cô nghe tiếng nước chảy rào rào nhẹ, liền đưa mắt nhìn về phía cửa sổ xem có đài phun nước nào ngoài sân không. Nhưng ở đó chỉ có cây xanh. Cô nhún vai, quay lại tiếp tục xem xét căn phòng. Trông nó đẹp và trang nhã đúng như cô tưởng tượng.

Sàn được trải thảm dày màu đỏ sẫm rất hợp với màu giấy dán tường có những đường kẻ tinh tế và ghé ở khu ngồi nói chuyện bọc vải giả da màu vàng sẫm. Phía bên phải cô có chiếc cửa đóng, có lẽ là lối vào phòng họp. Dọc theo tường có nhiều tủ kính trưng bày các đồ pha lê.

Cô tò mò bước lại gần chiếc tủ kính đầu tiên. Bên trong đúng là một vườn bách thú thực thụ với hình các con vật thu nhỏ trông rất vui mắt, bao gồm hai chú gấu con đang nằm đè bên nhau, mắt lộ vẻ nghịch ngợm rất sinh động. Một con sư tử đang há mồm nửa như ngáp, nửa như gầm, tựa hồ cuộc sống quá ư dễ chịu, chẳng có điều gì đáng phàn nàn. Một con hổ đang nằm ngửa, chân trước giơ cao như muốn chụp lấy con bướm đang lơ lửng trên đầu nó. Đàn voi, con thì đang nhai những cọng cỏ bằng pha lê, con thì ngửa cổ cong vòm như đang ré ầm lên. Một con vượn một tay đu vào cành, nét mặt hân hoan trong khi cái đuôi dài uốn thành hình dấu hỏi.

Shelby đến gần tủ kính bên cạnh. Trong tủ không phải cảnh bách thú, nhưng cũng vui mắt không kém. Các diễn viên xiếc từ đám hề cho tới diễn viên cưỡi ngựa không yên cương được bày đầy trên các giá, ví Shelby mê mãi ngắm nhìn thế giới mới này đến nỗi không nhận thấy tiếng nước chảy rào rào đã tắt.

3. Chương 3

Shelby ngấm chỗ này, nhìn chỗ kia, xem xét các đồ vật hay hay trong phòng, tự hỏi không biết A.J. Court thuộc loại người nào. Trong lần gặp đầu tiên, anh có vẻ là một doanh nghiệp có đầu óc cứng rắn, thế nhưng lại sẵn sàng làm nhiều việc để buộc Erica Martinez phải chú trọng đến sức khỏe của mình hơn. Còn văn phòng của anh, ông chủ hăng đầy quyền thế, thì lại trưng bày những bộ sưu tập hấp dẫn dọc theo tường.

Cô không ngạc nhiên khi thấy A.J. Court có thể trưng bày các đồ vật trang nhã và đắt tiền như thế ở văn phòng, nhưng cô thực sự sốc trước việc anh rõ ràng chẳng xấu hổ khi phô diễn trước mắt mọi người những sở thích ngộ nghĩnh từ thời còn bé của mình. Người đàn ông này xem ra là nhân vật khó hiểu hơn cô tưởng.

Cô quay phắt lại khi nghe tiếng mở cửa. Mắt cô tròn xoe vì kinh hoàng khi nhận ra rằng căn phòng mà cô cứ tưởng là phòng họp vắng người thực ra lại là buồng tắm và A.J. Court đang tắm trong đó! Đôi giày chạy cùng bộ quần áo thể thao vứt dưới sàn cho thấy lý do tại sao anh lại tắm vào lúc giữa chiều.

Đầu óc hoảng loạn như giục cô bỏ chạy, nhưng đôi chân lại không chịu cất bước. Mặt Shelby tái nhợt rồi lại đỏ dừ, cô đứng chôn chân trở mắt nhìn anh.

A.J. đứng trước gương, chiếc khăn tắm quấn quanh chiếc bụng thon lẳn chỉ dài tới ngang bộ đùi đầy lông. Shelby mù hết cả đầu óc nhìn cái lưng rộng chắc nịch bắp thịt cuộn cuộn khi anh cầm chiếc khăn mặt lau hơi nước đọng trên gương. Chiếc khăn mặt bông xốp khô để lại một vệt dài sáng trên gương và Shelby

nhìn thấy mặt cô đỏ dừ, đôi mắt mở to sững sốt đứng lúc A.J. cũng nhìn thấy cô trong gương và quay ngoắt lại ngay.

“ Cái đếch gì thể này- Làm sao cô vào được đây?”

Mái tóc đen ướt tua tủa đầm ra như mũi giáo, cặp mắt xanh đầy vẻ tức giận. A.J.Court trông dữ tợn hơn bao giờ hết.

“ Cô Featherstone! cô đang làm gì ở đây thế?” anh từ buồng tắm bước ra hỏi. Mặt gườm gườm, anh dừng lại trước mặt cô, hai chân hơi dẹt ra. Một tay chống nạnh, tay kia quàng qua vai cô.

Shelby chỉ ước giá anh đừng đứng ở tư thế ấy. Trông anh giống như người lính thời nguyên thủy sắp sửa tụt mất khó! Và cô thực sự ước gì cái cảm giác từ bàn tay ấm và ướt của anh đừng tác động đến cô như một liều whisky không pha thể này.

Lưỡi cô như cứng lại trong miệng, làm cô không nói được thành lời. Giá cô đã từng qua nhiều phen sững sốt thì nó cũng không thấm vào đâu so với cảm giác của cô lúc này trước bộ ngực lông lá của A.J. Chỉ cách cô trong gang tấc. Cô ngửa mặt, mở to mắt nhìn anh.” Tôi đang ngắm đồ pha lê của ông”, cô ấp úng.

“ Cô...cô bảo sao?”

“ Tôi muốn nói là tôi muốn nói chuyện với ông.”

“ Cô đang nhiễm cái thói xuất hiện vào những lúc, ở những nơi không thích hợp. Đã bao giờ cô nghĩ là có thể dùng điện thoại không?” Về câu có dữ tợn làm lông mày anh chạy thành một đường thẳng.

“ Nếu tôi gọi điện, ông có trả lời tôi không?”

“ Có lẽ không.”

“Đấy nhé! Vậy thì tốt hơn là tự tôi đến tận nơi.”

A.J. hít mạnh làm Shelby sợ chiếc khăn tắm sẽ tụt xuống sàn. Cô nhìn chăm chăm vào mặt anh cho đến khi anh thở ra. Còn cô cũng thở phào nhẹ nhõm.

“ Cô muốn gì?”

Hết sức bối rối, cô nhìn anh với vẻ nài nỉ.” Ồ, ông có nghĩ rằng nên mặc quần áo vào không?”

Một bên lông mày anh rướn lên phất bộ tóc rối bù. Anh buông tay khỏi người cô, làm cô thấy nhẹ người.” Không. Chính cô là người đã tự tiện lên vào đây. Cô sẽ phải chấp nhận hiện trạng của tôi như bây giờ.”

Đầu óc còn lộn xộn, cô hiểu những lời anh nói theo nghĩa xấu nhất, nên mặt cô lại càng đỏ hơn.

Anh phớt lờ vẻ hoảng hốt của cô. “ Hai mươi phút nữa tôi có một cuộc họp. Tôi không có ý định quần khăn thể này làm việc với luật sư và kế toán của tôi. Điều đó có nghĩa là tôi sẽ bỏ khăn trong vòng một hai phút nữa và mặc quần áo. Nào, cô muốn gì thì nói đi rồi ra khỏi phòng tôi.”

Shelby biết đó không phải là lời dọa suông. Trông anh có vẻ làm thể thật.

Khi nào, ôi khi nào cô mới học được suy xét trước khi đến gặp người đàn ông này? “Đơn xin thuê cửa hàng của tôi lại bị bác. Làm sao tôi có thể vay được vốn ngân hàng nếu ông cứ một mực đòi phải có khi không cho tôi một cơ hội cơ chứ? Chẳng lẽ ông đã khởi nghiệp với một loạt nhà băng và các công ty khác sẵn sàng cho ông vay vốn ư?”

Anh nhăn trán với vẻ bối rối, nhìn cô và đáp “Không. Tôi sẽ xem”.

“Vậy thì tại sao ông đòi hỏi tôi như thế?”

“Các cửa hàng nhỏ khai trương và sập tiệm nhiều hơn trước” – anh giải thích.

“Bởi vì bây giờ có nhiều người hơn trước. Tôi không thể sập tiệm được. Vả lại ông còn nợ tôi một món vì tôi đã giúp ông trong cái trò hôm nọ.”

A.J. lắc đầu rất nhanh. “Nói chuyện kiểu này vô bổ. Lúc trước chúng ta cũng đã nói rồi. Nào, cô nên ra đi trừ khi cô muốn thấy người tôi rõ hơn.”

Shelby vênh mặt. “Nếu tôi đi bây giờ, tôi sẽ lại đến. Đây, hãy ông có ban quản trị không? Tôi muốn nói chuyện với họ.” Cô nói, giọng gay gắt.

Anh lừ lừ nhìn cô, rồi khuôn mặt đẹp trai ánh lên vẻ thích thú. “Cô Featherston, tôi chính là chủ hãng.”

“Ông là người vô lý hết sức, ông Court ạ.”

“Cô nên ra đi,” anh nói, đưa tay lên mép khăn.

“Việc này chưa xong đâu.”

Tay anh lại đưa lên mép khăn quấn quanh người: “Xong rồi. Tôi đã bảo khi có điều kiện tôi sẽ xem xét đơn của cô ngay.”

Bây giờ đến lượt Shelby thụt mặt. “Xem xét đơn của tôi ư? Chắc ông nghĩ tôi là kẻ ngây thơ hay sao?”

Anh lắc đầu làm những sợi tóc bết nước dính sát vào da đầu. “Đây cô, mọi người sắp đến đây. Tôi cho cô được có mặt ở đây cho đến khi tối đêm đủ ba. Một.”

Shelby hất hàm. “Tôi sẽ quay lại.”

“Chẳng nước non gì. Hai.” Các ngón tay anh lần tìm nút dắt của khăn.

“Cô vợ chưa cưới của ông sẽ nghĩ như thế nào khi cô ấy biết ông đã đối xử với tôi như thế này?”

“Vợ chưa cưới của tôi? À, cô ấy không tham gia vào các việc của tôi. Ba.” Anh tháo nút dắt khăn.

Shelby co giò bỏ chạy, còn nghe tiếng anh cười phá lên sau lưng.

“Vợ chưa cưới của tôi? À, cô ấy không tham gia vào các việc của tôi. Ba”, anh tháo nút khăn.

Shelby co giò bỏ chạy, còn nghe tiếng anh cười phá lên sau lưng.

Ra tới ngoài, cô đập mạnh cửa văn phòng và chạy vội dọc hành lang. Một vài người đang làm việc ở bàn ngược mắt nhìn cô đi qua. Cô phát hiện ra vòi nước ở góc hành lang. Bực bội, mặt đỏ bừng, cô tới bên vòi nước uống một hơi dài, để nước phun lên khuôn mặt đang nóng bừng bừng. Cô thẳng người, miệng thở hổn hển.

Chưa bao giờ lại bị nhục như lần này, cô rầu rĩ nghĩ, dùng tay áo phông lau khô mặt. Cô lúc nào cũng nhảy rồi mới chịu nhìn, nhưng chưa khi nào kết quả lại thảm hại như lần này. Bây giờ cô sẽ chẳng bao giờ còn thuê được cửa hàng ấy nữa. A.J.Court chắc chắn sẽ không bao giờ chịu. Có lẽ cô phải bắt đầu tìm một chỗ khác kém thế hơn.

Cô đứng một lúc cho lại hồn, bước ra khỏi khu vòi uống nước và đi dọc hành lang, đầu ngẩng cao. Nhờ trời, cô Simmons không có mặt tại bàn. Shelby đang ở trong tâm trạng không muốn phải trả lời ai. Chắc về đến nhà cô sẽ phải trả lời vô số câu hỏi.

Cô quyết định hoãn việc đó càng lâu càng tốt. Một cháu kem chắc là có ích- có lẽ nó sẽ giúp cô đủ can đảm về nhà và đối diện với cậu em trai Crieg.

“Chị bảo cái cô Lynn gợi tình ấy không mời cả nhà mình tới dự liên hoan ư?”

“Crieg! Chị có nói chuyện trực tiếp với Lynn đâu, bà Moran nói lại đấy chứ.” Shelby giải thích với vẻ không mấy kiên trì. “Em thực đâu có quan tâm đến liên hoan của Lynn. Em chỉ muốn chén cho đầy điều các thứ người ta bày ở đấy thôi.”

Crieg đứng dựa cửa phòng ngủ của cô, xem chị trang điểm. “Cứ cho là thế thì đã sao? Nhà Altman thường có đồ ăn ngon lành, và nếu mọi người không chén thì họ mời đến làm gì?”

Shelby bỏ gương trang điểm, ngược nhìn cậu em với vẻ thích thú. “Nhưng không có khách nào lại ăn nhiều như em.”

“Trừ chị”, cậu em trả miếng, rồi cúi đầu chuồn khi hộp đồ kẻ mắt của cô chị bay vèo qua đầu.

Đúng thế thật, Shelby ra nhặt hộp đồ, quay vào đóng cửa lại và nghĩ thầm. Việc cô buồn rầu vì thuê cửa hàng của A.J. hồng bét đã làm cô ăn uống liên tục hai ngày qua.

Cô lo lắng lấy tay véo thử mạng mỡ. Làn thịt giữa ngón tay trở và ngón tay cái có vẻ không dày hơn tuần trước, song cô sợ không dám bước lên bàn cân. Cô tự hứa sẽ tới bể tắm ở nhà chị gái là Sienna bơi hàng ngày. Nhưng hiện giờ trọng lượng không phải là điều cô lo lắng nhất.

Cô đã tới xem một số cửa hàng và văn phòng khác mà người ta sẵn sàng cho thuê, song không có cái nào được như ở Spanish Court. cô không ưng được cái nào có lẽ vì tính ương ngạnh cố hữu của cô hơn là các cửa hàng đó không tốt, song cô không làm sao từ bỏ ước mơ của mình.

Dẫu sao cô cũng cần phải nhanh chóng tìm một địa điểm khác. Cô bạn hàng xóm, Karla Barnes là khách hàng đầu tiên của La Grande Affaire. Cô ta cũng liều mạng khi đồng ý để Shelby và Mary lo việc chuân bị đám cưới cho mình. Karla thường có công chuyện phải đi vắng nhà luôn, mà chồng chưa cưới của cô ta lại là lính hải quân, do đó Shelby được toàn quyền lo liệu cho đám cưới. Vì Karla đã đặt hết tin tưởng vào nhà Featherstone, cô ta đáng được Shelby lo cho chu đáo nhất. Ít ra chiếc áo cưới cùng các áo phù dâu sẽ không bị nhồi nhét vào trong chiếc tủ chật cứng cùng với các quần áo bóng chày đã cũ của Crieg.

Shelby để chiếc áo choàng mặc sau khi tắm tụt khỏi vai, lấy bộ váy áo cũ của cô ra khỏi tủ. chiếc áo dạ hội bằng lụa đỏ sẫm này cũng lại do mẹ cô may. Kiểu áo rất đơn giản, không có tay, cổ cao. một đường viền đăng tenm chạy suốt từ bờ vai trái qua ngực, qua phần eo xuống tận gấu váy theo một đường kiểu xoắn ốc rất điệu.

Cô chải tóc về một bên, rồi cặp lại bằng một chiếc cặp có mặt kim cương giả, còn phía kia là những lọn tóc màu hạt dẻ bồng bênh buông xuống giữ cho nét mặt cân đối. Cô đeo đôi xăng đan cao gót màu vàng óng, rồi ngắm mình trong gương.

Cũng không đến nỗi tồi, cô nghĩ thầm, thiên hạ cũng chẳng đến nỗi lác mắt vì cô, nhất là nếu so với Lynn, nhưng trông cô cũng ngon mắt lắm chứ!

Kể từ khi hai đứa vào trường trung học, cô chịu không dám so sánh mình với Lynn nữa. Trong lúc Shelby cùng các cô bạn cùng lứa còn đang mồm mĩm kiểu trẻ con và trứng cá đầy mặt, thì hầu như vụt một cái, Lynn Altman đã phổng phao ra mã con gái, da dẻ mịn màng, thân hình cân đối như đoá hoa vừa hé nở.

Đã có lúc Shelby cảm thấy ngại gặp Lynn. Ngoài cái chuyện là con nhà giàu, cô ta đã từ một cô bé nhỏ nhắn xinh xinh trở thành cô thiếu nữ với vẻ đẹp tuyệt trần mà không cần phải qua cái giai đoạn khốn khổ của tuổi dậy thì. Song Shelby nhanh chóng nhận ra rằng Lynn vẫn không thay đổi. Bản tính dịu dàng và dễ gần của cô ta vẫn hết như xưa.

Việc Lynn dễ dàng và nhanh chóng trở thành thiếu nữ là một phước lành trời ban mà Shelby cứ ao ước mãi. tuy nhiên cô ngạc nhiên phát hiện ra rằng chính những chuyện khốn khổ của tuổi dậy thì đã có ích giúp cô chuẩn bị bước vào đời người lớn. Vì thiếu sự chuẩn bị đó, suốt mấy năm học cấp ba, Lynn cứ phải băn khoăn tự hỏi không biết mọi người, nhất là cánh con trai, thích cô vì tính tình của cô, vì sắc đẹp của cô hay chỉ vì tiền bạc của cha cô. Trong khi đó, ở tuổi mười lăm, Shelby đã biết rằng cô không thể cao thêm được nữa, những vết tàn nhang trên mặt cô không thể lặn vào với nước da cháy nắng dẫu có đẹp và đôi mắt cô sẽ luôn luôn to quá so với khuôn mặt cô. Nếu người ta có thích cô, thì chính là vì bản thân cô.

Sau khi học hết phổ thông, Shelby và Lynn mỗi người theo con đường riêng của mình. Lynn tiếp tục theo học một trường đại học tư thục, còn Shelby qua một loạt công việc để chuẩn bị bước vào đời làm ăn. Hai cô vẫn thường nói chuyện qua điện thoại hoặc ăn trưa cùng nhau đôi ba lần trong một tháng cho tới năm ngoái khi cha Lynn qua đời vì bị nhồi máu cơ tim.

Chôn cất chồng sau, bà Altman không chịu được cảnh sống một mình ở ngôi nhà cũ, do vậy Lynn đã theo bà trong một chuyến đi chơi dài ngày, sau đó giúp bà mua một ngôi nhà mới gần nhà chị gái bà ở San Diego. Lần này Lynn về lại Santa Barbara có lẽ để xả hơi đôi chút sau những ngày ở cùng mẹ. Cô ta là con một, do vậy cha mẹ cô cũng bị phụ thuộc vào cô. Shelby nghĩ sự thể chắc càng tồi tệ hơn từ khi bà Altman chỉ còn lại một mình.

Shelby nheo mắt nghĩ tiếp về Lynn. Lynn trở lại nhà còn có thể vì một lý do nữa. Trong khoảng hơn một năm nay, cô ta vướng vào một mối quan hệ lúc có, lúc không với một anh chàng lái xe đưa người Italia tên là Carlo Rosetti. Gia đình nhà Altman không đồng ý cho cô yêu anh chàng đó. Lần cuối cùng cách đây mấy

tuần khi cô nói chuyện qua điện thoại với Lynn, cuộc tình của họ xem ra đã chấm dứt. Hình như Carlo đã không chịu có cam kết gì cụ thể, trong khi Lynn lại muốn yên bề gia thất.

Dòng suy nghĩ của cô bị gián đoạn khi Mary bước vào phòng, ném một đồng quần áo để giặt lên giường Shelby.

“Tối nau con về muộn à?”, bà hỏi.

“Không muộn lắm đâu, mẹ ạ.”

“Con gái tôi trông đáng yêu quá”, Mary nói, tay vuốt lại viền đăng ten trên vai áo con gái trong khi chăm chú nhìn cái tác phẩm của mình.” Con thấy vừa đấy chứ? Có bị căng ở ngực không con?”

“Ngực con thế này thì áo nào chả căng”, Shelby thở dài trả lời mẹ.” Bộ áo này tuyệt vời mẹ ạ, và mẹ cũng biết điều đó. Mẹ giống hệt như một nghệ sỹ thực thụ, chẳng bao giờ cảm thấy thoải mái với tác phẩm của mình.”

Về nhần nhó của Mary biến mất, nhường chỗ cho nụ cười.” Cảm ơn con”. bà nói rồi lại ngắm nghía bộ váy áo của Shelby thêm một lát.” Mẹ không ngờ con gái mẹ lớn lên lại xinh đẹp đến thế.”

“Con đâu có đẹp”, Shelby gạt đi ngay, sau đó gơ cả hai tay lên.” Con biết, con biết, tất cả là nhờ mẹ”.

“Bố mẹ đều mừng thấy con đi chơi tối nay. Bố mẹ đang lo lắng cho con. Con đã quá bận tâm về chuyện cửa hàng với cái ông Court ấy.”

“Ông ta vô lý hết sức.”

“Cứ cho là như vậy, song ông ta đã quyết định thế thì con đành phải chịu. Con hãy tìm một nơi khác, hoặc là con dùng tín dụng ngân hàng của bố mẹ vậy”

“Có lẽ đến phải thế thật”, Shelby trả lời, đôi mắt xanh biếc có vẻ không thoải mái lắm.” Nhưng con vẫn muốn tự con khởi nghiệp cơ, mẹ ạ.”

“Trước khi con học cách chạy, con cũng cần người giúp mình đứng vững đã chứ.”

Shelby cười khúc khích, ôm lấy mẹ.” Ôi mẹ! Con rất thích mỗi khi nghe mẹ triết lý cuộc đời. Mẹ nói hệt như bố. Có phải đó là kết quả của ba mươi lăm năm chung sống không hả mẹ?” Cô với lấy chiếc xắc nhỏ trên giường, liếc nhìn mình trong gương lần cuối với vẻ xét nét. Điều cười làm mắt cô sáng long lanh và cô cảm thấy vui hơn, cô quay lại hôn lên má mẹ.” Mẹ nói đúng. Đã tới lúc con chẳng nên rầu rĩ chuyện ấy làm gì nữa.”

Hơi lạnh cuối hè lan toả không gian, vì thế cô với vội chiếc áo khoác dài dùng trong mọi thời tiết, vừa xoắn tay vừa vội vã ra khỏi nhà.

Shelby vẫy tay tạm biệt bố lúc ấy đang luid húi trong ga ra, rồi chui vào chiếc xe Con Thỏ nổ máy chạy về hướng nhà Altman. Khoảng mười lăm phút sau cô đã tới một khu của Santa Barbara, nơi có những ngôi nhà sang trọng, đất tiền rải dọc những sườn đồi.

Shelby cũng không dám nói chắc là cô có thích được sống và lớn lên trong những biệt thự kín cổng cao tường này hay không, nhưng khi xe chạy qua rõ ràng cô cảm thấy chút ghen tị.

Người bà con giàu nhất của nhà cô là Laura, bà bác bố cô, người đã sống rất đậm bạc. Không ai ngờ bà đã để lại một gia tài lớn như vậy. Mặc dù được chia làm năm phần, mỗi con nhà Featherstone cũng được một món tiền khá lớn.

Chiếc Con Thỏ vấp phải chỗ xóc làm Shelby bừng tỉnh, trở về thực tế. Có thể cô ghen tị về biệt thự thật, chứ đâu có ghen tị gì về đường xá ở đây, cô nghĩ thầm trong khi vẹo người quặt tay lái tránh nột cái ổ gà. Ngay cả những thành phố đẹp nhất cũng không thoát được những tác hại của những cơn mưa cuối đông, chưa nói gì những kỳ động đất nhỏ đã làm rạn nứt, nham nhở mặt đường.

Shelby giảm chân ga, nhưng đã quá muộn. Khi cô quẹo ở góc đường, bánh xe sa xuống ổ gà và cô nghe rõ tiếng nắp sắt của bánh xe sau rơi xuống đường. Qua gương chiếu hậu, cô còn kịp nhìn thấy vòng sắt tròn bóng loáng lẩn sau xe trước khi biến mất trong đám cây cỏ rậm rì.

Cô hốt hoảng phanh xe dừng lại. Ra khỏi xe, cô vội vã quay lại khoảng hai chục thước, nhìn ngó đám cây rậm mọc bên đường, rửa thầm trong bụng. Những người này đã bỏ ra hàng ngàn đô la sửa sang vườn tược quanh nhà họ, nhưng chẳng thêm bận tâm cắt cỏ dại mọc bên đường. Vào lúc khác tinh trí hơn, chắc cô sẽ phải thừa nhận ra việc này thuộc trách nhiệm thành phố.

Tỳ người trên chiếc gậy rất chắc, Shelby cố vươn thật xa về phía lề đường, nhìn trong đám cỏ rậm xem cái nắp sắt lặn vào đâu. Đám cỏ rậm rì, cao tới gối và chẳng thấy gì ở đó cả. Vẫn tỳ người trên chiếc gậy, cô ngoái đầu nhìn lại phía sau.

Một chiếc xe mui trần chở mấy cậu choai choai đang phóng nhanh qua chỗ quẹo của con đường. Chúng huýt sáo ầm cả lên khi xe phóng nhanh qua chỗ cô đứng.

“Đảng ra bọn chúng phải dừng lại giúp mình mới phải chứ”, cô lẩm bẩm, thẳng người khi nghe tiếng huýt sáo của chúng.

Khi nghe tiếng một chiếc xe khác tới gần, cô không buồn quay đầu lại, cứ tiếp tục đi dọc con đường, vừa đi vừa dùng gậy chọc trong đám cỏ trong khi cố giữ cho giấy không bẩn.

Shelby cứng người khi nghe tiếng xe xậm dần rồi đột ngột dừng lại trên đoạn đường bằng phẳng. Rốt cuộc cô cũng không dám chắc là mình có cần giúp đỡ hay không. Biết đâu đấy lại chẳng phải là một gã dâm dăng nghĩ cô là một con mồi dễ bắt vì chỉ có một mình.

Cô nắm chắc gậy với vẻ dữ tợn. Cô thận trọng xoay người nhìn lại rồi rên lên vì kinh hãi khi thấy người mà cô ghét phải gặp nhất trên đời.

“ Cô đi câu đấy à?”. A.J.Court chiu ra khỏi chiếc xe Jaguar màu xanh sẫm và hỏi cô.

Chẳng hiểu sao tim Shelby bỗng đập rộn lên. Anh mặc chiếc quần màu nâu, chiếc áo vét lụa thô màu kem, áo sơ mi màu vàng không gài khuy cổ càng tôn thêm vẻ mặt nghiêm nghị. Thật tệ hại, anh trông rất hấp dẫn và cô cũng đã biết điều đó. Tính khí khó chịu, nhưng hấp dẫn.

Shelby cố không nhớ lại lần gặp gỡ tệ hại vừa rồi. Cô ngẩng cao đầu, quay lại thì thấy anh đang đứng ngay đằng sau cô. “ Chào ông Court”. “Ồ, thế là chúng ta trở lại kiểu quan hệ khách sáo ư?”, anh hỏi, mắt ánh lên vẻ thích thú.” Tôi lại cứ nghĩ ta đã qua giai đoạn ấy từ lúc cô nhìn thấy, e hèm, phần lớn người tôi cơ đấy. Cô đang làm gì ở đây thế?”

Shelby không trả lời câu đùa cợt của anh, song không thể không đỏ mặt tía tai.

“ Tôi bị mất nắp bánh xe”, cô nói rồi buông gậy, cho hai tay vào túi áo. Vì đã cài khuy chiếc áo khoác màu be lên tận cổ, người cô cứng lại, không cựa quậy được dễ dàng.

“ Ra thế”. Anh nhìn chiếc Con Thỏ.” Cô vừa mới cua ở góc đường kia à?”

“ Vâng.”

“ Và sa xuống ổ gà?”

“Đúng thế”. Cô bắt đầu cất bước, đầu cúi xuống, mắt tìm trong đám cỏ rậm. Anh lững thững bước theo.

“ Cô đang tìm hơi quá xa.”

“Ông bảo sao?”

“ Cô phải tìm ở phía trên kia cơ.” Anh hất hàm về phía chiếc xe của cô.

Shelby thấy mắt anh đầy giễu cợt.Ồ, thì ra anh ta đang thích thú chuyện này.

“ Vô lý. Tôi nhìn qua gương chiếu hậu thấy nó lặn đi kia mà.”

“ Cô đã đọc hàng chữ ấy chưa?”

Cô nhìn quanh hỏi:” Hàng chữ nào?”

A.J. túm tay cô và chỉ vào hàng chữ ghi trên tấm gương cạnh xe:” Các vật nhìn trong gương gần hơn khoảng cách thực”, anh đọc to.” Cô đã tìm ở chỗ quá xa.”

Ồ, đúng rồi. Sao cô ngốc thế không biết. Cô bực mình nghiêng răng, chân nện mạnh trên mặt đường nhựa. Cái nắp lốp đang nằm phơi ra đây trong đám cỏ, cũi cách xe khoảng mười thước.

A.J, liếc nhìn đôi xăng đan cao gót của cô, rồi vội vã bước xuống vệ đường nhặt cái nắp lốp. Anh vung vẩy nó trên cao và bảo.” Tôi sẽ lắp vào chỗ cũ cho cô.”

“ Cám ơn ông rất nhiều”, cô nói, lạnh lùng nhìn anh với vẻ đầy khách sáo.

Anh đến bên xe của cô, để chiếc nắp lốp vào đúng vị trí, rồi lấy mu bàn tay đập mạnh cho vào khớp. Thằng người đứng dậy, anh xoa tay cho hết đất, rồi nhìn cô với ánh mắt thăm dò.

“ Cô không muốn cám ơn tôi sao?”

“ Tôi đã nói rồi.”

“ Cô mới chỉ nói lấy lệ thôi”. Anh gạt hai vạt áo qua hai bên, đút hai tay vào túi quần, ngực ưỡn ra phía trước. Cái đầu với mái tóc đen nghẹo qua bên, khuôn mặt đẹp trai với nước da nâu bóng thoảng lên nét cười rất điệu.

Anh ta sao thế nhỉ? Xem ra anh ta có vẻ khoái chí chộp được mình vào đúng tình huống khó xử nhất. Chắc anh ta đang nhớ lại nét mặt bối rối của mình ở văn phòng anh ta. Cô có thể thấy được điều đó trong ánh mắt của anh. Cô cũng mong giá cô không còn nhớ chuyện đó thì tốt biết bao.

“ Cô có muốn hỏi gì tôi không?”, anh tiếp tục .” Có muốn mề neho tôi về chuyện thuê cửa hàng hoặc ngắm.. bộ pha lê của tôi chẳng hạn.”

“ Không”, cô trả lời, cặp môi son nhành ra thành một đường thẳng.” Trong một ngày có bấy nhiêu chuyện với ông cũng đủ lắm rồi. Ông còn muốn gì thêm sao? Cầu hôn với tôi, hoặc cố ấn chiếc nhẫn quá nhỏ vào ngón tay tôi chẳng?”

Đang tươi tỉnh, mặt anh cau ngay lại.” Không”

“ Vậy sao ta không đường ai nấy đi chứ?” Cô giật mạnh cửa xe và chui vào trong. chiếc xe rú ầm lên rồi phóng vụt đi, để lại anh đứng trên đường nhìn theo.

Lẽ ra cô có thể tranh thủ cơ hội này hỏi anh tại sao đơn của cô lại bị bác, nhưng cô không thể chịu nổi cái vẻ mặt ta đây” tôi đã thừa biết” của anh. Có lẽ anh ta là chủ của một trong những ngôi nhà xinh đẹp này cũng nên, cô nghĩ, mắt đảo nhìn hai bên đường. Tội nghiệp Lynn. Anh ta có khi lại là hàng xóm của Lynn nữa. Mới gặp anh đã làm cô chán không muốn dự liên hoan của Lynn nữa, nhưng cô quyết tâm coi như không có chuyện gì.

4. Chương 4

Nhưng khỉ quá! Sao cô lại phải thấy anh ta điển trai đến thế.

Xe của Shelby phóng qua chiếc cổng sắt kiểu Tây Ban Nha, rồi dừng lại sau mấy chiếc xe đến trước đồ đầy con đường vòng trước nhà. Chiếc xe nhỏ cà tàng của cô trông lạc lõng giữa đám xe Cadillac, BMW, và Mercedes bóng lộn dưới ánh đèn, nhưng cô đã ra khỏi xe và đàng hoàng theo bậc thang lên cửa trước.

Cô dừng lại một lát để chiêm ngưỡng ngôi nhà mà đã hơn một năm cô chưa đặt chân tới. Giống như nhiều nhà khác ở Santa Barbara, nó được xây theo kiến trúc Tây ban Nha. Tường bằng gạch không nung sơn trắng, trông nó giống như ngôi nhà lồi trang trại của thế kỷ trước, bao quanh một chiếc sân tròn và khu bể bơi cây cối xum xuê như một khu rừng nhiệt đới. Shelby biết đó là nơi dạ hội sẽ diễn ra.

“ Chào Shelby”, bà Moran tươi cười đón cô ngay từ cửa.

Bà quản gia đã ở với gia đình Altman từ khi Lynn còn đang học trung học. Shelby ngấm ngấm than hình mảnh dẻ và kiểu tóc cắt ngắn của bà. Cô thấy bà Moran hình như chẳng già đi chút nào trong suốt mười

ba năm qua từ khi cô biết bà. Cô thở dài với vẻ ghen tị, bước vào ôm hôn bà quần gia. “Chào bác Moran. Bác lúc nào trông cũng tuyệt vời.” “Đừng có phỉnh phờ tôi đi cô gái. Đồ ăn đã bày trong sân. Cô không cần phải lục tủ lạnh trước khi dự dạ hội đâu.”

Shelby cười phá lên.” A, thì ra cái nét háu ăn của cháu vẫn còn nổi tiếng ấy chứ.” Cô đảo mắt nhìn những người đang nhốn nháo ngoài cửa và trong phòng khách. “Lynn đâu bác?”

“ Bao nhiêu người đang vây quanh cô ấy ở sân trong”, bà Moran sung sướng nói.

“ Cái đó đâu phải chuyện gì mới lạ”.

Bà Moran cười, khẽ đẩy Shelby qua bên để mở cửa cho số khách mới tới.

Vào bên trong, Shelby chào mấy người quen đã lâu cô không gặp, rồi tiến lại phía chủ nhà.

Vẫn như thường lệ, Lynn trông đẹp lộng lẫy trong bộ đồ lụa trắng bóng láng bó sát người, quanh cô là cả một đám đông. Shelby vừa kịp bước lại ôm Lynn thì đã bị đám khách mới đánh bật ra. Shelby nhún vai. Thôi vậy, đành phải hàn huyên với Lynn sau.

“Này cô bạn, ta nhảy chứ?” Cô nghe tiếng ai đó hét vào tai.

Shelby tránh qua bên để nhường lối cho một cặp đang đi thẳng tới chỗ để đồ uống, quay lại thì thấy Jeff Chambers, cậu bạn từ thừa cấp ba đang đứng lững lững cạnh cô. Anh ta cao lớn, tóc hung, vẫn đẹp trai như xưa và có lẽ cũng vẫn tếu như ngày còn đi học.

“Người đứng chật cứng thế này làm sao chen qua được mà nhảy với nhót?”, cô trả lời, hất hàm về phía cuối sân nơi dàn nhạc đang chơi.

“Này, tôi chơi bóng bầu dục bốn năm đau phải chuyện vô ích?” Jeff khuyếch một tay cho cô bám, tay kia gạt mở đường. Loáng một cái, họ đã chen qua đám đông ra tới sàn nhảy.

Shelby ngẩng mặt nhìn anh ta, cười bảo:”Chà, cậu có kỹ thuật mở đường tuyệt thật đấy!”

“Thế đã ăn thua gì”, anh ta đáp, mắt hấp háy nhìn cô và quàng tay ôm cô. Anh ta đảo mắt nhìn quanh.” Cậu biết không. Có thể Lynn có nhiều tiền hơn là cậu ta cần, nhưng quả là cậu ấy biết cách tổ chức dạ hội.”

“Cậu nói giống hệt em trai tớ”

“Cậu ví cái kiểu gì thế?”, Jeff rùng mình bảo.” Tớ hy vọng đã qua cái tuổi đó”.

Selby cười trong khi anh ta kéo cô quay tròn theo điệu nhảy. Cô vui mừng gặp lại người bạn cũ vui tính, nhảy hết mình cho đến khi anh ta đưa cô vào những bước nhảy hết sức nguy hiểm. Cô thở hổn hển, cố tách khỏi vòng tay anh ta và true anh ta về cái tài nhảy nhót, nhưng anh ta nhúu mày nhìn đám người sau lưng cô.

“Shelby này. Cậu có biết cái tay đang đi lại phía chúng mình không? Trông mặt anh ta có vẻ không vui vẻ lắm.”

Shelby quanh lại, nhưng vì cô không cao như Jeff nên không thể nhìn thấy ai trong đám người sau cô.” Có thể ai đó đánh đổ đồ uống vào người anh ta.”

“Cứ nhìn về mặt anh ta thì người đó đã phải đánh đổ cả khay đồ uống lên người anh ta.”

Shelby chưa kịp nhìn quanh thì đã thấy ai đó túm lấy cô từ phía sau. Một cánh tay to khỏe ôm ngang người cô và cô nghe cái giọng nam trung quen thuộc.” Xin lỗi. Tôi tin lướt nhảy này là của tôi.”

“Jeff có vẻ tái mặt khi thấy người đàn ông tóc đen, nét mặt nghiêm trang ấy.” À, tất nhiên”. Anh ta vội vàng thối lui, cặp mắt xanh nhạt nhìn Shelby như muốn hỏi.

Thế cũng đời là cầu thủ bóng bầu dục cự phách, Shelby nghĩ thầm trong khi Court kéo cô lướt trên sàn nhảy. Chiếc áo lụa màu đỏ sẫm xoay theo một vòng rộng khi Court kéo cô vào gần anh.

Cô cưỡng lại bằng cách cong người ra xa, mắt lộ vẻ không bằng lòng. “Ông Court. Tôi không muốn nhảy với ông. Ông đang làm gì ở đây?”

“À, nhưng tôi lại thích nhảy với cô”, anh nói nhỏ với giọng buồn buồn.” Tôi muốn nói chuyện với cô bởi vì tôi muốn biết tại sao cô lại có mặt ở đây.”

Shelby cảm thấy bị ôm chặt hơn trong vòng tay anh. Chân anh thúc vào chân cô, người bắt đầu lắc lư và trước khi cô có thể giằng ra hay phản đối, họ bắt đầu nhảy.

Cô ngửa cổ nhìn anh.” Tôi không muốn nhảy với ông”.

“ Cô đang nói lại điều cô đã nói. Vả lại đã quá muộn rồi. Cô chẳng đang nhảy đó thôi?”

Đúng thế thật. Trái với ý muốn của cô, chân cô đang theo đúng nhịp chân anh. Cánh tay cô quàng qua đôi vai chắc nịch của anh, còn người cô cũng nép sát vào thân hình gân guốc của anh. “ Cô cứng đầu hơn bất cứ cô gái nào mà tôi đã gặp”, A.J. bực tức lắm bầm bên tai cô. Anh cố nở nụ cười, gật đầu chào một cặp khác đang nhảy gần họ.” Chào Gary. Chào Susan. Hai bạn khoẻ chứ?”

Shelby quá sung sốt, không thể suy nghĩ mạch lạc để trả lời các câu của anh. Chân cô tự nhiên nhảy theo nhịp chân anh.

Anh ghé sát vào tai cô.” Đừng nói gì cho đến khi ta nhảy xa khỏi chỗ mấy người này. Tôi không muốn rách chuyện.”

“ Tôi cũng đâu muốn điều đó”, cô nói nhanh, thầm ước giá cô là người nói câu đó trước. Cô theo bước nhảy của A.J. tới góc sân ít người hơn. Vẫn còn quá chậm, cô nghĩ.

Cô ngửa mặt nhìn, song anh quay mặt đi chỗ khác. Anh cố tìm cách len qua đám đông. Cầm anh bạnh ra, càng làm nổi khuôn mặt vuông vức. Anh vừa mới cạo mặt, mùi nước bôi thơm thơm làm cô thấy thích. Ánh đèn trên cao hắt xuống làm mái tóc đen của anh sáng ánh lên.

Shelby lơ mơ nhận thấy các cô gái khác đang nhìn họ. Trông anh to khoẻ lạ thường. Cô bỗng có cảm giác không thoải mái khi biết anh cao hơn cô rất nhiều và đôi vai anh rộng biết bao, cô chợt nghĩ là cô có thể nấu chín sau người anh. anh có thể làm một lá chắn tốt cho cô.

Cô thử lần mấy ngón tay trên áo vét của anh, cảm thấy ngay những bắp thịt rắn chắc sau lần áo ấy, và một cảm giác là lạ lan toả khắp người cô. Chắc chắn anh cũng nhận thấy điều ấy.

Khi cô đang lần thử như vậy, anh cúi xuống chăm chú nhìn cô, môi mấp máy nửa như muốn hỏi, nửa như muốn nói điều gì. Dù đó là gì, anh đã không bao giờ nói ra. Anh chau mày nhìn trần trần nét mặt sững sờ của cô, tựa như anh cũng ngạc nhiên trước những gì anh nhìn thấy.

Shelby hé miệng, chờ đợi nhưng không thấy anh nói gì. Anh chỉ tiếp tục nhìn cô, ngắm nghía từng đường nét trên khuôn mặt của cô.

Gáy cô như cứng lại vì mỗi. Mồ hôi vã ra khắp người, hai má nóng bừng, còn đôi mắt đầy vẻ mơ màng.

A.J. kéo cô vào sát người anh. Đầu gối cô thúc mạnh vào gối anh. Anh dừng lại, cô cũng dừng ngay. Anh nhấc tay cô từ vai anh và để lên ngực mình. Cô nhìn tay mình, cảm nhận được cái ram ráp của chiếc áo lụa thô và bàn tay hơi chai cứng của anh đang cầm cổ tay cô.

Cô bàng hoàng nhìn thẳng mặt anh. Anh đã làm cô điên tiết. Anh đã vùi dập giấc mơ mà cô đã dày công thực hiện. Anh đã nhieéc móc và cười cợt chế diễu cô. Nhưng khi anh chạm vào người cô, hôn cô, thì cô rùng mình run rẩy.

Shelby nhắm mắt để ít nhất cũng khỏi phải nhìn anh và để quên đi những gì đang diễn ra với cô.

Khi cô mở mắt, A.J. đang chớp mắt liên tục như thể ai đó đang rọi thẳng đèn vào mặt anh. Nhưng về như phân vân vẫn còn đọng rõ trên nét mặt.

Shelby run rẩy thở dài. Cô chưa từng bao giờ có cảm giác như thế này về một người đàn ông và lại hoảng hốt trước cảm giác ấy như bây giờ.

Cô cố nhớ lại lúc trước hai người đang hạc nhau chuyện gì.” Ông đang làm gì ở đây?” Cô nhắc lại câu hỏi mà cô đã hỏi tới hai lần.

Hình như anh cũng đang nóng lòng vượt qua giây phút đó. Anh lại nhảy tiếp, nhưng cố gắng giữ khoảng cách để hai người không chạm nhau.” Ở đây tôi mới là người đáng được hỏi câu đó, Shelby ạ. Trước tiên cô đâm bổ đến chỗ tôi ăn trưa, sau đó xông vào văn phòng của tôi, rồi thì đón đường tôi và cuối cùng là ở đây. Làm sao cô biết tôi đang trên đường đến đây?”

Cô mở miệng định trả lời, nhưng anh giơ tay ngăn lại. Anh nói với giọng bức bối.” Thôi không sao. Không cần trả lời câu đó. Tôi nghĩ chẳng nên biết làm gì. Chắc cô đã tìm cách moi được tin từ cô thư ký cầu tôi chứ gì? Tôi thì sẽ tổng cổ cô ta đi.”

“Ông không được làm thế! Chị ta chưa bao giờ chịu cho tôi biết điều gì. Mà không phải chỉ có ông mới được quyền đến đây.” Cô vênh mặt nhìn anh với vẻ kiêu kỳ.” Tôi là khách được mời hẳn hoi/”

“ Hẳn thế”, A.J. vừa nói vừa cười khiêu khích! “ Còn tôi là kẻ hát mướn mua vui”.

“ Thế mà tôi không biết là ông hát được cơ đấy”, Shelby nói kháy.

Anh cau mặt, chum môi với vẻ suy nghĩ.” Cô biết không? Dù có đập cửa xông vào cũng chẳng làm tôi xem xét đơn của cô thuận lợi hơn.”

Shelby giương mắt tròn xoe.” Thuận lợi ư! Ông đã bác đơn của tôi rồi mà.”

“ Và càng ngày tôi càng nhận thấy làm vậy là đúng. Tại sao cô không khơi chuyện thuê cửa hàng khi tôi gặp cô ở dọc đường nhỉ? Tôi có lẽ lại khước từ, còn cô thì cứ việc rông thẳng về nhà có phải tiện hơn không? Cô cần gì phải bày đặt cái chuyện “ mất nắp lốp” vớ vẩn ấy làm gì. Tôi thấy trong các phim cũ người ta làm nhiều cảnh giỏi hơn cơ.”

“ Bày đặt à?”, cô rít lên, vùng ra xa. Miệng cô mấp má mấy lần nhưng không tìm được lời nào độc địa để nói cho bõ tức. Giá lúc ấy họ đứng gần bể bơi, chắc cô đã đẩy cổ anh xuống nước.

“ Sao? Cô có gì để bào chữa cho mình nào?”, anh hỏi.

Trước khi cô kịp trả lời, A.J, bỗng chăm chú nhìn ai đó bên kia phòng. Cặp mắt xanh của anh nheo lại. Chỉ cần một khoảnh khắc, anh hầu như đã quên khuấy cô đang đứng đó và họ đang cãi nhau.” Mẹ kiếp”, anh lẩm bẩm.” Lại cái thằng cha Randy Anderson.”

Còn đang bức mình về chuyện cãi vã vừa rồi, một lúc sau Shelby mới hiểu anh đang nói gì.” Ai cơ? Ồ, ông định nói đến anh chàng phụ trách trang báo dành cho giới thượng lưu chứ gì?” Cô bối rối nhìn quanh thì thấy một anh chàng đẹp trai, người cao, mắt nâu đầy vẻ thân thiện và vai rộng. Anh ta trông giống người phụ trách mục tin thể thao hơn là nhà báo chuyên moi móc chuyện đời tư của người khác.

Nét mặt A.J. lại đầy vẻ tính toán, cân nhắc như khi anh cố thuyết phục Erica nghe theo lời khuyên của bác sỹ. Shelby lùi lại , thận trọng nhìn anh, hoàn toàn bối rối trước việc anh đột nhiên quan tâm đến việc khác, “Ông đang nghĩ gì vậy?” cô hỏi.

Anh quay lại nhìn cô.” Tôi không được biết trước là Lynn cũng mời anh ta”, anh chậm rãi trả lời, rõ ràng đang cân nhắc mọi góc độ cho kế hoạch mới hình thành trong đầu mà anh lấy làm thích chí.

“ Anh ta đã dự vô khối cuộc vui. Có lẽ anh ta đến cùng ai đó”.

“Ồ, có thể lắm”. A.J. lại quay lại nhìn cô. Anh theo dõi vẻ ngơ ngác trên mặt cô. Shelby ngạc nhiên khi anh đưa tay vuốt nhẹ bên má mịn màng của cô. Anh quan sát phản ứng ngỡ ngàng của cô với vẻ cân nhắc.” Tôi sẽ sé đi một tờ trong cuốn sách của cô, Shelby ạ.”

“Ông nói cái- cái gì?”

“ Carpe diem- chớp lấy thời cơ”, anh trả lời, mắt vẫn tiếp tục nhìn cô. Anh thở dài thường thượt, tựa như người đàn ông đã tìm thấy cái mà mình muốn nhưng không thể có nó được.” Cô biết không, cô Featherstone. Cô là người tính toán thời điểm xuất hiện tồi tệ nhất trên đời.”

Nói xong anh xoay người đi thẳng, cũng là lúc vòng nhảy kết thúc.

Càng thêm bối rối và tò mò, Shelby lững thững bước theo và thấy anh đang kéo Lynn ra khỏi đám người quanh cô. Anh đưa Lynn ra một góc xa và họ nói rất nhỏ, rất nhanh với nhau. Shelby nghĩ hình như A.J.

đang cố thuyết phục Lynn chuyện gì đó. Lynn có vẻ dăm chiêu nghe anh nói, sau đó Lynn nhìn anh cười rạng rỡ, quàng tay ôm chặt lấy anh.

Đầu Shelby lộn xộn hàng trăm ý nghĩ. A.J. và Lynn chắc quen biết nhau, nếu không anh đã không đến dự buổi hôm nay. Nhưng xem cung cách của họ thì có lẽ còn hơn thế, và dù anh nói gì thì Lynn hình như cũng có vẻ sung sướng lắm. Lần đầu tiên kể từ khi gặp A.J., Shelby thấy lạ tại sao vợ chưa cưới của anh lại không có mặt. Cô phải nhận ra rằng đáng ra cô phải thấy điều đó sớm hơn. Nhưng cứ ở gần anh, cô đâu còn tỉnh táo được nữa!

Tuy nhiên cô không có nhiều thời gian để suy nghĩ về việc đó. A.J. đang giơ cao tay, yêu cầu mọi người chú ý. Đám đông im lặng, mọi người quay hết lại phía anh.

A.J. vòng tay ôm vai Lynn và kéo cô sát vào anh.

Khẽ liếc mắt, Shelby đã thấy Randy Anderson len lên trước, rõ ràng đồng tai nghe ngóng theo đúng nghề nghiệp của cánh nhà báo.

“Khi Lynn quyết định tổ chức buổi gặp mặt mừng cô trở lại nhà, cô không biết nó còn có một mục đích khác”, A.J. nói, cúi nhìn Lynn và mỉm cười. Anh cầm tay cô và hít một hơi thật sâu. Shelby có cảm giác như anh hít hết cả không khí trong phổi của cô. Cô không biết điều gì sẽ diễn ra, nhưng cảm giác lo lắng đang lớn dần trong cô. Tim cô đập lồng lên như muốn nhảy ra ngoài. Đầu cô nhẹ bồng trước linh cảm được điều chắc chắn sẽ tới, khi A.J. nói tiếp:” Tôi... chúng tôi quyết định nhân dịp này thông báo việc hứa hôn của chúng tôi”.

Vừa nói, A.J. vừa nhìn thẳng vào Shelby với vẻ rất lạ, tựa như thách thức mà cũng tựa như tiếc nuối!

Những tiếng vỗ tay hò reo vui vẻ vang lên khắp phòng. Mọi người vỗ tay âm lên khi A.J. cúi xuống khẽ hôn lên môi Lynn.

“ Chắc các bạn đều đã gặp vợ chưa cưới của tôi?”

Khách khứa quanh bàn tiệc đều quay lại chúc mừng Lynn.

Rất cẩn thận, Shelby đặt chiếc đĩa đầy thức ăn xuống một bàn gần đấy và chuẩn bị tư thế nói lời mừng.

Sau lời thông báo của A.J., cô nhào ngay tới bàn để đồ ăn. Những người khác xô nhau đến bàn có thể vì họ đói, còn cô là vì cơn giông tố của những cảm giác trái ngược đang nổi lên trong lòng. Chuyện này bắt đầu từ bao giờ? Lynn và A.J. biết nhau đã bao lâu? Cô tự hỏi. Lòng tò mò, sự bối rối của cô còn pha thêm chút giận dỗi với cả hai người.

Lynn chẳng gì cũng là bạn của cô, không hề hé răng lấy một lời về việc đính hôn. Việc Shelby giận A.J. ít có lý hơn. Anh chẳng cần phải cho cô biết và việc cô thấy mê anh đâu phải lỗi tại anh. Nhưng quái lạ, Marla Gaines là ai? Và chiếc nhẫn kim cương ấy đâu?

Cố giữ vẻ mặt mà cô hy vọng là thần nhiên, cô xoay người lại. Lynn ngược mắt nhìn người đàn ông da ngăm ngăm cao lớn đang đứng cạnh cô, miệng cười rạng rỡ. Họ thật đẹp đôi, Shelby nghĩ. Cả nước da lẫn vẻ mặt mỗi người đẹp một kiểu khác nhau. Khổ người họ cao trên trung bình nom lại càng dễ thấy và dễ nhìn. Con cái họ hẳn cũng sẽ cao to và xinh đẹp, Shelby chưa chát nghĩ. Tự nhiên cô thẳng người lại.” À, chào ông Court.”

Cặp mắt nâu dịu dàng của Lynn có vẻ ngơ ngác. Những lọn tóc hung mềm mại ong ánh khi cô xoay người lại.” Vậy ra hai người đã biết nhau?”

“ Bọn anh đã gặp nhau”, A.J. trả lời, vòng tay qua người Lynn kéo cô nép sát vào anh. Mắt anh tiếp tục nhìn Shelby. Cô tự hỏi có phải anh đang cảnh cáo cô không? Chắc hẳn anh không nghĩ cô muốn hại bạn mình bằng cách nhắc tới cảnh trog khách sạn? Hay cuộc viếng thăm tệ hại trong văn phòng anh? Hoặc vụ mất nắp lớp của cô? Có thể thế, cô tự nhủ. Anh rõ ràng không biết cô là bạn thân của Lynn.

Cũng như cô không biết anh và Lynn yêu nhau. Đời sao lắm chuyện phức tạp vậy, cô thầm thở dài nghĩ.

“ Chúng mình mới biết nhau gần đây”, Shelby bảo.

“Ồ, vậy thì tốt quá. Có nghĩa là Alex cũng biết về công việc của cậu.”

Biết nhiều hơn là anh ta muốn, Shelby giẫm cọt nghĩ, ngược nhìn về mặt dè chừng của anh, “ Chúng mình cũng có bàn chuyện đó!”

“ Tuyệt! Bởi vì mình muốn cậu lo chuyện chuẩn bị cho đám cưới của mình”. Shelby nghệt thở, còn A.J. giật mình. Anh buông tay khỏi người Lynn, ngạc nhiên nhìn cô, nhưng Lynn hăm hở nói tiếp: “Đám cưới phải thật to. Tổ muốn có sáu phù dâu, trong đó có cậu.”

“ Hượm đã nào, Lynn...”

“ Tổ cho rằng cậu nghĩ thế không hay”, Shelby nói thêm.

Lynn im bật, nụ cười mất vẻ tươi vui.” Có chuyện gì thế?”

“ Anh nghĩ em nên từ từ đã”,A.J. nói.” Em dâu muốn quá vội vàng”. Những lời anh nói hình như có ẩn ý, song Shelby còn đang quá bận tâm nghĩ cách phản đối ý kiến của Lynn nên không để ý.

Cú sốc sau lời thông báo của A.J., tiếp đó lại là yêu cầu của Lynn quá sức chịu đựng của Shelby. Vì tâm thần bất định, cô thò tay lấy miếng sandwich nhỏ trong chiếc đĩa mà cô để xuống bàn lúc trước. Chẳng cần cần thử, cô bỏ tọt vào mồm và hầu như nuốt chửng luôn.” Tổ cũng chẳng biết nữa Lynn ạ.”, Shelby bảo. “ Công việc vẫn chưa đâu vào đâu. Có lẽ cần phải nhờ người khác thôi”. Vô tình cô bắt gặp ánh mắt của A.J. Anh cau mày, ba nếp nhăn hằn sâu trên trán.

“ Thế mà tổ cứ tưởng mọi việc đâu vào đấy cả rồi. Hôm trước tổ gọi điện, mẹ cậu bảo cậu đã tìm được cửa hàng và đã thu xếp xong xuôi”. Cái miệng rất xinh của Lynn xệ xuống.

“Ồ,mọi việc không theo đúng như mình tính”.

A.J. nhìn cô, mặt nhợt nhạt như xác chết. Thốt nhiên Shelby muốn tự bảo vệ mình. Cô không cần phải xin lỗi ai. Cô nhất quyết không muốn lo chuẩn bị đám cưới của họ, cho dù đó có thể là một trong những sự kiện lớn trong năm và là dịp quảng cáo tuyệt vời cho La Grande Affaire.” Minh vẫn chưa tìm được chỗ thích hợp”, cô nói như kẻ chết đuối vớ phải cọc mục.” Minh hiện vẫn còn đang để ý tìm”.

Lynn quay lại nhìn A.J. với vẻ nài nỉ.” Anh không giúp được cậu ấy sao? Anh không thấy có chỗ nào được à?”

“À...” Anh lưỡng lự và Shelby có thể thấy anh đang ngần ngừ giữa việc làm vui lòng Lynn và đáp ứng yêu cầu của Shelby. Dù cô có hay không có cửa hiệu, anh cũng như Shelby đều không muốn cô chuẩn bị cho đám cưới của anh

“ Thế mà em biết đấy”. Lynn để tay lên cánh tay A.J. “Ở Spanish Court vẫn còn cửa hiệu chưa cho thuê. Cậu biết không Shelby, anh ấy là chủ sở hữu khu ấy đấy. Nào, em thấy ở đấy vẫn còn chỗ trống. Mở cửa hàng ở đấy thì tuyệt, phải không Alex?”

Cảm thấy như có người vỗ rất mạnh vào lưng mình, Shelby cố thở mạnh và nghĩ phải nói thế nào đây. A.J. chẳng buồn che dấu vẻ bức bối khi anh bảo:” Ủ tuyệt! Cô muốn chỗ đó chứ, Shelby? Tôi tin chắc chỗ đó thật tuyệt vời đối với công việc của cô.”

Vì cô chẳng có gì sai, Shelby tỏ vẻ bất bình trước vẻ giận dữ của anh. Ngay cả Lynn cũng tò mò nhìn anh, ngơ ngác trước cái giọng bức tức ấy.” Được thế còn gì bằng”, Shelby trả lời với giọng khinh khỉnh chẳng kém.

“ Vậy thì được. Tôi sẽ cho người báo cô về các chi tiết cụ thể”. A.J. cầm tay Lynn và bắt đầu kéo cô đi.

Lynn hết nhìn chồng cửa cưới lại nhìn cô bạn thân. Sự đổ kỵ giữa hai người như tia chớp xé không gian mùa hạ. Shelby thấy vẻ thắc mắc trong ánh mắt của Lynn.

“ Cậu nên đi nhận lời chúc mừng của mọi người”, cô vui vẻ nói, quên rằng cô vẫn chưa chúc mừng bạn.

Hình như Lynn không nghe thấy cô nói gì, hờn hở mỉm cười bảo:” Thứ hai chúng mình đi ăn trưa và bàn kế hoạch cụ thể.”

Shelby không muốn ăn trưa với Lynn. Cô chỉ muốn rúc vào đâu đó, vùi mặt trong bàn tay, song cô cố gượng cười trước vẻ nhiệt tình của Lynn.” Ồ... mình sẽ gọi điện cho cậu.”

A.J. khoác tay Lynn kéo đi, chẳng buồn nhìn lại.” Em chớ vội vàng, Lynn ạ”, anh bảo, “ chẳng có gì bảo đảm...”

“ Shelby nhăn mặt, cô hầu như có thể nói nốt câu đó của anh.” Chẳng có gì bảo đảm là La Grande Affaire sẽ đủ sức lo liệu cả.”

Được rồi, cô sẽ cho anh ta biết! Cô tắm rửa, lại nhét miếng sandwich nhỏ vào miệng. Cô đang nghĩ gì? Cô không muốn nhận chuẩn bị đám cưới cho họ! Nhìn xuống đĩa cô cũng thấy khiếp trước khối lượng đồ ăn cô chất lên đấy. Cô mang chúng vào bếp, để trên chiếc bàn gần nhất, rồi ra ngoài sau khi gặt đầu xin lỗi bà Moran lúc ấy đang nhìn đĩa đồ ăn với vẻ tiếc rẻ.

Ra tới ngoài vườn, cô ngồi xuống chiếc ghế dài quan sát A.J. và Lynn đang nói chuyện với anh chàng nhũn nhặn phụ trách trang về giới thượng lưu. A.J. tỏ ra rất âu yếm với Lynn. Khi cô nói, anh mỉm cười chăm chú nhìn. Tay anh lúc thì khoác ngang lưng, lúc thì ôm vai Lynn. Vẻ mặt chăm chú ấy làm cho Shelby nghĩ tới cách đối xử của anh với Erica và Carmen- hơn hởi và đầy vẻ thân tình.

Nhưng đây không phải là Erica và Carmen. Đây là cô gái mà anh sắp lấy làm vợ, cô tự bảo. Có lúc A..J. cúi xuống hôn lên má Lynn và Shelby rung mình nhớ lại cảm giác của cô lúc hôn anh lần ấy. Và rồi cô rung mình khi nhận ra rằng cú điện thoại của vợ chưa cưới của anh gọi tới nhà hàng Erica chính là của một trong những người bạn thân nhất của cô.

Nhìn cảnh anh lắng tai nghe, khuôn mặt đẹp trai nhìn như dán chặt vào Lynn, Shelby thú nhận cô rất thích anh. Tất cả những gì cô thích đều hiện diện ở anh mặc dù cô cho rằng anh là người khó chịu. Anh đang thành đạt trong đời, mạnh khỏe, nhạy cảm- nhưng anh lại đã thuộc về Lynn, người bạn cô yêu quý và ngưỡng mộ mất rồi. Chuyện này thật rắc rối.

Đầu óc cô vương vấn mãi câu hỏi: Chuyện gì đã xảy ra với anh chàng Carlo Rosetti? Mới vài tuần trước đó, Lynn đang yêu anh ta đến phát rồ lên được cơ mà. Vậy đã xảy ra chuyện gì, và A.J. xuất hiện lúc nào? Shelby thầm ước gì thời gian vừa rồi cô và Lynn nấn gập nhau hơn thì chuyện đính hôn này chắc cũng đỡ bắt ngờ với cô hơn.

Cô biết tự dần vật mình cũng chẳng giải quyết được gì, vì vậy cô tới bàn để rượu lấy một cốc vang. Cô lững thững đi lại chỗ đám người cô quen, quyết định trò chuyện vui vẻ cho đến lúc có thể chuồn được. Lát sau cô thấy A.J. và Lynn mỗi người đi một nơi và Lynn còn nhảy với mấy vị khách.

Nửa tiếng sau, Shelby cho rằng cô ở lại thế đã đủ nên bắt đầu tiến về phía cửa. A.J.Court chặn ngang lối trước khi cô ra khỏi khu vực sân.

“ Về sớm thế, cô Featherstone?”

Dù rất muốn đẩy anh qua bên để về, Shelby tự nhủ không nên làm như thế.” Vâng, tôi hứa với mẹ tôi không đi chơi khuya quá.”

Anh nhún cao lông mày. Cả hai đều hiểu cô đã qua cái tuổi phải về trước giờ giới nghiêm của cha mẹ. Anh nhún vai, làm hai vai áo màu kem nhô cao hẳn lên.” Tôi hiểu rồi- xem ra cô cần gì ở lại thêm một khi cô đã đạt được mục đích của mình.”

Cơn giận từ từ sôi lên trong người cô. Tay chống nạnh, mặt cô vênh lên dữ tợn chẳng kém gì anh.” Mục đích của tôi?”

“ Cô chẳng còn cách nào thuyết phục nổi tôi, cho dù cô đa đảm bỏ vào văn phòng, rồi lại đón đường tôi, vì vậy cô tìm cách lấy lòng Lynn rồi cho cô ấy biết việc cô cần thuê cửa hàng. Làm thế nào cô biết tôi đến chỗ Lynn? Chắc lại moi từ cô Simmons chứ gì?”

Cơn giận làm cặp mắt xanh của cô long sòng sọc.” Lấy lòng ư? Chà, nếu vậy chắc tôi phải có khả năng thấu thị từ khi còn ở mẫu giáo.”

Anh nheo mắt nhìn cô.” Sao cô lại nói thế?”

“ Tại vì tôi biết Lynn Altman từ khi chúng tôi mới năm tuổi.”

“ Thế cơ đấy!”

Cái giọng điệu cợt ẩy của anh càng làm cô điên tiết.” Anh không nghe Lynn bảo đã nói chuyện với mẹ tôi à? Nếu có anh hẳn phải biết chúng tôi quen nhau đã lâu chứ.”

“ Không nhất thiết phải là như vậy.”

Ồi, anh ta mới ngoan cố chứ! Cô quay gót đi trở vào nhà.” Hãy đi với tôi.”

Anh không còn cách nào khác, đành phải theo cô mở cánh cửa thông qua gian chính của ngôi nhà. Trước khi bước vào phòng riêng của ông Altman cô dừng lại, ngoái đầu nhìn anh.” Có lẽ cô chưa bao giờ bước chân vào phòng này...” Cô cố ý kéo dài giọng.

“ Nhiều rồi chứ.” Anh lẩm bẩm.

Cô mở cửa bước vào, tin rằng phòng vẫn y nguyên như cô nhớ. Ngôi nhà không có gì thay đổi từ sau cái chết đột ngột của ông Altman. Sau khi chôn cất chồng xong, bà Altman không còn lòng dạ đâu mà trở lại nhà nữa, bà đi luôn tới nhà chị gái bà ở gần bờ biển.” Vậy thì chắc là anh đã thấy ảnh của gia đình.” Cô vung tay chỉ vào bức tường trong căn phòng ảm cúng.

“ Gia đình Altman sắp xếp những tấm ảnh này có hệ thống, nhất là vì Lynn là con một. Đây là ảnh Lynn hồi mới đẻ. Còn đây là hồi ở trường tiểu học...” Cô chỉ tay vào tấm ảnh của một nhóm trẻ con trở mặt nhìn thẳng về phía ống kính, phía sau là mấy cái đu dây và chiếc thang chơi hình cầu vồng.

“Đây là Lynn.” Cô chỉ vào một cô bé xinh xinh đầu buộc hai cái nơ trắng, mặc áo kiểu xưa. “ Còn đây là tôi”. Ngón tay cô chỉ sang cô bé bên cạnh, đầu tóc rối bù, áo bỏ ngoài váy, đầu gối dán miếng băng to tướng.” Tôi vừa mới choảng nhau với Billy Mudane vì cái hộp đựng cát.” Shelby nhú mày nhìn bức ảnh, nói thêm:” Billy thua.”

Cô liếc nhìn thoáng A.J. lúc này đang ngắm các bức ảnh trên tường với vẻ nghiêm trang.

“À mà năm lớp sáu chúng tôi còn đóng kịch nữa chứ, Lynn đóng vai Mary, nữ hoàng xứ Ecốt, tôi đóng vai lính gác ở tháp London” Cô chỉ đám trẻ trong trang phục kiểu Anh thế kỷ XVI.” Mẹ tôi may đấy”.

“ Chúng ta xem tiếp nhé,” Shelby nói tiếp với giọng của người hướng dẫn tham quan.” Chúng ta thất Lynn Altman trong vai Nữ hoàng trên đường về nước cùng với Đức vua đẹp trai, còn Featherstone trong vai người hầu, bên cạnh là Billy Muldane”, cô thở dài. Cô bắt đầu cảm thấy khoái chí có dịp trả miếng A.J.” Không, không, đừng có ghen. Ông vua ấy bây giờ đã lấy vợ và sắp sửa có con. Còn đây”...

“ Thôi được! Thôi được. Tôi hiểu rồi”, A.J. xen vào màn độc thoại ấy. Đôi mắt xanh của anh tối sầm, trán hằn sâu tựa như anh đang đấu tranh tư tưởng dữ lắm.” Tôi có lời xin lỗi.”

Tim cô nhói lên vì sung sướng.” Chấp nhận!”

Họ im lặng một chút trong khi A.J. nghiên cứu các bức ảnh. Anh quay nhìn cô, bắt giắc nhếch mép mỉm cười:” Rồi sau Billy Muldane thế nào?”

Câu hỏi là lời cầu hoà, tạm thời ngưng chiến. Cơn giận của Shelby cũng nhanh chóng tiêu tan như khi nó bùng lên. Cô cảm thấy người mệt mỏi rã rời trước bao điều ngạc nhiên.” Anh ta là vận động viên lướt ván chuyên nghiệp. Anh ta không thể bỏ qua được việc đã thua vì cái hộp cát.”

A.J. gật gật đầu cười miễn cưỡng, rồi chỗ cô xem tiếp các ảnh khác treo trên tường. Shelby quan sát anh. Có đến hàng triệu câu cô muốn hỏi. Anh quen Lynn từ bao giờ? Chiếc nhẫn có vừa tay Lynn không?

“ Marla Gaines là ai vậy?”

“ Cô bảo gì?” anh xoay đầu hỏi lại.

“ Marla Gaines là ai thế? Cô gái chụp ảnh với anh trên báo ấy.”

Nụ cười của anh có vẻ giễu cợt.” Kiểm tôi cả trên báo nữa cơ đấy?”

Shelby hất hàm, nhún vai với vẻ không quan tâm.” Crieg chỉ cho tôi xem. Tôi cứ tưởng cô ta là vợ chưa cưới của anh.”

Anh lắc đầu, trở lại chỗ cô.” Người ở nhà bảo tàng. Tôi nghĩ cô ta tình cờ đứng cạnh tôi trong kỳ dạ hội gây quỹ từ thiện khi tay thợ ảnh bấm máy. Tôi không quen cô ta.”

Chẳng hiểu sao Shelby cảm thấy nhẹ cả người. Vậy là anh không đính hôn với cô gái đó. Liền sau đó cô có cảm giác tội lỗi. Nhưng anh lại sắp cưới Lynn.

Giả như cô quen thân anh hơn, hoặc giả họ mới vừa gặp nhau và không gặp những chuyện rắc rối như thời gian vừa rồi, chắc cô đã hỏi anh nghĩ về Lynn thế nào. Ngay cả nếu cô không được dạy phải nói thật điều mình nghĩ đi nữa, với tính cách của cô chắc cô cũng sẽ hỏi tại sao anh lại lấy bạn cô. Thì có yêu mới lấy chứ còn sao nữa? Hình như anh có thái độ đùm bọc, che chở đối với Lynn thì đúng hơn.

Sắc đẹp của Lynn có lẽ là yếu tố chính. Đàn ông ai chả muốn có vợ đẹp như thế? Lynn tính xuề xòa, hay giúp đỡ người khác và trầm tĩnh, toàn những cái mà Shelby không có.

Cô không thể không tự hỏi sự tình sẽ thế nào nếu cô và A.J. gặp gỡ nhau sớm hơn hoặc trong những hoàn cảnh khác hơn, song cô cố chôn chặt những ý nghĩ nguy hiểm này trong đầu.

Anh đã đính hôn và sẽ cưới cô bạn thân nhất của cô. Vì Lynn, cô cũng phải đối xử với A.J. như chỗ bạn bè.

A.J. thôi không xem ảnh nữa, đứng nhìn cô với ánh mắt rất lạ.” Cô đã nói thật.”

“ Anh đã xin lỗi rồi mà.”

Anh nhăn mặt.” Cứ theo cái cách chúng ta gặp nhau, rồi nhảy bổ vào văn phòng, tôi không thể không nghĩ rằng-“

“ A.J., đừng xát muối vào vết thương nữa,” cô nói giọng ráo hoảnh.” Vả lại làm sao tôi lại không chạy bổ đến người bác đơn của tôi sau khi anh đã hứa là sẽ xem xét lại cơ chứ?”

Anh trở mắt nhìn cô, hai tay chống nạnh chăm chú lắng nghe.” Cô nói chuyện gì vậy? Tôi chưa có thời gian xem lại nó.”

Đến lượt Shelby há hốc miệng nhìn anh.” Tôi nhận được một thư giống hệt cái trước bác đơn của tôi. Anh định bảo lá thư sau là nhầm ư?”

Anh cười ngượng ngùng làm nổi lúm đồng tiền bên má trái.” Có vẻ thế. Tôi sẽ xem lại. Có lẽ ai đó ở văn phòng tiếp tục gửi lại lá thư bác đơn của cô khi trước.”

“ Mà tôi chạy bổ đến chỗ anh trong khi anh...”

Núm đồng tiền càng rõ hơn: “đang trong trạng thái tự nhiên?”

“ Tôi xin lỗi”, cô nói, tránh ánh mắt của anh.

“ Lần sau tôi phải kiểm tra khoá cửa thật kỹ trước khi cởi bỏ quần áo.”

Những lời anh nói làm má cô nóng bừng. Cô không thể nhìn anh mà lại không nhớ tới cái lưng rộng sạm nắng vẫn còn ướt đầm nước. Cô cũng nhớ cả mùi xà phòng anh dùng theo làn hơi nước thoảng thơm đến tận chỗ cô đứng.

Tự nhiên cô thè lưỡi liếm đôi môi đột nhiên khô rát. Cặp mắt xanh của anh ánh lên vẻ hiểu biết rất đàn ông khi anh nhìn cô.

Thật sai lầm khi nhắc tới những chuyện ấy. Hình như cả hai người cùng một lúc nhận ra điều đó. Cô xoay người bước lại phía cửa. Theo cô, tiệc vui chắc đã tàn.

“À, Shelby này.”

Cô miễn cưỡng quay lại, tay vẫn đặt lên núm cửa.” Sao cơ?”

Anh nhìn cô một lát. Đôi mắt anh tối sầm như Thái Bình Dương trước cơn giông tố. Mặt anh như cố nén không biểu hiện những cảm xúc bên trong. Cô thấy hiện trên đó vẻ nghi kỵ, tò mò và không còn nhuệ khí. Anh nheo mắt, khép chặt những tình cảm mà cô đã thấy. Khi anh nói, cô hiểu rằng sự nghi ngờ đã thắng thế.

“ Tôi vẫn nghĩ không phải vô tình mà cô có mặt ở đây tối nay.”

Cuộc đình chiến kể như chấm dứt. Cô chán nản trước việc sự nghi ngờ trở lại trong anh nhanh đến thế. “ Anh biết không. Tôi đọc ở đâu đó rằng mỗi người ít nhất cũng biết khoảng một ngàn người ở mức có thể chào nhau bằng tên”, cô nói, giận sôi lên.” Santa Barbara là một thành phố lớn thật, song không đến mức để chúng ta không bao giờ gặp nhau. Chuyện tình cờ, ngẫu nhiên xảy ra thường xuyên hơn là anh nghĩ,” cô nói tiếp, lòng đau vì tiếc.

Quầy salad trong khách sạn gần như đã vắng khách khi Shelby và Lynn chọn xong và mang hai đĩa đầy có ngọn tới bàn ngồi.

Sau buổi liên hoan hôm trước Lynn gọi điện rủ cô hôm sau cùng ăn trưa, nhưng Shelby từ chối. Lynn có vẻ phật ý lắm nên cuối cùng Shelby đồng ý sẽ tới. Họ sẽ gặp nhau tại nhà hàng Alfa nơi có món salad họ ưa thích.

“ Gần đây mình ăn uống như lợn ấy,” Lynn thở dài nói, ngồi vào ghế và cầm đĩa.

Shelby cố nén tiếng thở dài, nhìn thân hình thon thả của bạn. Lynn mặc áo màu trắng lóng lánh, cổ luôn dây rất rộng và chiếc váy giả da màu xanh nhạt càng làm nổi cái eo bé tí.” Ôi dào, nếu cậu quả có ăn nhiều cũng chẳng thấy béo thêm tí nào. Tổ nghĩ số calo thừa của cậu chạy hết cả sang móng tứ đây này.”

Lynn cười thật trong sáng dễ thương.” Cậu lúc nào cũng tuyệt vời.”

Làm sao cô có với Lynn được. Cậu ta có tội tình gì đâu.” Cậu ăn nhiều có lẽ vì cậu bằng lòng với hạnh phúc của cậu.” Shelby thầm ước giá cô cũng có thể nói như thế về mình. Sự thèm ăn của cô có lẽ lại vì những lý do ngược lại.

Chiếc đĩa xiên miếng cà rốt cùng salad lá xoăn của Lynn đang đưa lên miệng bỗng dừng lại nửa chừng. Cô chớp chớp mắt với vẻ ngạc nhiên. “ Có lẽ thế,” cô trả lời rồi ngồi nhai với nét mặt đắm chiêu.” Tổ cũng chưa bao giờ nghĩ đến điều đó.”

Lynn bỏ đĩa ăn xuống, nhào lặn người qua bàn.” Chúng mình nên bắt đầu tính đi. Tổ nghĩ lo xong mọi chuyện cũng mất nhiều thời gian đấy.” Lynn chống tay lên cằm, miệng cười với vẻ mơ màng.” Tổ muốn tổ chúc đám cưới thật hoàn hảo.”

“ Vậy cậu định ngày nào? Ngay mùa đông này à?” Shelby lại thầm ước họ đang bàn chuyện gì đó chứ không phải bàn chuyện đám cưới.

“ Tổ vẫn chưa quyết định.”

“ Cậu chưa quyết định?”, Shelby trở mắt nhìn cô.” A.J. không có ý kiến gì sao?”

Lynn chớp chớp mắt, như vừa ra khỏi màn sương hồng.” Ai cơ?”

Shelby đỏ mặt.” A.J. Tổ gọi anh ấy như vậy.Theo tổ gọi như vậy thích hợp với anh ấy hơn.”

Đôi mắt nâu nheo nheo trước vẻ bối rối của Shelby.” Ừ nhỉ. Tổ đã nghe cậu Alex như vậy hôm liên hoan, có lẽ hợp với anh ấy hơn thật.” Cô ngồi im lặng một lát rồi tiếp.” Tổ được tự do lo liệu cho đám cưới. Suy cho cùng, mình trả tiền cưới mà..”

Shelby không biết nói thế nào trước lời nhận xét lạ lùng ấy.Ngày nay những đám cưới mà cả cô dâu, chú rể đều đi làm đều do hai người cùng đóng góp tài chính. Rất hiếm trường hợp cô dâu và nhà gái phải cung đốn tất cả.” Ý cậu muốn nói là mẹ cậu chi tiền tổ chức cưới à?”

“ Không”, Lynn trả lời dứt khoát, vẻ mặt cương quyết mà cô chưa từng thấy ở Lynn bao giờ.” Mẹ tổ sẽ không được biết cho đến lúc cuối. Cụ vẫn chưa bình tâm lại được sau khi cha mình mất, cậu biết đấy. Tổ không hy vọng cụ trở về đây giúp tổ lo liệu được.” Lynn bận rộn phết bơ lên bánh mỳ.

“Ồ, đúng vậy,” Shelby tán thành. Cô lại từ từ nhai tiếp. Cô thực không hiểu cái lối lý giải của Lynn, song ông bà Altman bao giờ cũng nâng niu chiều chuộng con gái đến mức làm cậu ta chết ngạt. Có thể Lynn cần cảm thấy cậu ấy cần tự lo lấy việc này.

“ Thế nhé”, Lynn hớn hử nói.” Khi nào tổ có thể bàn với bà cụ cậu và Lyndy về áo cưới của tổ?”

“Ồ, Lynn...”. Shelby lo lắng nhìn bạn. Cô biết nhận làm chuyện này chẳng hay hóm gì nếu xét đến việc cô mê A.J. một cách vô lý và thái độ không tin của anh đối với cô.” Tổ cũng không biết nữa.”

“ Sao? Có chuyện gì vậy?”,Lynn lo lắng hỏi.

Shelby lắc đầu.” Chuyện chưa đầu vào đầu... cửa hàng, trang thiết bị ấy.”

Trong khi Lynn chăm chú theo dõi nét mặt của cô, Shelby cảm thấy mặt đỏ bừng.

“ Tổ nghĩ cậu và Alex đang bàn chi tiết về việc khai triển cửa hàng.”

“Ừ. Sáng nay văn phòng của anh ấy có gọi điện cho tổ. Tổ sẽ phải đến xem rồi ký hợp đồng thuê cửa hàng.” Mặc dù đang khốn khổ vì các kế hoạch của Lynn, Shelby vẫn không che giấu nỗi vẻ hãnh diện trong giọng nói của cô.

“ Vậy thì còn gì phải lo nữa?”

“ Sắp xếp cửa hàng cũng mất khối thời gian.”

Lynn phẩy tay bảo.” Đừng lo. Tổ cũng không vội lắm đâu.” Đột nhiên cô mỉm cười tinh quái.” Chính tổ cũng cần thời gian lo lại cuộc sống của tổ. Vả lại cậu là người thừa biết tổ muốn đám cưới kiểu nào.. Từ hồi còn bé chúng mình chẳng thường bàn chuyện ấy là gì.”

Shelby gật đầu, nhấp ngụm trà đá để có thời gian nghĩ tiếp. Tất nhiên cô còn nhớ chứ. Lynn là cô gái rất lãng mạn, lãng mạn hơn Shelby nhiều.

Lynn muốn đám cưới của cô phải thật hoàn hảo, không cần lo chuyện chi phí tốn kém. Là người chuyên về việc này, Shelby coi đó là một thách thức hết sức hào hứng. Với tư cách là bạn của Lynn- đồng thời cũng là kẻ phản bội vì đã mê chồng chưa cưới của cậu ta- Shelby coi đó là cơn ác mộng tội lỗi và ân hận tiềm tàng.

Lynn theo dõi diễn biến tình cảm trên nét mặt Shelby. Cô bỗng ngồi thẳng người, mắt nhìn đi chỗ khác, nỗi đau ẩn sâu tận đáy mắt nâu mịn như nhung.” Nếu cậu không muốn chuẩn bị cho đám cưới của tổ thì thôi”, cô nói với giọng phật ý.” Shelby này. Tổ làm điều gì sai trái à? Xúc phạm cậu ư?”

Shelby với qua bàn cầm tay Lynn.” Không, tất nhiên là không,” cô nói chân thành, biết rằng chính cô mới là người làm điều sai trái. Cô làm điều đó hoàn toàn không cố ý, nhưng cô không muốn chối bỏ sai lầm ấy. Thấy vẻ phật ý của Lynn, Shelby biết cô sẽ phải làm gì. Đơn giản là cô không thể làm bạn cô đau lòng. Cô cần nhận chuẩn bị cho đám cưới của Lynn, tránh xa chủ đề để tránh chuyện còn đau lòng hơn. Cái đó dễ thôi, cô gượng gạo nghĩ, vì anh ta hình như cũng không ưa cô. Tổ sẽ lo đám cưới của cậu,Lynn ạ”, cô dịu dàng bảo.” Mọi việc sẽ đúng như ý cậu muốn.”

Sung sướng đến thần người, Lynn cầm tay Shelby bóp mạnh.” Cảm ơn. Việc này rất có ý nghĩa đối với mình.” Mắt Lynn lại đầy vẻ mơ màng khao khát. Trông cô giống như cô gái đang yêu.

“ Cậu gặp anh ấy ở đâu?”, Shelby đột nhiên hỏi.

Lynn giật mình,ngước mắt nhìn Shelby.” Gặp Alex ư?”

Shelby bối rối lắc đầu. Cô chưa bao giờ thấy Lynn mơ màng như lúc này.” Ừ, chồng chưa cưới của cậu ấy, nhớ chứ...?”

“ Anh ấy là một trong những người được cha tổ bảo trợ. Cụ giúp Alex khởi nghiệp làm ăn, và hai người cùng chung vốn đầu tư vào một số ngành. Tổ tin cậu còn nhớ tổ đã từng nói tới anh ấy. Anh ấy vẫn thường đến nhà. Thực ra tổ không thể tin là hai người trước kia chưa gặp nhau ở nhà tổ.”

Shelby cố nhớ lại. Cô lơ mơ nhớ có lần Lynn đã nói bạn cha cô là Alex, song cô lại nghĩ chắc đó là bạn đồng niên của ông Altman.” Năm vừa rồi anh ấy giúp nhà mình rất nhiều,” Lynn nói tiếp.” Anh ấy rất tốt đối với mình.”

Shelby không nghi ngờ việc đó. Mọi người bao giờ cũng đối xử tốt với Lynn.” Chắc chắn phải thế”, cô lẩm bẩm.

Anh ấy giúp làm việc với luật sư... sao chúng chúc thư... giúp mọi việc. Anh ấy mang giấy tờ đến San Diego cho mẹ mình ký vì cụ không muốn quay lại đây. Chúng mình có thể tin cậy anh ấy.” Lynn chậm rãi nhai salad.” Mình có thể dựa vào anh ấy. Với anh ấy, mình cảm thấy an toàn.” Cô kết luận.

An toàn? Shelby suýt nghẹn bánh mì. An toàn với cái vẻ nam tính đến phát khiếp ấy của anh ư? An toàn với cái ranh ma sắc xảo của anh sao? An toàn với nhà doanh nghiệp cứng rắn có thể là địch thủ nguy hiểm ư? Cảm giác của cô lại hoàn toàn ngược lại. Cô thấy anh hay hay và làm cô bối rối, nhưng không thể dựa dẫm với tư cách bạn bè được.

Tay trái Lynn gơ lên.” Anh ấy tặng tớ chiếc nhẫn này hôm qua”, cô nói, mắt nhìn viên kim cương lấp lánh.” Anh ấy thuê nói rộng nó ra- tớ không biết tại sao anh ấy lại biết nó nhỏ hơn tay tớ.”

Shelby biết. Dưới gầm bàn, tay cô gấp lại, ngón tay cái sờ vào chỗ đeo chiếc nhẫn mà bấy giờ anh đã tặng Lynn. Cô tự hỏi liệu có bao giờ A.J. kể cho Lynn nghe về chuyện cái nhẫn ấy không. Nếu không, chắc Erica và Carmen cũng sẽ kể. Rõ ràng họ rất quý mến anh, song cô không nghĩ họ sẽ bỏ qua cơ hội để trêu anh về việc đó. Có lẽ Lynn cũng chỉ coi đó là chuyện vặt thôi. Cô cũng thuộc loại thích những chuyện vui nhộn. Nhưng nếu đó chỉ là chuyện vặt dễ dàng bỏ qua, Shelby biết rằng có một chuyện, đúng ra là một người trong quá khứ mà Lynn không dễ gì quên ngay được.

“ Lynn này. Trước nay tớ chưa hỏi, và nếu giờ cậu muốn cậu có thể bảo tớ hãy lo chuyện của mình cũng được, nhưng chuyện gì đã xảy ra giữa cậu với anh chàng Carlo Rosetti?”

Lynn cẩn thận tránh ánh mắt của Shelby, bỏ đĩa xuống, đẩy đĩa salad qua bên.” Carlo? Cậu hỏi để làm gì?”

Shelby quan sát ngón tay Lynn cứng đờ bên mép đĩa.” Vì tò mò. Mới cách đây hai tháng cậu vẫn còn yêu anh ta cơ mà?”

“ Anh ấy chưa muốn lập gia đình.”

“ Còn cậu lại muốn.”

“Ừ, Lynn trả lời rất nhỏ.” Lái xe đua là cuộc đời anh ấy.” Cô ngược nhìn, mặt sinh động hẳn lên.” Đua xe là việc đầy hứng thú. Xem anh ấy đua xe thật tuyệt vời nhưng cũng thật đáng sợ. Tim mình cứ thót cả lên, không biết anh ấy sẽ thắng hay thua, hay là...”

Shelby gật đầu, ra ý khuyến khích bạn kể tiếp.

Vẻ buồn buồn tan biến trên nét mặt Lynn, thay vào đó là ánh mắt long lanh vì say mê.” Bố mẹ mình không thích anh ấy, còn anh ấy lại cho rằng mình có quá nhiều tiền. Anh ấy xuất thân trong một gia đình nghèo khổ,” cô nói thêm.

Shelby gật đầu.” Tớ có thể thấy vấn đề là ở chỗ đó.”

“ Không hẳn như vậy,” Lynn sáng giọng.” Chúng mình có thể vượt qua được cái đó, nếu anh ấy chịu nhượng bộ và cam kết chắc chắn với mình.” Bàn tay nhỏ nhắn của cô lại nắm lại.” Nhưng anh ấy lại không chịu làm thế.”

“ Còn A.J. thì chịu.”

Mắt Lynn chớp chớp.” Ồ, ừ, Alex chịu làm như vậy!”

Nếu cô không biết hết tính nết của Lynn hẳn cô đã nghĩ Lynn lấy A.J. vì cậu ta không lấy được người mà cậu ta thực lòng yêu thương. Shelby không nghĩ chỉ vì tự ái mà Lynn chịu lấy A.J. Tất cả những điều Lynn nói về anh đều thấm đượm lòng thương mến và cảm phục.

Lynn nói có lý và không dễ gì cậu ta chịu làm như thế. Cậu ta chắc phải yêu anh ấy lắm, Shelby thầm nghĩ. Để biết chắc, cô nắm tay bạn hỏi:” Cậu yêu anh ấy lắm phải không?”

Lynn nhìn thẳng vào mắt cô, nói giọng hết sức thành thực.” Ừ, rất yêu.”

5. Chương 5

“Con nghĩ cần phải dịch qua bên trái một chút”. Shelby dựa lưng vào cửa phòng để đồ, vừa nói vừa thổi mấy lọn tóc loà xoà trên trán. Cô đứng ngẩn bó và anh rể đang cố đặt chiếc gương dài vào đúng vị trí ở tường hậu phòng thử áo.

“Không phải, qua phải mới đúng.” Crieg đang ngồi bệt xuống sàn, lưng dựa vào tường, chân bắt chéo trước mặt buông lờ nhận xét.

“Nếu em giỏi thế sao không đứng dậy giúp một tay đi?” Shelby cau kính bảo, tay lau mồ hôi ướt đầm trên trán, rồi kéo chiếc áo phong rộng đang dính bết vào lưng.

Phòng thử váy áo trần sơn màu hoa cà nhạt, tường dán giấy kẻ sọc mờ màu hoa cà và xanh lơ dịu dịu. Chỉ chờ vài nét chấm phá cuối cùng nữa là xong. Sau đó cũng không mất nhiều thời gian treo vài ba chậu cây cảnh và lắp các cánh cửa đẩy.

“”Kìa, Shelby, cũng phải có người chỉ đạo chung chứ, Crieg đáp. Bà mẹ đang cọ chân tường và đồ gỗ để chuẩn bị sơn lừ mắt một cái làm cậu vội đứng phắt dậy đỡ một góc gương. Với ba người cùng làm, chiếc gương nhanh chóng được đặt vào đúng vị trí.

Shelby đưa mắt quan sát cửa hàng. Mẹ và ba chị em gái cô xúm vào giúp sức. Lindy và Charmaine cũng không giúp được bao nhiêu vì còn bận bịu với hai đứa con. Con trai Lindy là Nathan năm nay lên bốn, còn Becky con gái Charmaine lên hai. Suốt cả hai tiếng đồng hồ vừa rồi, Nathan quệt sơn lên đầu gối quần bò của bố cậu, còn Becky ngã vào xô nước xà phòng của cánh phụ nữ cọ rửa sàn. Charmaine đành phải dùng dây giăng ri đô cột vào chân ghế xô pha mà người thuê trước bỏ lại. Mặc dù Becky có thể quanh quẩn trong phạm vi độ dài của dây là 6 feet và có vô số đồ chơi, cô bé cứ la hét om lên vì không được chạy nhảy lung tung. Vì vậy người lớn cứ thay phiên nhau ngồi với cô bé dăm ba phút. Tất nhiên bao giờ lượt của Crieg cũng dài gấp đôi lượt của người khác.

Giữ đúng lời hứa, trợ lý giám đốc Hăng Court giao chìa khoá cửa hàng cho Shelby hôm thứ hai. Suốt cả tuần cả nhà tập trung vào giúp đỡ cô sắp đặt cửa hàng. Shelby và Charmaine cùng bàn bạc, cuối cùng tìm được kiểu trang trí nội thất vừa lịch sự lại vừa hấp dẫn. Toàn bộ tông màu lá xanh da trời và hoa cà với những mảng xanh nước biển đan xen gây cảm giác dễ chịu cho khách là đàn ông. Hai chiếc ghế nhung mượt đối diện chiếc bàn mà cô đã đánh giả màu gỗ sồi vàng óng rất đẹp. Khi cần bàn bạc với khách hàng, đã có chiếc bàn thấp cùng hai chiếc xô pha màu xanh nước biển.

Charmaine đã mua rẻ được hai chiếc đèn Stiffel và chiếc thảm Á đông. Mặc dù mua được các đồ đặc bày trong cửa hàng với giá rẻ của người đàn ông bán đồ trang trí nội thất, việc trang trí cửa hàng cũng tốn mất khối tiền trong số tiền Shelby được bà bác bỏ cô để lại cho.

Với việc chuẩn bị chu đáo và quảng cáo bằng cách truyền miệng, cô có thể trả tiền thuê cửa hàng và các khoản chi khác đúng hạn. Cô quyết tâm không để A.J Court phải chờ đợi được trả tiền. Rất tiếc điều đó có nghĩa là căn phòng phía sau chưa thể sửa thành phòng may cho Mary và Lindy. Áo cưới may xong có thể để ở đó, song việc cắt may vẫn phải làm ở nhà.

“Shelby, con đã quyết định tên cửa hiệu treo ở ngoài như thế nào chưa?” Mary ngừng tay hỏi.

Cả nhà cho rằng cách bài trí và màu sắc trong phòng rất đẹp, song khi bàn làm sao tên cửa hàng phải vừa hay lại vừa thu hút khách hàng thì mỗi người đều có ý kiến khác nhau.

Shelby lắc đầu. “Con cũng không biết nữa.”

Sienna bỏ giẻ lau vào xô nước, đứng thẳng người, vòng tay ra sau đấm lưng. Sienna nhỏ nhắn nhất và cũng xinh xắn nhất trong số mấy cô nhà Featherstone, với cặp mắt nâu ngơ ngác như mắt nai vàng và lông mi rất rậm. Gần đây trông cô có vẻ mỗi một nên Shelby cứ ngần ngại không muốn nhờ, song cô cứ một mực đòi bằng được. Ray, chồng cô, hứa trên đường đi làm về sẽ đón cô sớm.

“Chị nghĩ em nên dùng đúng tông màu trong phòng,” Sienna bảo.

“Không nhất thiết,” Mary cười với vẻ dăm chiêu. “Con nên đóng hộp kính, trên đó tên cửa hiệu được ghép bằng những đoá hoa băng-xê.”

“Anh biết một tay kẻ biển rất đẹp,” Mark, chồng của Lindy vừa nói vừa cúi xuống lôi chiếc tuốc - nơ - vít từ túi quần sau của cậu con trai, “Anh ta chỉ kẻ một lúc là xong, chữ bay bướm lắm.”

Đây, lại mỗi người một phách rồi, Shelby thích thú nghĩ thầm, vừa chuẩn bị tinh thần đóng vai trọng tài.

“Thôi, đừng cà tặc thế Mark,” Crieg nói, lựa lúc mọi người không để ý dựa lưng vào tường vừa dán giấy. “Cần phải làm bằng đèn nê - ông. Quảng cáo bằng đèn nê-ông bây giờ là mốt đấy.”

Lindy chống tay, vênh mặt lên: “Ồ, ra cái cửa hiệu này cần cái kỹ thuật cao của cậu đấy.”

“Mẹ e rằng anh chị con nói đúng. Kiểu cách cửa hàng cũng phải phù hợp với toàn bộ khu này. Điều đó được ghi trong thoả thuận và Shelby đã ký. Dùng đèn nê-ông không ổn đâu.”

Nghe thấy có tiếng người lạ, mọi người quay nhìn ra cửa.

A.J Court đang đứng ngay lối vào, chăm chú xem xét cách trang trí bên trong cửa hiệu.

Chẳng hiểu sao Shelby bỗng cảm thấy vui vui. Cô biết có lẽ anh đến đây để bối long tìm vết, nhưng dấu sao trông anh cũng bảnh choẹ trong bộ đồ màu xanh kẻ sọc nhỏ gọn gang, sơ mi màu ghi và thắt caravat.

Cô ngẩng cao đầu. Dấu sao cũng chẳng có gì để anh hạch sách được. Cô cùng Chairmaine đã nghiên cứu kỹ cách bài trí trong tất cả các cửa hàng trong khu và đã chọn cách trang trí hoàn toàn ăn nhập với chúng. “Chào ông Court.”

Anh nhìn cô với vẻ thích thú làm cô ngẩn người. “Chào Shelby.”

Anh nhìn quanh, mắt sáng lên khi thấy các phòng thử áo được sơn và dán giấy rất đẹp.

“Đẹp đấy,” anh bảo.

Miệng Shelby há ra. Mới cách đây vài ngày, họ đã chẳng hăm hè khi chia tay đó sao? Chắc hẳn anh đã nghĩ rất xấu về cô.

“Mời ông vào chơi,” Mary nói. “Ông thấy đấy, cả nhà đang giúp Shelby trang trí, bày biện cửa hàng.”

A.J gật đầu, mỉm cười thân mật với mọi người. Shelby nhìn anh với vẻ thận trọng trong khi mọi người vui vẻ tự giới thiệu và bắt tay anh. Ngay cả Nathan cũng nghiêm trang đặt bàn tay bé nhỏ của cậu trong bàn tay người lạ mặt này và hỏi anh có muốn xem cái búa không. Nghe A.J bảo có, cậu bé liền lấy cái búa mà cậu lấy trộm của bố và giấu dưới ghế nệm.

Mọi người cười ồ khi A.J làm vẻ thích thú thấy cái búa, còn Nathan cười, mặt mày rạng rỡ.

“Ông ngồi chơi đã,” Mary nói, chỉ chiếc xô pha cũ mà cô bé Becky đang bị buộc vào đó. “Chiếc ghế ấy vẫn còn dùng tốt, chỉ trông hơi cũ một chút.”

“Tôi biết,” anh nói, cười tươi nhìn mọi người đang đứng trước mặt. “Người thuê trước để nó lại đấy. Tôi nghĩ họ lôi nó vào đây vì bực. Nó không có ở đó khi họ mở cửa hàng bán đồ lót phụ nữ ở đây.”

Shelby tự hỏi không biết anh có bỏ nhiều thời gian xem các mặt hàng của người thuê trước đó không. Đứng sau anh, ba cô chị đang nhìn nhau. “Anh ta là ai thế?” Lindy mấp máy môi ra ý hỏi, “Chủ cho thuê à?”

Shelby gật đầu, mắt làm hiệu nhìn quanh phòng.

Cặp mắt xanh của Lindy mở to: “Chồng chưa cưới của Lynn à?”

Shelby lại gật đầu, nhìn lại thì thấy A.J đang tò mò quan sát cô. Cô cố nở nụ cười, nói lí nhí: “Mời anh ngồi.”

Sau khi ngồi vào ghế, Becky leo lên ngồi ngay bên cạnh, bắt đầu chèo kéo loạn xạ với hy vọng người lạ mặt này sẽ tháo cái dây buộc ở lưng quần nó ra.

Shelby ngạc nhiên thấy anh bế cô bé đặt lên lòng mình. Nhìn thấy sợi dây buộc, anh bảo: “Ái chà, chắc cô phải là phần tử nguy hiểm nên mới bị buộc thế này chứ.” Becky ngược cặp mắt nâu nhìn anh cười. A.J lấy ngón tay vuốt nhẹ má mướt mà của cô bé.

“Coi chừng đấy,” Chairmaine cảnh cáo. “Nó là con cháu của Mae West đấy. Cứ thấy đàn ông là nó thích rồi.”

A.J cười khúc khích, để cô bé lôi chiếc khăn gấp rất khéo ở ngực áo vét và vo nó trên tay.

“Shelby, tôi đã nói đúng về thư trả lời thứ hai đấy.” A.J nói, ngả người về phía sau cho Becky ngồi thoải mái hơn. “Một trợ lý của tôi gửi cho tôi bản sao thư trước trước khi tôi có thời gian xem lại đơn của cô.”

Shelby nhún vai, vuốt lại gấu áo phong cũ bỏ ngoài quần cộc. Cô không biết nên nghĩ thế nào về thái độ thân mật, thoải mái này của anh vì cô không biết tại sao anh lại như thế. “Không sao,” cô thận trọng nói. “Mọi chuyện đã xong xuôi rồi mà.”

Becky phát hiện ra chiếc cặp cravat bằng vàng rất to của A.J. Anh vui vẻ tháo ra đưa cho nó cầm chơi.

Shelby nhìn cô cháu gái lúc này đang nghịch cái thứ chắc chắn là bằng vàng thật, rồi lại nhìn A.J. Đầu cô bé cúi xuống, mắt anh gặp mắt cô. Nụ cười tươi, thân mật của anh làm lòng cô thất lại.

Thật kỳ diệu, cô nghĩ, mắt anh nhìn trân trân. Anh đã đánh lừa hai người đàn bà đáng yêu bỏ thuốc lá, và lại rất quý trẻ con. Đàn bà thuộc đủ các lứa tuổi quy phục anh như đào chín rụng dưới chân, kể cả cô và Lynn.

Nhớ đến cô bạn gái làm Shelby choàng tỉnh khỏi cơn mơ màng. Cô thôi nhìn anh, đánh mắt về phía cả nhà đang đứng. Mấy cô chị nhìn cô với vẻ thích thú, còn bố mẹ cô với vẻ cảnh giác

“Cửa hàng đẹp đấy Shelby ạ”, anh khen, “Tông màu chọn rất khéo.”

Không gì làm cả nhà cô vui lòng hơn câu anh vừa nói.

Joe và Mary lộ vẻ ngạc nhiên. Shelby biết họ đang tự hỏi đây có phải là người đàn ông mặt mày cau có đã ở trong bếp nhà họ mấy tuần trước không.

“Cảm ơn”, cô lấp bắp nói, “Chúng tôi sẽ làm xong trong khoảng một tuần. Chỉ còn mỗi vấn đề tên hiệu treo ngoài cửa thôi.”

“Tôi đã nghĩ tới việc đó”, anh bảo, “Tôi nghĩ không biết cô có nên thay tên cửa hàng đi không?”

“Thay tên?” Shelby hỏi lại, cố giữ vẻ bình thản. Thì ra là vậy, cô nghĩ. Lý do thực cho việc tới thăm có vẻ thân mật này là thế. Cô những muốn nhào tới bế thốc cô cháu gái khỏi lòng anh ta.

“Trông cô đấy vẻ nghi kỵ thế”, anh nói hơi nhếch mép. “Hãy đợi cho đến khi cô nghe hết đã chứ!”

“Tôi đang nghe đây.”

Anh ngừng lại cho mọi người hồi hộp. Thực ra, anh không cần làm thế, mọi người trong phòng vẫn nín thở lắng nghe.

Đúng ra anh ta nên theo nghề diễn viên, cô nghĩ khi nhớ lại bữa ăn trưa ở nhà hàng Erica. Anh ta biết cách làm cho người nghe phải chú ý.

“Vì tên họ cô rất đặc biệt, và công việc đều do phụ nữ trong nhà đảm nhận.” Anh liếc nhìn mấy người đàn bà đầu tóc bù xù, váy áo xộc xệch, mồ hôi nhễ nhại. Họ lập tức vuốt lại váy áo, đầu tóc. “Sao cô không đặt tên cửa hàng là Những cô dâu nhà Feathenrstone?”

Một thoáng im lặng trong khi gia đình cô suy nghĩ về gợi ý của anh. Rồi mọi người mỉm cười.

“Ý kiến hay”, Mary véo von. “Sao chúng ta không nghĩ ra được nhỉ?”

Shelby nhìn mọi người. Tất cả đều thích thú với gợi ý của anh mà cô biết cô sẽ tán thành cho dù cô có không thích đi chăng nữa. Ngay cả Joe, Mark và Crieg cũng có vẻ chấp thuận.”Gợi ý hay tuyệt”, cô nói, nhìn anh mỉm cười.

Cặp mắt xanh của A.J ánh lên vẻ khó hiểu tựa như anh đã thấy được điều làm anh hài lòng. Người cô nóng lên với cảm giác tương tự.

Cô thật bối rối trước tác động của anh, điều xưa nay chưa bao giờ xảy ra với cô. Cô như biết và hiểu anh sâu sắc hơn bất kỳ người nào cô đã từng gặp. Nhìn vẻ khao khát yêu đương trên mắt cô, nụ cười của anh càng tươi, lúc đồng tiền trông càng đáng yêu hơn. Cô cảm thấy thèm khát được chọc ngón và o lúc đồng tiền ấy. Cô nhấc tay lên.

Bố cô hắng giọng nói rất to. “Ồ, xin lỗi ông Court, chúng tôi phải làm tiếp đây. Mark và Crieg! Sao các con không làm cho xong cái cửa đi? Bố sẽ bắt đầu sơn phòng chính.”

Shelby bàng hoàng nhìn quanh. Bố đang nhìn cô, cặp mắt nheo lại dưới hàng lông mày rậm. Cô xoay người định tìm việc gì làm, bất cứ việc gì.

“Tôi sẽ đi ngay bây giờ,” A.J nói, đặt Becky xuống ghế với vẻ luyến tiếc.

“Rất vui lòng nếu anh ở lại chơi.” Shelby nói nhanh. “Nếu anh không ngại ồn ào.”

“Không sao”, anh trả lời, rồi ngồi xuống cạnh Becky lúc này đang bắt đầu la hét. “Tôi có thể giúp một tay, song tôi phải thú nhận đóng đinh hay sơn tường tôi rất vụng”.

“Không sao”, Charmaine và Lindy hầu như cùng nói một lúc với vẻ nhẹ nhõm. “Anh có thể làm nhiệm vụ trông trẻ.”

Joe cầm con lăn, bắt đầu cẩn thận nhúng vào chậu đầy sơn màu xanh nhạt. “Ông biết không, nếu thiếu tiếng ồn thì không thể làm được cái gì cho ra trò cả,” ông nói với giọng triết lý.

“Tôi nghĩ điều đó không nhất thiết đúng cho mọi trường hợp. Cây cối mọc lên, thiên nhiên thay đổi thì có gì ồn ào đâu.” Mary nói, tay cầm miếng giẻ ướt để lau những giọt sơn rơi xuống sàn.

“Có điều ta không nghe thấy đó thôi,” Joe tranh luận.

Bốn chị em gái nhìn nhau vẻ thích thú. A.J đang đẩy chiếc xe đồ chơi trên chân mủm mủm cười với Becky, mặt lộ vẻ bối rối. Hãy làm quen dần đi, Shelby nghĩ. Thế vẫn chưa là gì đâu.

Quả vậy, trong nửa giờ tiếp theo, A.J có vẻ ngạc nhiên lắng nghe những điều bố mẹ cô tiếp tục tranh luận. Mọi người trở lại làm tiếp, trừ Sienna lúc này đang đến ngồi cùng A.J trên ghế. Cô giúp anh cùng chơi với Becky và Nathan cho đến khi Ray chồng cô từ ngoài cửa bước vào, tay nâng máy quay video. Sienna nhồm đậy, nở nụ cười thật tươi mà chồng cô kịp thu vào ống kính máy quay.

“Nào, xin mời cả nhà”, anh nói, lia máy quay quanh gian phòng. “Chúng tôi có mặt tại đây để ghi lại cho hậu thế quá trình hoàn thành cửa hàng của Shelby. Nào, mọi người đứng vào đi.”

“Xếp hàng ư?”, tất cả đồng thanh hỏi. “Đó không phải là cách quay một sự kiện.”

“Đó là cách tôi quay”, Ray đáp, hai vợ chồng nhìn nhau với vẻ ranh mãnh.

“Xin mọi người hãy chiều vợ chồng nhà này một chút,” Sienna vừa nói vừa đẩy mọi người đứng thành hàng trước bức tường mới sơn.

A.J ngồi ngả người, duỗi tay thoải mái dọc lưng ghế thích thú nhìn cảnh xô đẩy ấy để rồi cuối cùng thành hàng tập hợp toàn bộ thành viên nhà Feathenrstone.

“Nhanh lên, Ray”, Crieg giục, vòng tay ôm cổ Shelby và dựa người vào cô. “Chúng ta còn nhiều việc phải làm.”

Câu này làm cả nhà cười chế giễu cậu ta. “Mặc áo vào, Crieg”, Ray bảo. “Tôi muốn để sau này, khi các cửa hàng của Shelby mọc lên trong cả nước, chúng ta sẽ xem lại xem mặt mũi chúng ta như thế nào vào ngày hôm nay.”

Shelby vô tình đưa mắt về phía A.J, thấy anh ta cười với cô. Các cửa hàng mở ra trong cả nước, cô nghĩ, hay đấy chứ?

“Tôi cũng muốn thông báo với mọi người rằng gần đây Sienna đã đi khám vài ba lần.”

Cả nhà nhìn với vẻ lo lắng và cái này cũng được ghi vào băng hình ngay. Mary quàng tay ôm người Sienna đang cười bên lên.

Ray nói tiếp. “Và tôi cùng Sienna luôn muốn xem lại xem mọi người như thế nào khi chúng tôi báo tin chúng tôi sắp có con.”

Mọi người bỏ hàng, ủa lại chỗ Sienna ngay lập tức. Cô tươi cười nhận lời chúc mừng của mọi người. Crieg giằng lấy máy quay từ tay Ray, tiếp tục quay trong khi ông anh rể còn bận bắt tay và nhận những cái vỗ lưng chúc mừng.

Nhìn qua đám người nhốn nháo, Shelby thấy A.J đã đứng dậy khỏi ghế. Cô bị đẩy lui dần về cuối phòng chỗ anh đứng. “Không phải bao giờ nhà tôi cũng thế này đâu”, cô nói, tránh đường cho bố cô đang đứng xỉ mũi rất mạnh vào khăn tay.

“Ồ, có sao đâu, tôi rất thích.”, A.J nói, nghe có vẻ thích thú khi Crieg chìa ống kính máy quay vào anh.

“Mà thường còn khiếp hơn nữa cơ”, cô nói nốt câu, mắt sáng long lanh. “Họ nhà Feathenstone thuộc loại ăn to nói lớn, hay xúc động và ...”

“Sinh sôi nảy nở nhanh?”, anh tiếp lời, trong khi Becky chạy đến đằng sau làm sợi dây giăng rèm quần vào chân Shelby.

Shelby ngã nhào vào A.J, anh vội đưa tay đỡ người cô. Anh mất thăng bằng và cả hai ngã nhào xuống ghế. Crieg vẫn tiếp tục quay trong khi hai người cố gỡ sợi dây ra cùng với cô bé cũng bị kéo giật lùi lúc họ ngã.

Tì lên người A.J, Shelby cố đứng dậy gỡ sợi dây cho Becky. “Tôi nghĩ đã đến lúc tháo dây cho cô bé này. Nếu không có người đến chết ngạt vì nó” cô hỗn hển nói, cố không để ý đến thân thể đàn ông rắn chắc sát dưới người cô.

Anh cứ để mặc không giúp. Khuôn mặt rất đẹp của anh ánh lên vẻ khoái trá như trẻ con trước tình thế khó xử của cô. Không những không giúp đỡ cô gỡ sợi dây mà anh lại còn ngã người về phía sau làm cô nằm đè lên người anh.

Sợi dây quần quanh đầu gối cô làm Becky ngồi đè lên hông cô. Đáng lẽ phải gỡ hai di cháu ra thì A.J lại để tay lên lưng Shelby làm cô càng cảm thấy anh nằm ngay đấy. Tay kia của anh đỡ Becky.

“Này cô bé”, anh gọi Becky, “Cô đang gây chuyện rắc rối đây này.”

“Xin lỗi anh,” Shelby nói, gần như nghẹt thở, mặt nóng bừng. “Tôi phải cố đứng dậy. Hai di cháu tôi làm anh chết bẹp mất.”

A.J nhìn cô cười, cặp mắt xanh đầy tình nghịch. Cuối cùng anh nhấc bàn tay ấm áp khỏi lưng cô. “Ồ, đi đâu mà vội. Tôi bắt đầu nghĩ chuyện này là bình thường trong gia đình cô.”

Cô lườm anh, nhưng không có vẻ tức bực vì hai má cô đỏ bừng. Biết rằng phải gỡ người khỏi anh, cuối cùng cô cũng bò dậy được và tháo sợi dây cho Becky vẫn còn đang cười như nắc nẻ. Shelby cúi xuống, nói không kịp thở. “Mấy cái cúc này chắc kinh lên được. Lẽ ra chúng phải đứt tung ra rồi.” Cô nhanh tay tháo nút buộc, kéo lại yếm quần và cài khuy cho cô bé. Becky chập chững đi chỗ khác, còn Shelby thu hết can đảm nhìn A.J đứng lúc chuông điện thoại reo.

“Tôi nghe cho,” cô nói rồi nhảy về phía máy.

“Ồ hay đấy,” Crieg phấn chấn nói, bám sát sau cô như con chó săn theo hơi con mồi. Máy quay video vẫn chạy. “Cú điện thoại mở hàng của chị nhé.”

Shelby quay lưng lại phía cậu. “A lô?”

Chán quá, chậm mất rồi. Lẽ ra cô phải nói tên cửa hàng của cô. Nghĩ đến cái tên “Những cô dâu nhà Feathenstone” lòng cô trào lên niềm vui.

“Shelby đây à?”

“A lô, Lynn phải không? Ừ, tớ đây.”

“Alex có đó không, anh ấy bảo chiều nay anh ấy ghé qua chỗ cửa hàng của cậu.” Giọng Lynn có vẻ vội vã, hồi hộp.

“Có, anh ấy đang ở đây”, Shelby quay lại, vẫy vẫy ống nghe về phía anh. “Lynn gọi”, cô nói to át tiếng ồn trong phòng, sau đó cô nói vào máy:

“Cậu nói nghe cứ như đang chạy ấy.”

Lynn cười. “Chưa đâu.”

Shelby cau mày nhìn máy. Gần đây Lynn có vẻ rất lạ, vừa có vẻ lo lắng, vừa có vẻ căng thẳng - hết như cô gái đang yêu, cô kết luận.

Anh cầm máy, tay bịt chặt tai kia. Shelby ra hiệu cho mọi người im lặng trong khi họ thu dọn đồ đạc, dụng cụ chuẩn bị về nhà.

“Em làm gì?” A.J hét to trong phòng ồn ào. Mấy người quay lại nhìn anh. Anh vội mỉm cười, xoay lưng về phía họ, tiếp tục nói với giọng rất nhỏ. “Ờ Los Angeles ư? Em thực sự nghĩ đó là ý hay...”

Shelby lảng ra chỗ khác trước khi cô nghe nốt câu chuyện, có vẻ như giận hờn giữa đôi trai gái yêu nhau. Cô cảm thấy buồn vô cớ với ý nghĩ Lynn và A.J yêu nhau. Tất nhiên họ yêu nhau. Họ đã đính hôn rồi cơ mà.

Shelby kiểm tra người Nathan tìm đồ nghề của Mark. Cô tìm được hai cái đinh trong túi quần sau của cậu bé và bỏ vào hộp đồ nghề của Mark. Cô quay lại vừa kịp cứu con hươu cao cổ đồ chơi khỏi bị cô cháu gái và cậu cháu trai xé xác, rồi nhét nó vào trong cái túi vải đựng đồ chơi mà Charmaine mang theo.

“Tôi hy vọng mọi chuyện ổn cả, ông Court ạ”, cô nghe tiếng mẹ cô nói.

Shelby quay lại, A.J đang đứng sát ngay sau cô, mắt nheo lại nhìn cô. Cô sợ quá, vội lùi lại, buông rơi cái túi đựng tã lót của Becky. Mắt A.J tươi tỉnh lại và anh lấy được vẻ của vị khách dễ thương.

Anh nấn ná thêm một lúc, nói chuyện với Joe và Mark cho đến khi mọi người nói lời tạm biệt và ra khỏi phòng.

Khi chỉ còn lại hai người, A.J quay lại nói với Shelby: “Có lẽ tôi cũng nên về thôi.”

Shelby mỉm cười: “Cảm ơn anh ghé thăm và gợi ý cái tên mới cho cửa hàng.”

Anh gật đầu, liếc nhìn quanh phòng lần cuối. Đưa tay nắm núm cửa, anh quay lại bảo: “Tôi có hẹn ăn tối với bạn, song hình như tôi bị bỏ rơi rồi.”

Anh nhìn cô ngượng ngùng. “Tôi rất ghét phải ngồi ăn một mình. Cô bằng lòng ăn tối với tôi chứ?”

“Ồ, tôi không biết...” cô lập bập nói, không thể nghĩ ra được lý do nào nghe có lý, nhưng cô biết là không nên nhận lời.

“Thôi khỏi cần lý do,” anh nhúu mày với vẻ giễu cợt, “Cô cần về chuẩn bị bữa tối cho chồng và sáu đứa con chứ gì?”

“bây, còn tùy ai đếm chứ!”

“Hoặc là cô đã có hẹn với một anh chàng có sức hấp dẫn không cưỡng lại được.”

“Với tôi thì không đâu,” cô cười, giang tay với vẻ ngây thơ trong trắng. Anh là người đàn ông không cưỡng lại được, và mặc dù rất tỉnh táo, cô lại không thuộc loại cưỡng lại những gì bản năng thôi thúc cô làm. Song anh lại là chồng chưa cưới của Lynn, cô nghe giọng ai trong cô nhắc, mà Lynn lại là bạn cô. Vả lại, đây sẽ không thể coi là cuộc hẹn hò tình tự được, cô tự lý giải. Mà cô lại cần phải hiểu anh hơn.

“Thế nào, cô nhận lời ăn tối với tôi chứ?”

Cô cúi nhìn chiếc quần cộc và chiếc áo phông rộng thùng thình.

“Quần áo tôi mặc thế này thì đâu có hợp...”

“Có gì ghê gớm lắm đâu,” anh nói nhanh. “Chúng ta ra cửa hàng Mc Donald. Bao nhiêu năm rồi tôi chưa từng đến ăn ở đó.”

“Chà chà”. Xấu hổ quá, bụng cô bỗng réo ầm cả lên.

Mặt A.J trở nên rất nghiêm trang. “Hoặc là bữa trưa cô chén cả con hổ, hoặc là cô đang đói.”

“Người quân tử không bao giờ nói vậy”, cô có vẻ phật lòng nói.

“Phụ nữ đoan trang bao giờ cũng vui lòng nhận lời mời ăn tối với người quân tử.”

Shelby mỉm cười, gật đầu.

*

“Miếng khoai rán cuối cùng,” A.J uể oải nói, đưa miếng khoai vào gần miệng cô.

Shelby lắc đầu. “Tôi no lắm rồi.”

“Tôi tin lời thú nhận của cô”.

“Anh lại sắp gây sự hả”, cô nói giọng dịu dàng, dịch người từ phiến đá cô đang ngồi. “Thứ đó chỉ một mình Crieg là đủ lắm rồi”.

Họ mua hai hộp giấy to đựng đồ ăn từ hiệu Mc Donald, một ít khoai tây rán rồi đánh xe ra bãi biển. Vào giờ này trong ngày cuối hè, bãi biển hầu như không có ai.

Shelby đã tháo giày bỏ trong xe của A.J và bảo anh cũng làm vậy. Anh có vẻ ngần ngại, nhưng bỏ áo khoác và cravat, xắn cao ống quần. Anh ca cẩm trông mình rất buồn cười. Riêng Shelby lại thất vọng anh không còn quá “hộp” và khêu gợi. Họ trèo lên ngồi trên mỏm đá và bắt đầu ăn.

“Tôi thích nhìn cô ăn...,” anh nói, tay vò cái hộp đựng đồ ăn. “Trông cô ăn đã thấy ngon rồi.”

“Tôi rất thích ăn,” cô thở dài, nhắm tính số calo mà cô vừa ăn.

Họ tìm chỗ đổ rác gần nhất và vứt các thứ xuống đó. Shelby tiếp tục bước theo vết chân con chim dễ giun để lại trên cát ướt.

Nghĩ tới những việc đã làm trong cửa hàng hôm đó làm cô sung sướng. Cô thích cái cảm giác được ở cạnh một người thú vị. Cô háo hức muốn hiểu anh hơn và bào chữa cho việc đó bằng cái ý nghĩ cô có thể chuẩn bị cho đám cưới của Lynn tốt hơn nếu có thể hiểu được anh.

Cô quay lại theo đúng đường khi trước.

A.J đang đút tay vào túi quần, đứng nhìn hướng quần đảo Channel. Trời gần tối, những tia nắng cuối ngày phản chiếu trên mặt nước lung linh. Ráng chiều chạng vạng làm dịu bớt những nét ưu tư trên mặt anh, làm anh có vẻ dễ gần hơn. Anh giơ tay vuốt lại mái tóc bị gió thổi tung. Shelby đến cạnh anh, cũng đút tay vào túi đứng nhìn những đợt sóng xô xao chạy vào bờ.

“Anh nghĩ gì thế?”-thốt nhiên cô hỏi.

Anh không trả lời ngay, nhưng nụ cười từ tốn của anh làm cô ấm lòng.

“Gia đình cô khác những điều tôi tưởng.”

“Khác ư?”, cô dè dặt hỏi lại. “Ý anh muốn nói họ cũng bỗ bã như tôi chứ gì?”

Anh rúm người khi nghe cô dừng lại những từ của anh dùng mấy ngày trước đó.

“Không,” anh nói, nhìn cô chăm chăm, “Đùm bọc, giúp đỡ lẫn nhau như cô nói.”

“Hừm,” cô thốt lên, rồi từ từ đi dọc theo bãi biển. Cô nhìn thấy mấy người đang lững thững trên bãi biển để tận hưởng cái ấm áp đầu thu.

A.J bước sóng đôi cùng cô. “Tên chị em cô đều hơi lạ, trừ Lindy.”

“Đó là gọi tắt của Melisande”

“Ồ, thế mà tôi không nghĩ ra.”

Cô mỉm cười trước lời thú nhận hài hước ấy. “Tên mẹ tôi thời con gái là Jones... Mary Jones. Cụ cho rằng tên chúng tôi cần có cái gì đó đặc biệt cho cân xứng với họ Featherstone.”

A.J nghiêng đầu nhìn rất lâu mái tóc rối bù của cô. “Bố mẹ cô tính hay thật đấy.”

Nhận thấy ánh mắt của anh, cô đưa tay vuốt lại mái tóc. “Hãy tin tôi đi, anh chưa hiểu các cụ đâu”. Đột nhiên cô cười thành tiếng, ngược mắt nhìn trời và lắc đầu. “Giá mà anh thấy được lúc này Lindy đến tuổi yêu đương nhỉ? Bố thôi thường nói chuyện triết lý rất dài với các chàng trai đến chơi, từ chuyện nạn đói trên thế giới đến chuyện thuyết siêu hình. Lindy vấy áo tề chỉnh, cứ quanh quẩn bên cạnh, chân nọ dẫm chân kia suốt. Không may là các bạn trai của chị ấy phần lớn không đủ kiên nhẫn để nghe chuyện dài dòng của cụ, chỉ trừ có Mark.”

“ Anh ấy có cách làm khác ư?”

“Chịu khó ngồi nghe.”

A.J. ngửa mặt cười có vẻ tâm đắc lắm.

Shelby dừng lại bên mép nước. Những làn nước lạnh Thái Bình Dương tràn qua chân cô, rồi lại trườn về biển cả. A.J. đứng im lặng rất lâu không nói gì. Cuối cùng anh lên tiếng, mặt vẫn nhìn theo các đợt sóng xô. “Mẹ tôi ít nói, còn bố tôi lại càng ít nói hơn. Bố mẹ tôi đều mất sớm vì làm việc quá sức.”

Shelby đứng lặng, hiểu rằng phải khó khăn lắm anh mới tự bộc bạch những lời như thế. “Các cụ làm nghề gì?”

“Nghề nông”. Anh ngừng lại, rồi lắc đầu tựa như khó nói ra những điều anh nghĩ trong đầu. “Bố mẹ tôi là dân di cư làm thuê cho tới lúc tôi mười ba tuổi.”

Shelby tròn xoe mắt bảo: “Tôi trước nay chưa từng gặp ai-“

Anh ngẩng đầu, lần này có vẻ dè chừng, nhìn cô với ánh mắt sắc lạnh: “ Thu hoạch thuê để kiếm sống phải không?”

“Vâng”, cô nhún vai đáp. “Anh đã đi một đoạn đường dài,” cô nói, mắt nhìn hai ống quần may đo thật đẹp xắn cao trên hai bắp chân gân guốc đầy long.

Đột nhiên anh rút tay khỏi túi quần và giơ cho cô xem. Nhìn vào lòng bàn tay, anh nói: “Cô không thể biết chúng tôi đã vất vả thế nào đâu. Bố mẹ tôi đã mua một trang trại nhỏ ở quận Ventura kh tôi còn đang học phổ thông. Sau đó đi quân dịch và ở lính ba năm. Bố mẹ tôi đều mất trong khi tôi còn tại ngũ.”

Shelby ngồi xuống bờ cát, cặp mắt xanh đậm đậm nhìn như mời anh ngồi xuống cùng cô. Anh lưỡng lự, nhìn thẳng mắt cô một lúc lâu rồi ngồi xuống, hai tay nắm hờ tựa trên hai gối co lại. Shelby phải theo dõi rất kỹ để nhận biết những diễn biến trên nét mặt anh.

Cô không thể tưởng tượng nổi cảm giác của cậu học sinh vừa rời ghế nhà trường đã phải xa gia đình, tham gia vào cuộc chiến tranh ở một nơi xa xôi, để rồi trở về thấy mọi thứ đều đã thay đổi. Có lẽ Erica và gia đình bà là chỗ dựa yên ổn duy nhất còn lại trong cuộc đời anh.

“Vậy là anh trở về trắng tay.”

Anh xoay người, tỳ cằm trên cánh tay bắp thịt cuộn cuộn. Cái thế ngồi ấy làm anh trong mềm yếu và đầy vẻ suy tư. “Không hẳn như thế. Tôi trở về đúng lúc việc buôn bán bất động sản đang thời kỳ phát đạt. Tôi không bao giờ muốn trở lại làm thuê trong các trang trại hay trở về nhà khi bố mẹ tôi đã mất,” anh nói. “Thế là tôi bán trang trại ấy đi. Bây giờ chỗ ấy họ đang xây thành một khu năm trăm căn hộ.”

“Sau đó anh làm gì?”

“Cô nghĩ tôi làm gì? Hai mươi tuổi đời, với số tiền trong túi nhiều hơn xưa nay tôi có. Tôi liền mua ngay chiếc xe Corvette.”

Shelby ngửa mặt cười phá lên. “Đó là mơ ước của mọi chàng trai”

A.J. quệt ngón tay cái vào chỗ má hóp. “Lúc ấy tôi cũng hơi chơi ngông”, anh thú nhận. “Tiền bạc nhiều hơn lý trí, có lẽ là vậy. Tình cờ tôi gặp Sanford Altman...”

Shelby cảm thấy anh ngần ngại khi nói câu đó. “Tình cờ ư?”

“Tôi đâm xe ông ấy trong đêm khi ông cùng Sharon đang trên đường về nhà. Lần ấy tôi hơi quá chén.” Khi thấy Shelby ngẩn người, anh nói thêm: “Chỉ có tôi bị đau”

“Anh bị thương à?”, Shelby hỏi, kinh hoàng trước ý nghĩ anh vật vã trong đau đớn.

“Không phải vì hai xe đâm nhau, mà vì cú đâm tay phải ghê nười của Sanford!” Anh xoa xoa cảm tựa như vẫn còn cảm thấy đau.

Shelby cười bò trên cát, nghĩ tới cảnh ông Altman béo lùn “quạu” A.J. “Anh có cảm giác như bị ông già Noel đâm chứ?”

“Sao cô lại nghĩ vậy? Thôi được. Khi chúng tôi đã quen nhau, ông nói cho tôi hiểu ra rằng tôi đang không chỉ phung phí tiền bạc, vì vậy tôi lại học hành tiếp. Ông vừa là người dìu dắt, vừa là người bạn của tôi, “anh nói với giọng biết ơn và kính trọng.

Vừa nghe, Shelby vừa mỉm cười. Cô rất mến ông Altman. Ông đối xử với cô rất tốt, cũng như với bất cứ cô bé nào chơi thân với con gái ông.

Cô nằm dài trên cát, chân trần, áo quần đầy cát. Mái tóc cắt ngắn vốn dính sơn, nay lại thêm cả cát, cặp mắt xanh mơ màng theo những ký ức đẹp. A.J. nhìn cô cười, rồi nụ cười biến mất, anh từ từ đưa tay vuốt mái tóc nâu mềm mại của cô. Shelby cứng người, giương mắt nhìn anh. Anh có vẻ bối rối giấy lát có vẻ như quên anh đang nói chuyện gì.

Rất cẩn thận, anh xếp lại những lọn tóc của cô trên cát, tựa như anh là nhà nhiếp ảnh sắp ghi lại hình ảnh của cô cho muôn vạn đời sau. Shelby nằm nghe tim mình đập liên hồi, máu đào dạt chạy khắp cơ thể. Tay anh lướt nhẹ như làn gió thoảng, mặt chăm chú như mặt người tìm vàng. Anh thấp người trên khuỷu tay cô, khi mặt anh chỉ cách mặt cô trong gang tấc. Miệng anh cười, nhưng không thể đọc được gì trong ánh mắt anh.

Anh vuốt má cô, ngón tay cái lướt nhẹ từ gò má lên khóe mắt. Mi mắt cô run run nhắm lại. Cô vừa có cảm giác nóng bỏng nơi tay anh lướt tới, lại vừa thấy người lâng lâng dễ chịu. Lại thật, làm sao chỉ một hành động đơn giản như vậy mà lại có thể đẩy lên trong lòng cô một nỗi khao khát cháy bỏng? Mọi suy nghĩ như ngưng lại, cô khắc khoải chờ đợi điều sắp đến, cho dù là gì.

“Nếu cô muốn rút không nhận chuẩn bị cho đám cưới nữa, tôi sẽ rất vui lòng trả cô tiền phí tổn mà cô yêu cầu”, anh nói vội.

Phải mất mấy giây đầu óc lộn xộn của cô mới hiểu được những lời anh nói. Cô mở choàng mắt. “Anh bảo sao?”, cô thở hổn hển, mắt chớp liên hồi và sưng sốt.

“Cô muốn nói với Lynn thế nào tùy cô - cửa hiệu chưa xong, cô có quá nhiều khách hàng rồi, chị giá cô sắp ở cũ - thế nào cũng được, miễn là cô không nhận.” Anh co gối ngồi dậy, quan sát nét mặt cô.

Cái cảm giác mơ màng anh tạo ra trong cô tan biến như sương mù dưới nắng. Cô bật ngồi thẳng dậy, mắt đầy vẻ bức tức. “Tôi không thể thối lui trừ phi Lynn muốn thế, và tôi biết là cậu ấy không chịu đâu.”

“Shelby”, anh kiên nhẫn nói, rõ ràng không thấy cơn giận của cô. “Cô cũng không tin vào đám cưới này cơ mà.”

Cô loạng choạng đứng dậy, hai tay chống nạnh, nhìn anh với vẻ thách thức. “Tôi không tin ư? Hai con người nói lời ước hẹn trước mặt đồng đủ bạn bè và gia đình cơ mà?”

Anh đứng dậy với thân hình gân guốc, anh chỉ khề nhấc người một cái đã đứng dậy sát ngay cạnh cô. “Không hẳn như vậy.”

“Anh muốn đám cưới của anh được tổ chức bằng cách nhào lộn trên không, hay đeo bình dưỡng khí lặn hụp dưới biển? Tôi có thể dàn xếp được cả”.

“Không”, anh trả lời giật giọng, lắc đầu cau mày nhìn cô.

Cô chỉ tay vào mặt anh nói với giọng như kết tội: “Anh không nghĩ tôi hiểu những việc tôi sắp làm. Anh cảm thấy bị buộc phải cho tôi thuê cửa hàng ấy. Anh nghĩ tôi sẽ ngã sấp mặt xuống ngay khi bắt đầu chuẩn bị đám cưới của anh.”

Mắt anh cũng long lên giận dữ. “Shelby! Tin hay không tùy cô, nhưng thực sự tôi không hề nghi ngờ khả năng của cô,” anh nói, khoanh tay trước ngực. “Tôi làm việc này chỉ tốt cho cô mà thôi.”

Cô ngửa mặt bĩu môi. “Thế cơ đấy! Tôi không tin. Cái trò làm vẻ thân mật của anh hóa ra là nhằm việc này. Tới gặp gia đình tôi, kể cho tôi nghe về gia đình anh...” Cô ngừng lại, nghi ngờ ngay điều cô vừa nói. Hình như nói về gia đình không phải là việc dễ dàng với anh. Cô không biết cô giận anh hay giận mình hơn. Cô đã hành động như một cô gái ngốc nghếch, quên mất sự thực anh là kẻ hết sức ngang ngạnh, nên đã rơi vào tình trạng nằm mơ giữa ban ngày. Cô không hiểu đầu óc cô để đâu nữa. Anh sắp cưới cô bạn thân của cô, vậy mà khi ở cạnh anh, cô liền quên khuấy điều đó!

“Và giúp tìm cho cửa hàng cô một cái tên mới hay hơn,” anh nói thêm, lại càng làm cô tức giận. Và nếu chỗ đó không phải là nơi mở cửa hàng quá ư là thuận tiện thì cô cũng chẳng thèm, cô nghĩ.

Cô hít một hơi dài, lấy lại bình tĩnh, cố suy nghĩ mạch lạc. “Nếu anh có quyết định gì về việc chuẩn bị cho đám cưới, tôi nghĩ Lynn cũng cần phải được biết trước.”

“Về phần cô ấy đã quyết rồi”, anh nói, mặt sa sầm.

“Vậy thì không còn gì để bàn thêm. Nếu anh không hài lòng với công việc của tôi, anh có quyền không thuê tôi. Song ít ra anh anh cũng phải xem tôi làm ăn thế nào đã chứ?”

A.J. giơ tay về đầu hàng. “Thôi được, cứ thử xem sao”, anh nói. “Nếu mọi việc không như cô nghĩ thì cũng đừng có trách tôi đấy.”

Shelby giương mắt nhìn anh.

“Cô biết không, Shelby”, anh nói tiếp. “Cô vẫn ngang ngạnh đúng như tôi nghĩ vào cái ngày ta gặp nhau lần đầu.”

“Còn anh cũng thuộc loại đầu bò đầu bướu”, cô đáp lại. “Tôi không hiểu Lynn mê anh ở điểm nào!”

Cô lập tức hiểu là cô đã nói quá lời. Cô cố lùi xa, song anh đã sấn tới túm tay cô. Anh kéo cô về phía anh, bàn tay anh ấm áp làm cô run hết cả người. A.J. kề mặt sát mặt cô, và cô giương mắt tròn xoe nhìn lại. Dù trời đổ tối rất nhanh, cô vẫn nhìn rõ mặt anh. Sự thèm khát như dòng điện chạy suốt hai cơ thể. Về mặt anh cho cô biết là anh cũng biết cô cảm nhận được điều đó.

Anh nói rất nhỏ, nửa như xa lạ, nửa như gần gũi, thân thương: “Ồ, vậy ra cô không biết ư?”

6. Chương 6

“Những cô dâu nhà Featherstone”, Shelby thì thầm đọc tấm biển treo trước cửa hàng. Cái tên mà A.J. đặt được viết bằng sơn trên tấm biển nền trắng, kiểu cổ mang hình cuốn sổ ghi tên khách dự cưới. Chữ viết màu xanh bay bướm, kết thúc bằng hình chiếc lông ngỗng. Tấm biển trông tựa như ai đó vừa viết xong, hãy còn chiếc bút lông ở đó.

Shelby hài lòng khép cửa. Cửa hàng khai trương đến hôm nay đã được hai tuần, và ít nhất cô cũng đã mở cửa ra ngắm tấm biển mới cả trăm lần. Những người ở các cửa hàng khác trong khu có lẽ cho cô là phát rồ, song cô không dừng được. Mơ ước suốt bao năm của cô nay đã thành hiện thực. Bao công sức vất vả cô bỏ ra nay đã được đền bù.

Giá chiếc cửa kính rộng không xoay về phía các hàng khác, và giá cô không phải cố giữ cung cách của chủ hiệu, hẳn cô đã nhảy nhót xoay tròn khắp phòng. Ngay cả váy áo của cô cũng được chọn cẩn thận để vừa có vẻ lãng mạn vừa giữ được tính chất nghề nghiệp. Sau khi bàn kỹ với mẹ và Lindy, cô đã bắt đầu diện những bộ đồ mang nhiều nữ tính và hấp dẫn nhất của cô. Hôm nay cô mặc chiếc váy màu phấn hồng cùng chiếc áo ngắn ngang hông kiểu Victoria rất hợp. Những riềm đăng ten, những nếp gấp và các khuy áo làm người ta nghĩ tới những khung cảnh thơ mộng. Như Lindy vẫn bảo: “Ấn tượng ban đầu là tất cả”.

Ngồi vào bàn, cô lôi ra một đồng giấy tờ nhưng không đọc mà cứ ngồi thờ người ngắm nghía cửa hàng xinh đẹp của mình. Nền sơn xanh nhạt càng tôn thêm vẻ đẹp của giấy dán tường kẻ mờ. Những chiếc đèn để đồng như thấp sáng buổi sáng mây mù. Những chiếc ghế xô pha màu nước biển trên nền thảm Á đông thay cho chiếc ghế dài cũ rệu rã. Crieg đòi khiêng cái ghế xấu xí ấy về phòng, làm Mari sợ chết khiếp.

Mọi thứ đều hoàn hảo và Shelby cảm thấy hài lòng biết rằng cô chọn chỗ này là đúng. Ngay tuần cửa hàng khai trương ít nhất đã có hơn chục người vào hỏi. Các buổi trưa, xế chiều và ngày thứ bảy là thời gian nhiều khách nhất. Những người làm trong các công sở và trong các xí nghiệp gần đó giành nhiều thời gian và tiêu pha khá nhiều ở Spanish Court. Khung cảnh giống như bãi đỗ xe với các hàng ghế dài, đài phun nước và các khu hàng ăn phía ngoài làm khách hàng muốn ở lâu hơn.

Đặc biệt phụ nữ thường hay vào “Những cô dâu nhà Featherstone”. Cho tới giờ, Shelby đã có ba cặp đặt cưới. Hai luật sư đã tới tham khảo ý kiến về đám cưới của họ. Vì còn tới mấy tháng nữa mới đến ngày cưới của họ, Shelby còn vô khối thời gian để chuẩn bị.

Điều cực kỳ quan trọng là mỗi đám cưới đều cần được tổ chức hoàn hảo; điều này không chỉ quan trọng đối với cô dâu chú rể, đối với tiếng tăm của “Những cô dâu nhà Featherstone”, mà còn đặc biệt cần thiết cho Shelby nâng cao tay nghề.

Lindy từ phòng sau bước ra, cô đang chuẩn bị áo cưới cho đám cưới của BarneShelby và Davis. “Chị sẽ rất sung sướng khi cái phòng đó sửa xong, để chị khỏi phải lôi ra rồi lại kéo vào các thứ này”, cô thở dài nói. “Em có thể gọi bảo Karla cùng các cô phù dâu đến thử áo được rồi. Các khâu khác thế nào?”.

“Tốt cả. Kể ra không may là không hiểu sao tất cả các loại hoa bông tai rủ nhau chết sạch cả. Ông Budd bảo đảm với em sẽ kiếm cho một loại hoa thay thế thích hợp mà theo lời ông là không có gì phải chê trách”.

Lindy bước ngang qua phòng, gieo mình xuống chiếc xô pha, rõ ràng không đếm xỉa gì đến các nhãn đề giá tiền vẫn còn treo ở đó. “Không có gì chê trách hả? Em có làm ăn với một người bán hoa tên là Budd là đảm bảo không?”.

Shelby cười khúc khích. “Nhìn tên hiệu Budd này dành cho người bạn của ông ta làm em cũng chột dạ, nhưng ông ta là người làm ăn đứng đắn”.

“Thế nào rồi ông ta cũng bị công ty bia ấy kiện ra tòa cho mà xem. À này, kế hoạch chuẩn bị cho Lynn đến đâu rồi?”.

“Chậm lắm”, Shelby nhăn mũi trả lời. “Em không thể nói nó cho biết ngày giờ cụ thể. Nó cứ bảo rồi sẽ biết”.

“Em chưa thấy áo cưới của Lynn nhĩ?”.

“Đẹp không?”.

“Tác phẩm đẹp nhất của mẹ đấy”, Lindy cười kiêu hãnh bảo. “Chị cũng góp một vài gợi ý, nhưng Lynn biết rất rõ nó muốn gì. Lựa mặt ướm, đăng ten, điểm xuyên bằng các hạt ngọc trai...”.

Shelby sắp lại các tờ quảng cáo của hiệu bánh kẹo. “Nó cũng tính đến tất cả các chi tiết khác của tiệc cưới, tới cả hương vị của nhân bánh nữa cơ”.

“A.J có vẻ không có tiếng nói trong các khâu chuẩn bị này”, Lindy nhận xét, mắt chòng chọc nhìn em gái.

Shelby nhăn mặt. Đó là chị tưởng vậy! Cô dựng các tờ quảng cáo ấy, cho đứng dựa dọc theo mép bàn. “Có lẽ anh ta bận quá nhiều việc”.

Lindy vươn vai đứng dậy như con mèo, vớ lấy ví xách. “Mà có thể anh ta không quan tâm”.

“Đừng nói vớ vẩn, Lindy. Đây cũng là đám cưới của anh ta cơ mà”. Shelby nói vội vã, mặc dù cô biết quan tâm lớn nhất của anh là không muốn Shelby dính vào.

“Chị phải đi đây. Có lẽ Nathan đang làm cô bé trông trẻ sợ khiếp lên mất. Chị cần tới cứu cô bé”.

Shelby vẫy tay chào chị, tới xếp lại đồng đệm ghế căng phòng màu hoa cà mà Lindy vừa làm xô lệch, sau đó bắt đầu đặt các tạp chí dành cho cô dâu lên bàn, đầu vẫn tiếp tục nghĩ về A.J.

Sau bữa tối trên bãi biển, Shelby nhất định đòi anh đưa trả cô về chỗ đậu xe. Suốt đoạn đường hai người ngồi trong không khí im lặng nặng nề, Shelby vẫn đang diên tiết về việc anh cố mua chuộc cô thôi không nhận đứng ra chuẩn bị cho đám cưới. Anh đã gợi ý cô nên xem lại đề nghị của anh và cô đã tức giận lao ra khỏi xe. Điều thực sự làm cho cô đau đầu là cô biết rằng mặc dù là anh ác cảm với cô, mặc dù anh đã đính hôn với Lynn là bạn thân của cô, cô vẫn không thể không nhìn nhận phản ứng hóa học diễn ra mỗi khi cô gần anh. Cô bị anh thu hút và cái cảm giác phản bạn làm cô phân vân.

Shelby bày các bìa tạp chí theo hình quạt rất đẹp. Cô buông mình xuống ghế, làm xô lệch chồng đệm cô vừa sắp lại. Cúi người về phía trước, cô tỳ cằm vào lòng bàn tay. Việc A.J không muốn cô dính vào chuẩn bị đám cưới có phải vì anh không ưa cô? Hay vì cái gì khác? Còn Lynn thì sao? Shelby lắc đầu. Thái độ của Lynn xem ra rất kỳ quặc... háo hức vạch kế hoạch nhưng không định ngày cụ thể. Tất nhiên Lynn đã thay đổi từ sau cái chết của cha, song lúc này cô không có vẻ gì là đau buồn cả. Ngược lại, hình như cô có vẻ quyết tâm và rạo rực thế nào ấy. Chưa bao giờ Shelby có thể nghĩ tình yêu lại tác động đến cô bạn vốn dĩ trầm mặc và kiên nhẫn của cô tới mức ấy.

Cô lại lắc đầu đứng dậy. Cô cảm thấy thèm ăn, nên quyết định tạm đóng cửa hiệu năm phút và vội vàng phóng tới quầy bánh ở cuối khu. Cô bắt đầu nghĩ kiểu kiến trúc theo lối khép kín rất thuận tiện của khu này là một sai lầm. Với mọi thứ gần ngay cạnh, cô đang phải vất vả vật lộn với số calo thừa do cô ăn uống quá nhiều ở các hiệu bán đồ ăn trong khu.

Mấy phút sau, cô lững thững trở lại cửa hàng, tay xách chiếc túi giấy trong đựng hai chiếc bánh nhồi mứt mận. Một người đàn ông đang đứng trước “Những cô dâu nhà Featherstone” chăm chú ngắm chiếc áo cưới bày sau cửa kính. Lindy đã lấy chính chiếc áo cưới của cô, cẩn thận là phẳng từng nếp và đặt ở tư thế trông như chỉ cần khoác vào là xong. Shelby nghĩ người này có thể là khách hàng nên cất tiếng chào cùng nụ cười rất tươi. “Chào ông. Tôi có thể giúp gì được ông không?”

Anh ta quay ngoắt lại, nhìn cô chăm chú, mắt màu nâu sẫm nhìn khắp người trước khi nhìn thẳng mặt cô.

Giật mình trước cách thức mau lẹ của anh ta, Shelby dựa người vào cửa. Có cái gì đó trong ánh mắt chăm chú ấy làm cô cảnh giác. Với lại phía sau, cô nắm núm cửa. Khi cô nhớ ra chìa khóa còn để ở trong túi thì đã quá muộn. Cô cố gượng cười với vẻ bối rối.

“Cô làm việc ở đây ư?”, anh ta hỏi, mắt vẫn không rời mặt cô. Anh ta nói giọng lơ lơ mà cô không xác định được là giọng vùng nào.

“vâng, tôi là chủ hiệu...”.

“Shelby Featherstone?”

“Vâng, đúng vậy. Chúng ta đã gặp nhau từ trước sao?”.

Đôi mắt dưới cặp lông mày rậm nhều lại nhìn cô một lúc trước khi anh ta trả lời. “Chúng ta có chung một người bạn – Lynn Altman. Tôi là Carlo Rosetti”.

Shelby nín thở, mắt tròn xoe. Cô bối rối nhìn quanh khu tựa như cô nghĩ Lynn hoặc A.J có thể hiện ra sau chậu cỏ.

Anh ta hơi nhếch mép. “Tôi thấy là cô có nghe nói đến tôi”.

“Ồ, vâng”, cô lắp bắp.

“Tôi nói chuyện với cô được chứ?”.

Anh hỏi với vẻ quá ư là lịch sự, nhưng cô không thể không cảm nhận được quyết tâm sắt đá sau câu hỏi ấy. Nhìn anh ta cô thoáng nhớ tới A.J, mặc dù về dáng dấp hai người hoàn toàn không giống nhau. Carlo Rosetti thấp hơn và vai rộng hơn. Tóc anh ta màu đen, chiếc mũi kiểu La Mã cao gồ. Đôi mắt màu nâu sẫm lúc này đang ánh lên vẻ sốt ruột. Cái đó thực sự cô thấy giống A.J. Xem ra Lynn thật khéo chọn, Shelby thầm thở dài nghĩ.

“Vâng, mời anh vào trong này”, cuối cùng cô cũng cố trả lời được, xoay người mở cửa. Cô vẫy tay mời anh ta vào, chỉ chiếc xô pha và bảo: “Mời anh ngồi”.

Thế nhưng anh ta lại nhìn chiếc túi giấy cô đang xách. Từ trong túi tỏa ra mùi rất ngon. Anh ta lại nhìn cô với vẻ tò mò.

“Bánh nhân mặn”, cô vội bảo.

“A”, anh ta cười reo lên. “Món đặc biệt kiểu Mỹ. Tôi nghĩ chắc cô không có đủ suất cho hai người?”. Anh ta hỏi, miệng mỉm cười đầy vẻ hi vọng.

Anh ta có nụ cười tuyệt vời. Miệng anh ta nhành rộng, làm anh ta có vẻ cởi mở, dễ gần. “Kể ra tôi có đủ đây”, Shelby cười đáp. “Anh ngồi xuống đi. Tôi còn có cả cà phê mới pha nữa”.

Cô rảo bước vào phòng phía sau, rót hai cốc cà phê trong khi đang nghĩ tới hàng chục lý do tại sao bỗng dừng anh ta lại xuất hiện. Anh ta đã biết những gì về cô ? Và anh ta muốn gì?

Khi cô trở lại phòng chính, anh ta đang ngồi trên ghế lật xem các trang nhật ký dành cho các cô dâu. Shelby không thể tưởng tượng nổi cảnh nào trái khoáy hơn, nhất là khi nhớ lại Lynn đã cho cô biết thái độ thù ghét hôn nhân và cam kết của anh ta.

Anh ta bỏ tờ tạp chí xuống, đứng dậy đón nhận cốc cà phê từ tay cô , sau đó đợi cho cô ngồi xuống rồi mới ngồi. Shelby có ấn tượng tốt về cách thức xử sự của anh ta.

“Cô đang tự hỏi tại sao tôi tới đây”, anh ta nói sau khi hai người đã ngồi vào ghế, ăn bánh với vẻ rõ ràng là thích thú.

“Vâng. Làm sao anh biết mà tìm đến cửa hàng của tôi ?”.

Anh ta rút một đoạn báo từ trong chiếc túi áo vét thể thao kiểu Italia. Cô giở ra, thấy ngay khuôn mặt rạng rỡ của Lynn và A.J đang nhìn thẳng vào cô cười tươi rói. Bài tả tiệc đính hôn của Randy Anderson có kèm theo ảnh của họ. Cuối bài báo có nói đến việc chuẩn bị đám cưới sẽ do Shelby Feartherstone đảm nhận. Shelby cảm thấy hài lòng vì báo giúp quảng cáo cho cửa hàng của cô , song cũng không hiểu bằng cách nào mà anh ta tìm được tới chỗ cô .

“Bài báo này, hoặc một tin đăng kiểu như vậy được đưa trên các báo của Santa Barbara, Ventura hoặc LoShelby Angeles. Khi nhìn thấy tên cửa hàng, tôi biết ngay là cô . Lynn có nói chuyện với tôi về cô . Cô là bạn của cô ấy”. Hình như anh ta ăn mất ngon khi nhìn thấy tờ báo ấy. Anh ta đặt miếng bánh xuống chiếc khăn lau miệng và gạt nó qua bên.

“Từ khi còn bé”, Shelby thận trọng nói thêm. “Nhưng anh muốn biết gì nào?”.

Anh ta cầm mảnh báo, cau mặt nhìn nó một lúc. Ngón tay anh ta trở vào mặt A.J. “Tôi muốn biết về người này. Cái tay có tên là Court này. Cô biết anh ta chứ?”

“À, tôi có biết, song thực tình tôi không nghĩ là nên nói với anh về anh ta. Anh đã nói chuyện với Lynn chưa?”.

“Tôi muốn nghe chuyện từ người khác cơ”, anh ta trả lời, giọng trầm và dữ tợn, hai mắt long sòng sọc. “Tôi sợ tình yêu làm cô ấy chỉ còn thấy toàn màu hồng”. Anh ta dần từng tiếng. “Hắn ra là người thế nào?”.

Shelby lưỡng lự. Chắc chắn anh ta sẽ đòi bằng được cô cho anh ta biết.

“Anh ta là bạn của bố Lynn ”, cô mở đầu câu trả lời. Carlo ngồi nghe không chớp mắt, chứng tỏ anh ta đang chăm chú. “Anh ta đang kinh doanh về nhà cửa và bất động sản”. Cô chỉ tay về phía cửa. “Anh ta là chủ khu này và nhiều khu nữa”.

Carlo gật đầu, rõ ràng là nghe rõ từng lời. “Nhưng hắn là người thế nào?”.

Shelby vắt óc suy nghĩ, cố đoán xem anh ta muốn nghe cô nói thế nào. “Anh ta cao ráo, tóc đen, mắt xanh...”.

“Không, không , không phải thế”, Carlo đứng vụt dậy và bắt đầu đi dọc ngang trong phòng. “Tôi muốn biết hắn là loại người như thế nào cơ”.

Shelby nhìn anh ta đang chôn chổ trong khoảng không gian giữa bàn cô và cửa sổ. “Ý anh muốn hỏi là anh ta có xứng với Lynn không ư?”.

Anh ta dừng lại, nhìn thẳng vào mặt cô với vẻ hơi ngượng ngập. Vẻ như xin lỗi, anh ta gật đầu xác nhận.

Shelby lo lắng nhìn anh ta. Cô có cảm giác anh ta sẽ không chịu đi nếu cô không cho anh ta biết điều anh ta hỏi. Cô hít một hơi dài: “A.J. Court xuất thân từ một gia đình rất nghèo, nhưng anh ấy đã tự mình gây dựng cơ nghiệp. Anh ấy là người rất quyết đoán”. Nói tới đây, cô buồn rầu nghĩ tới việc anh cứ một mực đề nghị cô không nhận chuẩn bị cho đám cưới. Chữ “quyết tâm” mới chỉ nói được một nửa cái đó. “Anh ta rất cứng đầu, nhưng tôi nghĩ cũng là một người biết điều”. Cô nghĩ tới Erica. “Anh ấy sẽ làm hầu như bất cứ điều gì cho người mà anh ấy yêu quý”. Cô ngheo đầu cân nhắc ý nghĩ ấy. “Để cảm thông và hay giúp người khác, tôi nghĩ có thể nói như thế được”. Không, còn hơn thế nữa. “Giàu lòng trắc ẩn”.

“Mọi loại sở Khanh”, Carlo đốp chát, đầu ngheo qua bên trông như con bò đực đang cơn giận dữ.

“Không đâu”, Shelby nói, có vẻ chạnh lòng.

“Nghe có vẻ như ngoài Lynn ra, hẳn cũng đã chinh phục được một người khác nữa”. Mắt Carlo ánh lên vẻ ranh mãnh.

Shelby đỏ mặt. Cô đâu muốn tự vạch áo cho người xem lưng như vậy. “Tôi chỉ nghĩ anh ấy là người tốt, có trách nhiệm”.

Carlo tiến về phía cô với vẻ tức giận. “Vậy ra Lynn nói với cô là tôi không có trách nhiệm ư?”.

“Không. Cậu ấy không bao giờ nói như thế!”.

“Vì vậy mà cô ta bỏ rơi tôi phải không?”.

Shelby chớp mắt bối rối. “Cậu ấy bỏ rơi anh?”.

Cổ anh ta rút lại giữa đôi vai rần rần. “Chắc chắn cô ấy sẽ làm điều đó. Cô ấy từ chối không chịu gặp tôi nữa trừ phi tôi chịu tính chuyện tương lai của hai đứa”.

Mà anh lại không thích kiểu tối hậu thư, Shelby thầm nghĩ nốt cho anh ta. Cô thấy thương anh ta nhưng cũng cảm thấy tội lỗi khi nói chuyện với anh ta về Lynn và A.J. “Anh thực nghĩ là anh nên nói chuyện với tôi ...”, cô bắt đầu, song tính khí Latin của anh ta đã bốc lửa.

“Cô ấy hình như không hiểu tôi có thể không có cả tương lai nữa”. Anh ta giang tay ra trước mặt cho cô xem. “Đây là tất cả những gì tôi có. Lái xe đua. Của nả đâu có gì. Tất cả số tiền kiếm được phải chi cho đội cùng lái, cho xe, lệ phí tham gia... Thậm chí tôi không có nổi một ngôi nhà mà ở. Tôi chẳng có gì cho một người như cô ấy”.

Trừ bản thân anh, Shelby nghĩ, chợt nhận ra rằng cái bản tính nồng nàn, dễ bị kích động của anh ta hấp dẫn biết bao đối với Lynn, một người suốt đời được bố mẹ che chở. Cô bứt rứt vặn vẹo trên ghế, thấy rằng cuộc nói chuyện này chẳng đi đến đâu. “Tôi nghĩ đây chỉ là vấn đề nêu lên để bàn bạc thôi”.

Anh ta cau mặt, đôi mày rậm đen nhú lại trong khi anh ta nhìn như xoáy vào mặt cô. “Nêu lên để bàn ư? Tôi không hiểu từ cô nói”.

Cô vung vẩy tay, cố tìm cách giải thích từ đó cho anh ta. “Nó có nghĩa là gia đình, một việc không có khả năng xảy ra”.

Về mặt Carlo bỗng trở nên dữ tợn làm Shelby rúm người tựa lưng vào ghế.

“Không thể xảy ra ư? Thế cơ đấy! Được rồi, chúng ta chờ xem!”. Anh ta lao ra khỏi cửa, để mặc Shelby ngồi thở dốc như thể cô vừa bị một trận cuồng phong cuốn lên cao rồi ném xuống đất.

Cô tựa người trên đồng nệm, mu bàn tay đặt hờ trên trán. Anh chàng này cứ như một núi lửa sôi sục. Hèn gì quan hệ của anh ta với Lynn luôn gặp sóng gió. Lynn!

Shelby nhảy bổ đến máy điện thoại, những muốn gọi cho Lynn biết Carlo đang ở đây và có thể sẽ cố tìm gặp cô ta. Cô quay số, nhưng không có ai ở nhà Altman trả lời máy. Cô định gọi cho A.J song không biết nói thế nào. “Cẩn thận! Anh bạn cũ của vợ chưa cưới của anh đang xách súng tìm anh đấy” nghe có vẻ không ổn. Hãy lo việc của mình đi, Shelby, cô bỏ máy xuống tự bảo. Lynn đã lớn rồi, cậu ấy có thể tự lo được việc này. Cả A.J cũng vậy.

Suốt buổi chiều Shelby bận rộn trả lời các câu hỏi của khách hàng, gọi điện nói các cô phù dâu của Karla tới thử áo. Tối lúc mang áo tới, Shelby gần như sắp té xỉu. Mặc dù định bụng chỉ lo công việc của mình, Shelby vẫn cứ nghĩ tới Lynn và A.J, nghĩ đến hai chuyện bất đồng của họ mà cô mới nghe. Suy nghĩ kỹ, cô cho rằng chuyện sau có liên quan đến việc Lynn cho đăng tin trên các tờ báo ở LoShelby Angeles. Có lẽ A.J sợ Carlo sẽ đọc biết và quả nhiên là như vậy.

Cô lặng lẽ giúp mẹ thử áo và ghi lại số đo chính xác những chỗ cần sửa. Cũng không phải sửa lại nhiều lắm. Vốn dĩ là thợ khéo tay, Mary có thể may vừa như in mặc dù phần lớn các cô phù dâu mới chỉ đến thử có một lần.

Tối đó, sau khi cô cùng mẹ rửa xong chén bát, Mary tới ngồi bên bàn máy may còn Shelby về phòng mình. Cô ngồi trên chiếc ghế xích đu nhỏ gần cửa sổ lớn là thứ của Lauren bác của cha cô để lại, ngắm nhìn cây lê ngoài sân đang bắt đầu rụng lá.

Việc Carlo tới thăm làm cô bối rối không yên. Anh ta có vẻ rất cương quyết và nóng tính, cô không thể dự đoán được những việc anh ta có thể làm. Có thể cũng chẳng làm gì, song chắc chắn anh ta sẽ làm Lynn khó chịu, cô nghĩ vậy khi nhớ tới lần bạn cô gọi điện cho cô dịp xuân vừa rồi. Lúc ấy Lynn ở cùng với mẹ tại San Diego. Carlo tới thăm cô ta ở đó. Họ cãi lộn và sau đó Lynn gọi điện nói chuyện với cô.

Chuyện đó lại có thể xảy ra ở đây. Mặc dù Lynn sắp lấy A.J, Carlo vẫn có đủ khả năng làm xáo trộn cuộc sống của Lynn. Những tình cảm mãnh liệt như của Lynn dành cho Carlo không dễ gì dứt bỏ một sớm một chiều được.

Nghĩ đến đó, Shelby đột nhiên đứng dậy. Cô cần gặp Lynn ngay. Họ sẽ ngồi uống sôcôla nóng và nói chuyện như thuở xưa.

Cô lặng lẽ lên ra khỏi cửa để tránh việc Crieg thấy lại hỏi cô đi đâu, rồi trèo vào xe chạy thẳng đến nhà Altman.

Đến trước cửa ngôi nhà lớn mà nay chỉ có Lynn ở cùng với một bà giúp việc, Shelby hăm hở kéo chuông. Khi bà Moran ra mở cửa, cho biết Lynn không có nhà, Shelby nhăn nhó đứng tựa lưng vào khung cửa.

“Lẽ ra cháu phải gọi điện báo trước”, cô thở dài bảo.

Bà Moran nói với vẻ thông cảm. “Nhưng cô vội chạy khỏi nhà chẳng kịp nghĩ nữa mà”.

“Bác hiểu cháu rõ thật đấy”.

Bà Moran đang cười bỗng cau mặt. “Giờ Lynn sắp lấy chồng, cô ấy vắng nhà suốt”.

“Nó đang ở chỗ A.J hả bác?”.

“Cô muốn bảo là chỗ ông Court ấy à? Tôi nghĩ vậy. Có ai đó gọi điện, thế là cô ấy đi luôn chẳng bảo gì tôi cả”.

Shelby nghe giọng là biết bà phật ý, song không biết nói thế nào. Cô đứng thẳng người lại. “Cháu nói chuyện với nó sau vậy”. Cô quay người bước đi. “Cháu cũng có thể lại đằng nhà ông Court”, bà Moran khuyên. “Ông ấy đang dạy nó nấu nướng?”.

Mặt bà Moran cau lại. “Đúng vậy!”.

“Tại sao bác không dạy nó?”.

Bà giúp việc có vẻ hoảng ra mặt. “Để cô ấy làm bếp núc rồi tung cả lên ư?”.

Shelby nhớ ra bà Moran là người không thích ai đụng vào bếp của mình. Bà Altman không bao giờ nấu nướng, vì vậy bà không bao giờ phụ giúp việc gì trong bếp.

Nghe giọng bực bội của bà, Shelby vội quay lại, leo mấy bậc cầu thang. Cô nắm tay bà Moran. “Sao vậy bác?”, cô hỏi: “Bác bực mình vì chuyện đính hôn của Lynn ư?”.

Bà Moran dẫu môi. “Không phải chuyện đính hôn. Ông Court là người tử tế. Vấn đề là cô Lynn làm sao ấy. Ít ra cô ấy cũng phải để mẹ cô ấy tham gia vào việc chuẩn bị đám cưới chứ”.

“Nhưng bác Altman vẫn còn đang đau buồn”, Shelby chống chế giúp bạn. “Bác ấy không muốn quay lại đây...”.

Bà Moran nhìn cô với vẻ thương mại. “Cô thực bụng nghĩ rằng bà Altman không vội vàng quay về đây, gạt bỏ sầu não để được ở cạnh Lynn vào lúc như thế này sao? Nhất định là Lynn sắp lấy người mà cả bà và ông Altman đều mến ư?”. Bà dứ ngón tay về phía Shelby. “Cô hãy nghe tôi”.

Rồi bà đứng thẳng người lại. “Nhưng tôi không được phép bàn chuyện của bà chủ. Có ai hỏi tôi đâu mà nói”. Bà vội vào nhà, đóng cửa lại, để mặc Shelby nhìn qua kính chắn gió. Bà Moran nói đúng. Mẹ Lynn không tham gia gì vào chuyện này kể cũng lạ, mà thái độ Lynn cũng có rất nhiều điểm kỳ quặc. Chẳng lẽ Lynn không thực sự nghiêm túc về việc hôn nhân? Không, không thể có chuyện đó. Lynn luôn luôn có một cuộc sống gia đình hạnh phúc như cha mẹ của cô.

Shelby cắn môi. Nhưng ngộ nhỡ tất cả công việc chuẩn bị này đổ vỡ thì sao? Cô lo lắng nghĩ. Không những thiệt hại về tài chính, mà tiếng tăm của cô cũng bị ảnh hưởng. Cô sợ rúm người lại khi nghĩ tới việc mẹ cô bỏ ra hàng tuần để chuẩn bị chiếc áo cưới cực đẹp của Lynn, để rồi cuối cùng chẳng ai dùng đến nó.

Lúc này cô thật sự cần nói chuyện với Lynn, song cô ngập ngừng vì nhớ lại lần gặp cuối cùng với A.J. Mỗi lần cô gặp anh, mọi chuyện lại càng thêm tồi tệ. Và cô vẫn còn tức giận việc anh cố tình cách buộc cô từ bỏ việc chuẩn bị đám cưới. Dẫu sao cô cũng phải nói chuyện với Lynn. Cô tra chìa khóa vào ổ và nổ máy.

Địa chỉ của A.J ghi trên card để ở cửa hàng. Địa chỉ các khách hàng của cô – sáu người tất cả - đều được đánh máy cẩn thận trên loại card Rolodex.

Nhưng cô chỉ nhớ có mỗi địa chỉ của anh. Anh ở chỉ cách nhà Altman vài dặm về phía cuối con đường chạy ngoằn ngoèo.

Khi cô tìm đến được ngôi nhà nằm dưới đám thông thì trời đã nhá nhem tối. Cô ngạc nhiên thấy ngôi nhà không phải loại rất đẹp như cô tưởng tượng. Những khúc gỗ và bao xi măng được xếp gọn thành từng chồng ở sân trước. Có thể A.J đang sửa lại nhà hoặc là nhà này còn đang trong quá trình xây dựng. Chiếc xe thể thao nhỏ màu trắng loại Triumph của Lynn không thấy đâu, Shelby nghĩ có thể nó được để trong nhà xe.

Shelby rón rén đi qua các chồng xi măng. Anh chỉ sửa chữa lại nhà thôi. Chỉ nhìn lớp tường gỗ tuyết tùng cũng được biết ngôi nhà đã được xây từ nhiều năm trước. Trải qua bao nhiêu mùa nắng, nó đã ngả sang màu xám, làm ngôi nhà trông có vẻ mộc mạc nhà quê.

Shelby nhớ lại những đồ đạc sang trọng và bộ sưu tập pha lê trong văn phòng của A.J. Nhà của anh hoàn toàn khác hẳn. Cô tự hỏi không biết cái nào phản ánh con người thực của Alexander Court.

Cô gõ cửa trước song không có ai trả lời, vì vậy Shelby lùi lại ngấm các cửa sổ. Tất cả đều tối, trừ cửa sổ ở phía phải cô. Ánh sáng mờ mờ in trên cửa sổ, tựa như ngọn đèn ở sâu sau nhà, có lẽ là ở nhà bếp.

Shelby vòng ra sau nhà, giật mình thấy người thợ làm vườn đang đẩy chiếc xe cút kít chở đầy đất ngược đoạn dốc đầy cây giọt băng mọng nước. Anh ta còng lưng đẩy xe. Trong ánh chiều nhập nhoạng, phải mất mấy giây Shelby mới nhận ra đó là A.J.Court.

Cô quan sát anh ráng hết sức đẩy, cố giữ cho chiếc xe thăng bằng trên bánh xe. Cô thích thú đưa mắt nhìn quanh chiếc sân trồng đầy cây tươi tốt. Rõ ràng đưa cậu bé ấy khỏi trang trại dễ hơn là buộc cậu ta phải bỏ nghề nông.

A.J hầu như đã lên đến đỉnh dốc và chuẩn bị đặt càng xe xuống.

“Này, anh có thể thuê người khác làm việc đó thay anh”, cô gọi to.

A.J giật mình quay lại nhìn. Anh vẫn còn cầm càng xe chứ chưa bỏ hẳn ra như cô nghĩ. Cô kinh hoàng nhìn chân anh trượt trên đám cây mọng nước. Anh cùng chiếc xe lao xuống dốc nhanh hơn khi lên.

“Ồ!”, A.J kìm được câu chửi thề trong khi anh và chiếc xe lao nghiêng ngả xuống dốc. Anh cố kìm chân, giữ cho xe đất không đổ, song mỗi lần xe nghiêng ngả, đất lại rơi xuống một ít, chiếc xe đẩy A.J vặn vẹo trượt xuống dốc.

Shelby vút ví xách, nhào lại phía trước, mong ngăn chặn thảm họa mà cô đã gây ra.

Vừa đến nơi, cô nắm ngay càng xe, nhưng anh hét lên: “Tránh ra!”.

Cô ngoan ngoãn nhảy qua bên, thấy A.J vấp vào tảng đá làm chân trượt đi. Anh cố sức ghì lại, rõ ràng hi vọng giữ xe thăng bằng, nhưng người anh đang bị căng ra như sợi dây cao su sắp đứt. Anh vội buông càng xe ra thì đã quá muộn, người ngã sấp xuống đám cây giọt bằng. Anh cố lộn đi mấy vòng tránh chiếc xe cán vào người.

Anh chưa kịp đứng dậy, chiếc xe trượt thêm vài bước, lắc lư, lật nghiêng và cả xe đất rào rào đổ xuống người A.J. Chiếc xe cũng trượt theo, đổ chổng gọng.

7. Chương 7

Shelby nhảy bổ tới chỗ A.J. đang bị vùi dưới đồng đất. Cô cầm càng xe, ráng sức lôi nó ra.

“ A.J. Anh không sao chứ?”, cô gào to, tay cuống cuống bới đất phía đầu anh. Nhờ anh bị chết ngạt thì sao? Đất rất tươi, nó có thể xộc vào mũi và mồm anh. Ôi sao trước đây cô không theo học khóa cứu thương hoặc cấp cứu tại Hội chữ thập đỏ cơ chứ?

Cô nghe tiếng rên tắc nghẹn, rồi đất động dậy và nứt ra như trong trận động đất. Shelby lấy tay gạt đất, giúp A.J. xoay ngửa người lên.

Trời tối đen, cô không phân biệt được người anh lúc ấy như một khối đất.

“ Chào anh”, cô ngớ ngẩn nói. “ Anh không sao chứ?”

A.J. nhìn cô với ánh mắt mà cô rất mừng là không nhìn thấy rõ, rồi gắng gượng ngồi dậy. Anh đã kìm lại được khi mở miệng nói, song Shelby biết là anh đang cầu. Anh vuốt mặt cho sạch đất cát, lôi nụ giọt bằng dính sau tai vất đi.” Nếu không kể cả hai chục pound đất cát đổ trên lưng thì nói chung tôi bình thường. Đừng bảo tôi...”, anh thận trọng nói tiếp,” là cô đã tìm được chỗ thích hợp hơn, như ở Timbuktu chẳng hạn, và cô tới để trả lại tôi chìa khoá cửa hàng ở Spanish Court.” Anh kết thúc với giọng đầy hy vọng.

“Ồ, không phải thế”.

“ Thì ra cô tiện đường ghé qua...”

Cô cắn môi, cố nén tiếng cười khúc khích cứ chực bật ra. “ Tôi đâu dám dùng những lời sáo rỗng vào lúc như thế này.”

“ Thế là khôn đấy.”

“ A.J. Anh có thể đứng dậy nổi không?”

“ Chỉ khi cô không còn ngồi đè lên chân phải tôi nữa.”

“Ấy chết, xin lỗi anh!”. Shelby nói, nhún chân đứng bật dậy. Cô vừa phủi mấy chỗ đất bẩn trên chiếc váy hồng, vừa nhìn anh lồm cồm bò dậy. Anh lắc đầu và người như con chó sau khi tắm.

Đất cát rơi rào rào nhưng vẫn còn vô khối bám trên người anh.” Bây giờ tôi vào nhà”. Giọng anh lạnh như băng. “ Tôi sẽ đi tắm, rồi ăn tối và cô sẽ cho tôi biết cô đến đây có việc gì.”

Shelby mắt nhìn anh, lùi dần trên đám cỏ má hai người vừa xéo nát.” Tôi được”, cô lắp bắp.” Không sao đâu. Tôi chỉ định tìm Lynn thôi mà. Tôi sẽ nói chuyện với cô ấy sau cũng được. Tôi sẽ gọi điện về nhà cô ấy, hoặc gọi tới văn phòng của anh, hẹn trước với cái cô tên là gì ấy...”

“ Việc gì cô phải làm thế?”, anh lau bầu tiến đến phía sau cô. Bàn tay to tướng của anh nắm chặt lấy tay cô.” Ồ không cần thế đâu. Cô vào trong này với tôi.”

“ Anh không muốn dọn chỗ này cho sạch ư?”, cô cố nín lại hỏi.

Anh chẳng buồn nhìn xuống.” Cô là người có trách nhiệm dọn cho sạch,” anh trả lời, lúi cuội về phía cửa hậu.” Tôi đã cố làm xong trước khi trời tối, nhưng...”

Tới phía sau bếp, anh cởi chiếc áo phông ra và dùng nó để lau đất cát trên người. Anh cúi đầu thấp xuống, lấy tay vò tóc. Đất văng tung toé và Shelby bước lùi lại.

A.J. liếc mắt thấy vậy, liền túm ngay lấy tay cô.” Nếu cô bỏ về, tôi sẽ tới tận nhà lúi cuội lại”, anh gầm gừ.” Nhớ rằng tôi biết cô ở đâu. Nào đi.” Anh lôi cô vào trong nhà.

Vào đến bếp, anh buông cô ra, chỉ tay vào chiếc ghế cạnh bàn gỗ sồi.” Ngồi yên ở đó chờ tôi tắm xong hẵng hay.” Anh nhìn cô với vẻ giễu cợt.” Trừ phi cô muốn xem tôi tắm.”

Shelby vênh mặt, phớt lờ cái lúi anh cợt nhả về lần cô mò tới văn phòng anh. Để cho anh thấy cô có ý định ngồi nguyên tại chỗ anh chỉ, cô ngồi ngay ngắn vào chiếc ghế ấy.

Anh nhìn cô làm việc đó, khịt khịt mũi rồi ra khỏi phòng, chân nện thình thịch.

Anh vừa đi khuất, Shelby liền đảo mắt nhìn quanh. Từ bé đến giờ cô chưa từng nhìn thấy căn phòng nào mà vừa mới nhìn một cái đã mê ngay như căn phòng này.

Phòng bếp của A.J. thật sự là một nhà kính trồng cây. Trên trần là một khoảng trống rộng có kính, nhưng không phải hình vuông hay hình chữ nhật mà lại là hình quạt. Trục của quạt nằm ngay trên bồn rửa trong bếp, còn các cánh toả về các phía của căn phòng. Các chậu cây được treo trên trần, để trên các giá, thậm chí còn buông rũ xuống từ nóc tủ lạnh. Shelby hiểu rằng ban ngày hàng chục chậu cây trong phòng cần có ánh sáng mặt trời.

Có một điều cô đã đoán đúng. Anh là người thích trồng trọt cây cỏ, nhưng lại sai khi cho rằng nhà anh chắc cũng có nhiều đồ dùng bằng pha lê. Ở đây chỉ toàn thấy các loại chuông xếp dài ngang với tầm mắt trên các giá chạy suốt căn phòng. Chuông đủ các loại kích cỡ, có loại tròn, có loại hình thù kỳ dị, nhiều cái còn nhỏ hơn cả đầu ngón tay cô, có cái chỉ nhỉnh hơn cái đũa khâu vá một chút.

Cô không nghe lời A.J. dặn, cứ đứng dậy xem xét bộ sưu tập chuông, rồi đi một vòng quanh phòng mà từ góc nọ cách góc kia quãng độ hai chục bước. Mẹ cô chắc thích có được gian bếp rộng như thế này lắm. Khu bàn cứ như thể rộng hàng mẫu, còn chỗ nấu nướng cũng phải bằng cả một hòn đảo nhỏ. Cô tự hỏi không biết A.J. có sử dụng đến tất cả các dụng cụ xếp thành hàng trên bàn kia không, hay anh mua những thứ đó để dạy Lynn học nấu nướng.

Háo hức muốn khám phá phần còn lại, cô bắt đầu đi về phía phòng ăn.

“ Tôi biết ngay cô không thể ngồi ỳ ở chỗ đợwcj mà”, cô nghe giọng cầu nhàu phía sau.

A.J. đang đứng ngay trên bậc cửa. Anh mặc quần bò, sơ mi trắng, đi chân đất và tóc hầy còn ướt. Anh xắn tay áo lên nhanh thoăn thoắt.

Cô quyết định tăng lơ như không nghe thấy câu anh nói. “ Phòng này đẹp thật. Anh tự thiết kế à?”

A.J. xoay người đi về phía tủ lạnh, không giấu nổi vẻ kiêu hãnh thoáng trên nét mặt.” cùng với một tay kiến trúc nữa”

“ Bây, anh định sống ở đâu khi cây cối lan ra khắp nhà?”

Anh mở tủ lạnh, lưng quay về phía cô.

“ Cô không thích à?”

“ Thích lắm chứ”, cô thừa nhận, làm anh sượng ra mặt. Khi anh quay lại phía tủ lạnh, cô nhìn xuống tay mình, hít một hơi dài và bảo: “ A.J. Xin lỗi là lúc này đã làm anh giận mình. Tôi chỉ nghĩ...”

Anh lại ngoái đầu nhìn lại.” Cái đó tựa như đã thành thói thâm căn cố đế ở cô rồi mà.”

Cô rúm người, mặc dù không trách anh vì đã bực bội với cô. Một lần nữa cô đã lại lao đầu vào chuyện lẽ ra cô nên tránh.” Vâng, anh cũng biết bố tôi luôn dạy tôi phải làm theo cảm xúc của mình rồi mà:, cô vui vẻ đáp.

“ Theo tiếng gọi của trái tim chứ gì?”, Anh hỏi, lôi chiếc đĩa thủy tinh chịu nhiệt từ trong ngăn đá tủ lạnh ra và đặt nó vào chiếc lò vi ba. Anh vặn núm hẹn giờ rồi quay lại phía cô.” thế nào, cái triết lý ấy làm cô gặp chuyện rắc rối với nhiều người khác, hay tôi là kẻ may mắn duy nhất?”

Shelby lấy mu bàn tay dụi dụi mũi:” Gần đây thì anh là người duy nhất”, cô thừa nhận.

“ Thôi được. Niềm vui rạo rực hay nỗi buồn tê tái nào đã đưa cô tới nay đến đây thế? Nhưng mà thôi, đừng nói vội.Đây có lẽ cũng là một ví dụ nữa về Carpe diem. Tôi nghĩ trước hết tôi nên ăn đã.Cần ăn cho có sức.Cô cùng ăn với tôi chứ?”

Phải mất một lúc Shelby mới nhận ra rằng anh không nói về sức khỏe của anh mà là về món ăn mà lúc này cô có thể ngửi thấy mùi thơm lan tỏa khắp phòng.” Thôi cảm ơn anh. Tôi vừa ăn ở nhà.”

Anh cười với vẻ như giăng bẫy.” Món gà hầm này tôi tự nấu lấy.”

“ Tôi có nghe là anh biết nấu nướng, thậm chí còn đang dạy cho Lynn nữa.”

“ Cô ngạc nhiên à?” anh hỏi giọng giễu cợt.” ai dám bảo chủ nghĩa sô vanh đã chết?”

“ Tôi đâu phải kẻ sô vanh. Tôi chỉ ngạc nhiên là anh lại dạy cho Lynn thôi”

“ Sao vậy? Tôi biết nấu nướng. Cô ấy không biết. Cô ấy muốn học, nghĩ rằng con đường đến trái tim người đàn ông là qua dạ dày của anh ta.”

“ Với anh thì không chứ?”, Shelby hỏi thận trọng, biết rằng cô đang kéo dài câu chuyện vì không biết có nên kể cho anh biết về cuộc viếng thăm của Carlo hay không.

A.J. nhún vai không trả lời câu hỏi của cô, nên cô cũng không nói gì về chuyện trên, chờ nói với Lynn đã.

Chuông hẹn giờ của lò vi ba réo vang, A.J. cầm hai miếng lót tay bê món ăn tối đang bốc khói ra bàn. Anh mở tủ lạnh lấy bia.

Thấy vậy Shelby mỉm cười. Trông anh không có vẻ là dân uống bia. Cô nghĩ rượu vang hoặc sâm banh hợp với loại người như anh hơn.” Anh chẳng cần phải nấu nướng làm gì. Anh có thể ăn ở hiệu Erica.”

“ Hiện giờ thì chưa”. anh nói ngay, rồi bắt đầu ăn liền.” Tôi muốn trì hoãn càng lâu càng tốt việc phải giải thích tại sao tôi có tới hai cô vợ chưa cưới cùng một lúc.”

Cô cười nghe anh nói, ngả người trên ghế. Cô thích thú nhớ tới mấy người bạn của anh, cũng như tình cảm của họ đối với anh. Họ trung thành đối với anh và anh cũng trung thành với họ. Có một cái gì đó nhất quán trong tính cách của anh mà cô thấy hấp dẫn chẳng kém gì nụ cười nửa miệng đầy khêu gợi và đầu óc nhanh nhạy của anh.

Shelby cũng thích nhìn anh ăn. Các cử động của anh rất tiết kiệm và chính xác. Anh không mất nhiều thời gian để thêm các loại gia vị và trộn đều. Đơn giản là anh chỉ việc ăn.

Cô không biết đã ngồi đó ngắm A.J. bao lâu cho tới khi A.J. bỏ đĩa ăn xuống và nhìn, anh cũng nhìn cô rất lâu như cô đã nhìn anh. Mắt anh lướt khắp người cô, từ khuôn mặt trái xoan hoàn hảo, đôi mắt to đầy vẻ tò mò, cặp môi bắt đầu run run khi anh nhìn. Những đường nét đẹp và khắc khổ trên mặt anh dịu đi, lúm đồng tiền trên má trái xuất hiện khi anh nhào người về phía trước. Chuôi đĩa vẫn chĩa về phía cô. Anh vít nó nằm ngang xuống, tựa như đánh dấu đường eo trên người cô. Shelby rung mình cảm thấy một làn sóng nóng rực chạy dọc giữa hai bầu vú.

A.J. nó giọng trầm, đều đều và đầy ý bóng gió mà cô không thể làm vào đâu được.” Shelby! Nếu có điều gì cô muốn viết về tôi thì cô cứ việc hỏi.”

Những lời anh nói và cái giọng khêu gợi ấy làm cô nghĩ tới những hình ảnh thẩm đượm dục tình, đến nỗi má cô đỏ ửng, miệng nói lắp bắp như nghẹn thở.” Tại sao anh lại làm thế?”

Anh ngồi thẳng lại, hơi có vẻ ngạc nhiên:” Làm gì cơ?”

Anh đang chơi trò mèo vờn chuột với cô.Nhưng tại sao? Thái độ của anh không hợp với cái cách của anh mà cô đã biết. Chơi trò này, ve vãn cô, anh có thể làm tổn thương tình cảm của Lynn.Shelby không thể tin

anh có thể làm điều đó với Lynn, thế như hình như anh chẳng quan tâm đến việc Lynn có bị tổn thương hay không.

Không giải đáp được tại sao anh lại hành động như vậy càng làm cô bức tức. Nếu anh đã không thể hỏi lộ để cô thôi không nhận chuẩn bị cho đám cưới, anh có thể làm cô hoảng bằng thái độ khêu gợi trắng trợn ấy. Cùng với ý nghĩ tức giận ấy, cô lại nhận ra rằng chắc rằng cô đã mê anh ra mặt, nếu không anh đã không thể giả trò như thế.

Vừa giận mình, vừa giận anh, cô run rẩy đứng dậy, vể đành đá che dấu nỗi đau đớn và bàng hoàng.” Tôi phải đi đây. Tôi cứ tưởng Lynn ở đây. Tôi muốn nói chuyện với cô ấy.”

Mắt anh vẫn không rời khỏi cô khi cô đứng dậy, Mặt sáng lên niềm hy vọng.” Vậy là cô sẽ bảo Lynn tìm người khác chuẩn bị cho đám cưới chứ?”

“ Tại sao anh cứ cố chấp như vậy? Anh muốn tin thế nào tùy anh, nhưng tôi sẽ làm việc đó!”

Anh quăng đĩa xuống đĩa đánh choang một cái, gơ tay sờ gáy của mình. Mặt anh cau lại, nhưng cô thoáng thấy vẻ lo lắng trong mắt anh. “ Tôi đã nói với cô trước rồi, Shelby ạ. Làm việc ấy không phải là hay đâu.” Tiếng thở dài mệt mỏi bật khỏi cặp môi mím chặt.” Mẹ kiếp! Tôi không muốn làm tổn thương tình cảm của cô.”

Tranh thủ lúc vào được mạng xiang post hết

“ Cô có biết hiện giờ Lynn ở đâu không?”

Cánh cửa rung lên trên hèm cửa khi A.J. ào vào. Anh sập mạnh đến nỗi kính kê loảng xoảng, rồi rảo bước lại bàn Shelby.

Cô nhảy bật dậy, làm dây mực ra tờ giấy cô đang tính toán chuẩn bị đám cưới một khách hàng mới.” Lynn ở đâu ư?”

Tối qua cô ra khỏi nhà A.J. buồn bực về việc anh bảo không muốn cô bị tổn thương. Điều gì làm cô tổn thương và tại sao anh lại quan tâm tới điều đó? Điều quan tâm duy nhất của anh là cô không dính vào chuyện đám cưới. Tối qua anh đã nói toạc ra điều đó.Trừ khi đây lại là một mảnh khoé mới kiểu như bữa ăn tối trên bãi biển mấy hôm trước.

“ Ủ. Tối qua cô có tìm thấy cô ấy không? Cô ấy không về nhà và bà Moran đang lo lắng.”

Lập tức cô nghĩ tới Carlo. Cô bỗng lo không biết anh ta có làm gì Lynn không, nhưng rồi cô gạt ý nghĩ ấy đi ngay. Anh ta có vẻ nóng tính nhưng không đến nỗi điên rồ. Mà cũng có thể Lynn đang trốn ở đâu đó, tránh mặt anh ta.Vậy tại sao cô ta lại không tìm A.J. nhờ giúp đỡ.

“ Không”, Shelby trả lời, cẩn thận tránh ánh mắt anh trong khi cô thẩm chỗ mực dây trên giấy.” Tôi không biết cô ấy hiện ở đâu. Tối qua tôi không tìm thấy cô ấy.” Cô ngáp ngừng rồi thở dài bảo.” Nhưng có lẽ... một người khác đã tìm thấy cô ấy.” Rồi cô từ từ kể cho A.J. nghe về chuyến viếng thăm của Carlo, biết rằng lẽ ra cô phải nói với anh từ trước.

Nghe cô kể, mặt A.J. càng cau có, tựa như có điều gì đang giằng xé trong anh. Mép anh xệ xuống, đôi lông mày giận dữ nhíu lại.” Chuyện này xảy ra hôm qua à?”, anh hỏi, tay phanh rộng vạt áo, cầm nhô ra.

“ Vâng”, shelby trả lời, tay mân mê chuỗi hạt đeo ở cổ.

“ Và cô tìm Lynn để báo cho cô ấy?”, A.J. xĩa tay vạt không khí, chỉ cách mũi Lynn một vài phân.

Mắt Shelby gần như lác xệch đi khi nhìn cái ngón tay to bè kia như sắp làm bẹp mũi cô. “ Vâng”, cô trả lời, ngược nhìn anh.

Anh vung tay với vẻ sốt ruột và bắt đầu đi lại trong phòng.Shelby nhìn chân anh bước đúng đường mà Carlo đã bước đi hôm trước.

“ Tại sao tối qua cô chẳng nói gì với tôi cả?”

“ Vì tôi biết anh sẽ có phản ứng đúng như bây giờ!”, cô đáp lại. “ Anh luôn nghĩ xấu về tôi”, Shelby bào chữa cho mình. Cô từ sau bàn đi ra và bắt đầu bước quanh phòng.” Tôi sợ rằng anh lại nghĩ tôi đúng mũi vào việc người khác vì tôi... đôi lúc hành động rất tùy hứng”.

Anh cười có vẻ đồng tình, song cô lơ đi.

“ Tôi không định dính vào chuyện của anh làm gì, nhưng tôi bị lôi vào tình huống như hiện nay”.

“ Đúng thế thật”, A.J. bước qua trước mặt Shelby, lăm bắm nhìn cô với ánh mắt sa sầm.

“ Tôi đang cố tìm cách báo trước cho Lynn!”, cô nói, xoay bước từ bàn ra phía cửa sổ, trong khi anh đi từ cửa trước về phía cửa phòng sau. Họ gặp nhau gần chiếc ghế xô pha.

“ Tôi không nghĩ xấu về cô”, anh lăm bắm.” Tôi chỉ không muốn cô bị vướng chân vào chuyện này. Mẹ kiếp, tôi mong giá Lynn đừng...”

“ Thế mà tôi bị lôi vào chuyện này, dù đó là chuyện gì. Giá đừng gì?” Shelby hỏi, xoay người trên gót đôi giày da màu xám.

“ À, không có gì đâu”. anh dừng lại ngay trước cửa. Nếu có ai mở cửa, chắc chắn anh sẽ bị cánh cửa đập thẳng vào mặt. Shelby khoái trí với ý nghĩ ác độc đó.

“ Tôi mong giá anh nói nốt câu ấy. Anh luôn nói những điều khó hiểu và không bao giờ chịu nói hết những điều anh định nói”.

“ Cô đâu muốn biết, vả lại cô cứ cắt ngang lời tôi”.

“ Nếu không muốn biết, tôi đã không hỏi”. Khi thấy anh không trả lời Shelby bực tức nghiêng rằng.” Anh có nghĩ Carlo tìm thấy cô ấy không?”

A.J. thở dài, ngược nhìn trần nhà. “ Nếu vậy thì tôi đã may.”

Shelby đứng tay chống nạnh. “ Anh cho rằng gặp lại Carlo lần này, cô ấy sẽ đoạn tuyệt hẳn với anh ta ư?”

“ Ta chỉ nên nói rằng nó có thể giải quyết được nhiều chuyện”, anh nói với giọng bí ẩn.” Nào, chúng ta phải đi tìm cô ấy”.

“ Chúng ta ư?”, shelby thận trọng hỏi lại.

Anh quay người, lại bắt đầu cất bước.” Ừ, chúng ta phải cùng vắt óc suy nghĩ xem cô ấy ở đâu. Tôi có trách nhiệm với cô ấy.”

“ A.J., cô ấy lớn rồi”, Shelby nói, dứt tay vào túi áo da màu xám cùng màu với chiếc váy đang mặc.” Tự cô ấy lo liệu được”.

Anh bồn chồn đi lại trong phòng, mắt nhìn xuống chân. Cô cũng thấy lo lắng không hiểu Lynn đang nghĩ gì trong lúc này.

“ Có chỗ nào cô ấy thường hay tới mỗi khi có việc cần suy nghĩ không?”, anh hỏi.

“ Có thể là nhà nghỉ hè của gia đình Altman chẳng?” Shelby gợi ý, cần môi với vẻ dăm chiêu.

Anh dừng lại hỏi ngay.” Có phải nhà nghỉ trên đảo Maui không?”

“ Không, mà là một căn nhà cũ kỹ, nơi gia đình thường hay tới lúc Lynn còn nhỏ. Cậu ấy rất thích đến đó, song tôi nghĩ từ lâu lắm rồi gia đình cô ấy không đến đấy nữa. Ít nhất cũng là từ năm ngoái.”

“ Tôi chưa bao giờ nghe nói tới chỗ ấy.” Anh lấy trong túi áo chiếc bút và tập giấy nhỏ.” Chỗ ấy gần đây không? Cô vẽ đường cho tôi xem nào.”

Shelby nhíu mày, cặp mắt xanh ra dáng ngẫm nghĩ. Rất lạ là anh không biết có căn nhà đó. Anh đã giúp đỡ bà Altman về các vấn đề tài chính từ sau khi chồng bà qua đời. Có thể là không ai nhắc tới căn nhà nhỏ đó.” Nó ở khu rừng quốc gia Los Angeles, mạn San Bernardino, xa lắm. Mãi tận gần núi Gấu Lớn cơ. Từ đây tới đó mất khoảng bốn tiếng.”

A.J. bực dọc thở dài qua hàm răng nghiêng chặt.” Cô đã đến đó bao giờ chưa?”

“Lâu lắm rồi. Chúng tôi trượt tuyết ở đây.”

“Tại sao cô lại nghĩ lúc này cô ấy tới đó?”

Shelby nhún vai.” Cô ấy bao giờ cũng thích chỗ đó. Vùng núi là nơi cô ấy ưa thích. Có lần cô ấy bảo tôi cô ấy thích sống ở đây cả năm luôn cũng được.”

“Cô có số điện thoại chỗ ấy không?”, anh vừa hỏi vừa đi lại chỗ để điện thoại.

“Ồ đó không có điện thoại. Tôi đã nói rồi, chỗ ấy xa xôi và cũ kỹ lắm. Nhưng mà anh định nói với cô ấy thế nào khi anh tới đó?”

“Cô đúng là người tính khí thất thường. Tôi sẽ xé một trang đời của cô và sẽ nói một điều thích hợp với lúc này nhé.” Nụ cười đầy ác ý bỗng nở trên mặt anh.” Carpe diem, cô nhớ chứ?”

Nghe anh nhảy đi nhảy lại mãi câu đó làm cô phát ốm lên được, song trước khi cô kịp nghĩ ra câu ác độc để đối lại, nụ cười ấy biến mất, anh gật đầu quả quyết.” Thôi được rồi. Cô sẽ dẫn đường cho tôi đến căn nhà đó”. Anh vòng qua bàn tới chỗ đặt máy điện thoại.” Tôi sẽ gọi báo cho văn phòng biết tôi đi vắng cả ngày hôm nay. Cô có thể kiểm ai tới trông cửa hàng trong lúc cô đi vắng, hay là cô muốn đóng cửa tiệm cả ngày? Tôi biết kể cũng bất tiện cho cô vì mới hai giờ chiều, song không còn cách nào khác.”

“Dẫn đường ư?”, cô lắp bắp.” Đóng cửa hàng à?”

“Chính thế”, anh trả lời, cặp mắt xanh nhìn cô tựa như anh đã đưa ra lời đề nghị hoàn toàn hợp tình hợp lý.” Đi một mình có thể tôi không tìm ra được chỗ ấy, và nếu có đến nơi thì trời cũng tối mất.”

“Nhưng tôi không thể đi được, khách hàng đã hẹn tôi đến...”

“Thì đổi lại giờ hẹn đi”, anh nói như ra lệnh, tay ấn số điện thoại văn phòng của anh.

Shelby nghe anh nói chuyện với cô Simmons, lòng thấy buồn bực. Thôi đành phải đi vậy, cô nghĩ. Anh sẽ chẳng để cô yên thân mà ở lại. Vả lại cô cũng lo lắng cho Lynn, và chắc chắn bà Moran cũng lo không kém. Thế quái nào mà cô lại dính sâu vào chuyện này chứ?, cô tự hỏi trong khi tìm số điện thoại của cô bác sĩ là khách hàng hẹn gặp cô lúc ba giờ chiều.” Nếu tôi làm ăn thua lỗ do chuyện này, tất cả là lỗi của anh đấy, A.J. Court ạ.”, cô cầu nhàu.

“Tôi sẵn sàng trả xứng đáng với thời gian của cô bỏ ra”, anh nói, tay đưa ống nói cho cô, miệng cười rất điệu nghệ.

Cô những muốn ném ống nói vào mặt anh.

Cô nhanh chóng dần xếp nhờ Lindy coi hàng hộ và cũng hẹn được cô khách gấp vào lúc khác. Trong khi cô khoá cửa, A.J. dậm chân với vẻ sốt ruột, rồi lúi tuột cô ra khỏi chỗ chiếc Jaguar đang đậu. Họ tới được San Bernardino với thời gian kỷ lục, mặc dù xe cộ trên đường rất đông. Suốt đoạn đường, Shelby trộm liếc về phía sau, chỉ sợ cảnh sát xa lộ có thể tóm cổ họ bất cứ lúc nào. Cho đáng đời, cô thầm nghĩ. Nhưng kể lái bạt mạng đã gặp may, A.J. không gặp chuyện gì trong suốt thời gian phóng xe như điện trên xa lộ.

Khi họ tới được khu núi cao, mây đen kéo đến và Shelby lo lắng nhìn trời. Cô hy vọng trời đừng đổ mưa, nếu không đêm đó đoạn xe quay về nhà sẽ rất khó khăn.

A.J. cho xe chạy chậm trong khi cô chỉ đường tới căn nhà nằm trên một dải đất cao cách thị trấn trong núi Gấu Lớn độ vài dặm. Sương mù lan toả làm họ khó tìm đường. Tuy nhiên với một gia đình chỉ tiêu phải dè xén từng xu, hiếm khi được đi nghỉ trên núi như gia đình cô, nên Shelby nhớ rõ từng giây phút cô được ở trong căn nhà ấy cùng gia đình Altman, kể cả lối đi dọc theo những con đường quanh co khúc khuỷu.

Cả hai mệt rũ người trong khi chiếc xe chồm như ngựa tể trên con đường mấp mô, rồi dừng trước căn nhà có tấm biển đề tên Altman gần cạnh cửa trước. Không thấy xe Lynn đậu trước nhà, cũng không có ánh đèn sáng trong ánh chiều chạng vạng và sương mù ken dày đặc thêm.

“Giờ thì tính sao đây?” Shelby hỏi.

A.J. đã rời tay lái chui ra khỏi xe.” Bây giờ ta tìm đường vào nhà xem có cô ấy trong đó không?”

“Anh bảo phá khoá vào ư?” Shelby đâm hoảng.” Làm như thế là phạm pháp”.

“ Sáng mai, việc đầu tiên tôi làm là mời ông thợ rèn tới sửa lại những chỗ ta phá”.

“Ái chà, hay hóm quá nhỉ”, Shelby bực bội đẩy lại, chui ra khỏi xe và theo anh tới cửa trước.” Xem ra anh lôi tôi khỏi cửa hàng, tham gia vào cuộc kiếm tìm huân chương mà vẫn còn chưa đủ, nay anh còn biến tôi thành kẻ đồng lõa trong việc làm tội lỗi của anh nữa.”

“ Tôi biết nấu nướng, nhớ chứ? Nếu cô bị tống vào ngục, tôi sẽ gửi cho cô một chiếc bánh bên trong dầu một chiếc dưa.”, A.J. tỉnh bơ trong khi tay sờ núm cửa và chiếc khoá đúc khoá cửa.” Nghĩ xem, so với việc làm xe đất vùi lên người tôi, thì việc cô có cơ sự nào cũng chỉ đáng là chuyện vặt”.

Shelby lườm anh một cái, rồi đứng nhìn anh lần tay dọc theo mép cửa. Anh kêu lên với vẻ hài lòng khi phát hiện ra chiếc chìa.

Khoá dầu dưới miếng gỗ long đĩnh ở bậc cửa. “ Tôi phải nói với Sharon Altman về việc này. Ai lại cầu thả đến thế cơ chứ.”

“Đúng đấy”, Shelby nói ngay.” Bác ấy cần phải cẩn thận hơn. Phải đề phòng bọn cà chớn có thể tìm cách lên vào chứ.”

A.J.cau có nhìn cô, xoay chìa mở khoá và đẩy cửa mở ra.

Shelby bước vào, hăm hở nhìn quanh phòng, nhưng A.J. vẫn đứng ngoài, nhíu mày nhìn sương mù dày đặc.

Shelby bỏ áo khoác, để cùng với ví xách trên chiếc bàn gần cửa. Cô thích thú thấy trong phòng vẫn hệt như cô còn nhớ.

Bao giờ cũng vậy, bà Altman giữ đúng thị hiếu tuyệt vời của mình ngay cả trong căn nhà ít khi bà dùng đến. Đồ đạc trong nhà- chiếc xô pha đối diện với cái lò sưởi rất lớn và mấy chiếc ghế mềm tuy trông nặng nề nhưng đơn giản. Trần nhà đầy vết đen được lấp đi bằng những miếng thảm dày màu vàng và các bức tường trắng sần sùi. Căn nhà chỉ có một buồng ngủ và một phòng tắm nhỏ, tất cả toát lên vẻ âm cúng và khiêm tốn, khác hẳn ngôi nhà của gia đình Altman ở Santa Barbara.

“ Công tắc đèn ở chỗ nào ấy nhỉ?”, S.J. hỏi, sờ tay dọc bức tường.

“Đoán lại đi”, Shelby trả lời, rẽ rầm tìm đường trong ánh sáng mờ mờ, tới chiếc bàn nhỏ gần cửa sổ.

“ Cô nói vậy là sao?”

Cô cầm chiếc đèn dầu hoả, bao diêm và gơ lên.” Tôi đã bảo nhà này cổ lắm rồi mà. Anh có biết cách thắp đèn loại này không?”

“ Cô không đùa đấy chứ?”, anh cộc cằn bảo, giằng lấy chiếc đèn từ tay cô.” Mãi cho đến lúc sáu tuổi tôi vẫn còn chưa biết điện là thế nào.”

Shelby bối rối quay mặt đi. Vừa nhìn quanh tìm dấu hiệu có người ở không, cô vừa sờ vào mép lò, rồi cửa lò sưởi. Lò được lau sạch muội, các khúc gỗ xếp ngay ngắn bên trong. Chỉ cần bật diêm trông là đồng củi ấy bắt lửa nổ tí tách ngay. Bụi phủ một lần mỏng trước cửa lò, chứng tỏ gần đây không có ai dùng. Cô cho rằng đồng củi chắc được xếp ở đó từ lần gia đình Altman ở đây khi trước.

Trong góc phòng có chiếc bếp dầu nhỏ, cùng hộp đựng đá đủ sức chứa được cả một tảng đá lớn. Cả hai thứ đều mở nắp và rỗng không.

Trong khi A.J. thắp đèn và điều chỉnh bắc, cô thấy chạn đựng thức ăn đóng chặt và không thấy có vỏ đồ hộp ném trong thùng rác.

“ Chà, tôi nghĩ thế là đã rõ”, cô thở dài quay lại phía anh nói.” Lynn không đến đây. Chúng ta nên... Anh làm gì vậy?”, cô hỏi khi thấy anh lom khom trước cửa lò sưởi.

“ Nhóm lò chứ còn làm gì nữa.”

“ Nhưng chúng ta còn phải quay về. Trời sắp tối rồi!”

Anh thở dài, mồm nhàn ra trên khuôn mặt nhăn nhó vì buồn bã.” Tôi e rằng lúc này ta không còn có thể đi đâu được nữa. Cô hãy nhìn sương mù xem.” Anh hắt hàm về phía cửa sổ.

Cô lập tức nhìn theo. Một màn trắng dày đục bao trùm khắp không gian.

8. Chương 8

“Nhưng chúng ta không thể ở đây được”, cô cao giọng nói với vẻ hoảng hốt. “Tôi lại cứ tưởng anh lo lắng về Lynn cơ đấy”.

“Có chứ”, anh quỳ trước cửa lò sưởi, đánh diêm châm vào đồng củi. Một lát sau các lưỡi lửa đã liếm quanh các thanh gỗ khô. Nó bắt đầu nổ tí tách nghe rất vui tai, đẩy lùi cái giá lạnh đầu thu.

A.J hơ tay về phía ngọn lửa. Anh gục đầu, vai rũ xuống. Nhìn cảnh ấy, Shelby cũng thấy ái ngại.

Nỗi lo âu chạy dọc xuống xương sống cô, nhưng không tí tách vui tai như những lưỡi lửa liếm dần đồng củi. “Nếu chúng ta không đi ngay bây giờ, sương mù càng dày đặc thêm. Tôi nhất định phải về...”.

“Shelby, sương mù thế này không đi được đâu. Ta đành phải đợi cho nó tan bớt đi đã. Không thể liều lái xe trên những đoạn đường chưa quen...”.

“Lẽ ra anh phải nghĩ tới điều đó trước khi lôi tôi đến đây!”.

“Làm sao tôi biết được cơ sự xoay ra như thế này chứ?”. Anh đốp chát, rồi thấy vẻ lo lắng thực sự của cô, anh dịu giọng. “Mù sẽ tan bất cứ lúc nào và chúng ta có thể an toàn rời khỏi đây”.

“Tôi sẽ rời khỏi đây ngay bây giờ”, cô nói, tay vợ vội áo khoác, ví xách rồi rảo bước ra phía cửa, chỉ kịp nghĩ hãy cứ tìm đường ra xa lộ rồi hăng hay.

“Gượng đã, Shelby!”.

Cô giật mình quay lại thấy A.J đang đâm bổ đến như viên đạn từ khẩu súng lệnh xuất phát. Thấy anh lao theo, cô càng bước nhanh hơn. Cô đẩy mạnh cửa định chạy xuống mấy bậc tam cấp tối om nhóp nhép vì sương đọng.

Đôi giày gót thấp trượt mạnh, cô loạng choạng ngay trên bậc đầu tiên. Cô giang tay cố giữ thăng bằng, áo khoác và ví văng một nơi, chân cô trượt trên một ngã, người cô lảo đảo từ bậc trên cùng xuống đất.

Thoảng một cái, A.J đã ở bên cạnh cô. “Shelby, cô không sao chứ?”. Anh hỏi, giọng run run.

“Tôi nghĩ thế”.

“Một lần, chỉ một lần thôi. Tôi mong cô hãy suy nghĩ trước khi hành động”.

Giọng anh gắt gỏng, song bàn tay sờ trên người cô xem cô có bị thương chỗ nào không lại hết sức dịu dàng. Cô thở hổn hển và rút chân lại khi anh động đến đầu gối trái của cô, và khi anh lần lên đến cánh tay cô, bàn tay anh đỏ màu máu.

“Ồi a”, cô rên rỉ, nhắm nghiền mắt.

“Này đừng có nói với tôi là cô thuộc loại phụ nữ mới nhìn thấy máu là ngất xỉu nhé”.

“Nếu đúng thì đã sao nào? Đây là máu tôi cơ mà. Nhưng chuyện này tôi đã quen rồi”, cô thở dài nói, gắng gượng ngồi dậy.

Trời tối không thấy rõ, song nghe giọng anh nói cô biết anh đang cười trong khi giúp cô ngồi dậy. “Ngày bé chắc chân tay cô xây xước nhiều lắm hả?”.

“Các hãng làm bằng dĩnh cứu thương đề nghị mẹ tôi tham gia ban giám đốc của họ vì bà mua các sản phẩm của họ rất nhiều cho tôi”, cô làm bộ vui vẻ trả lời để che lấp nỗi bối rối trước sự ngốc nghếch của mình. “Cho đến năm mười hai tuổi, tôi vẫn nghĩ mình sinh ra hai đầu gối đã bôi sẵn thuốc sát trùng màu da cam nhãn hiệu Merthiolate cơ đấy”.

“Chà, hình như đầu gối cô lại bị đấy, song nếu cô vẫn còn có thể đùa vui về chuyện ấy thì chắc là cũng không nặng lắm. Thôi ta hãy vào trong nhà đã. Vết rách sâu đấy”.

Anh quàng tay cô qua cổ, còn tay anh đỡ ngang người cô. Shelby ôm lấy anh trong khi anh nhấc bổng cô lên, xoay người leo mấy bậc tam cấp vào nhà.

Anh cẩn thận đặt cô lên ghế, cởi bỏ áo vest và xắn cao tay áo sơ mi. “Ồ đây lấy nước chỗ nào?”.

“Bên ngoài có bơm điện đấy”.

A.J sững người ngạc nhiên. “Nhà không có điện nhưng bên ngoài nhà lại có máy bơm điện ư? Chắc Sanford và Sharon quan niệm dù thiếu gì cũng được Sanford và Sharon quan niệm dù thiếu gì cũng được nhưng không thể thiếu nước máy và buồng tắm”.

“Vâng, bác gái vẫn bảo thiếu thốn cũng có giới hạn của nó”. Shelby dùng cánh tay không bị đau chỉ vào các ngăn bếp. “Chỗ để máy bơm thường khóa. Tôi nghĩ chìa khóa để trong mấy cái ngăn kéo kia”.

A.J lục các ngăn kéo cho đến khi tìm được chìa khóa, sau đó ra ngoài chạy máy bơm. Vài phút sau anh vịn vôi, lấy đầy một chậu nước lạnh như băng. Anh tìm khăn trong nhà tắm, đắp nước rồi mang lại chỗ cô. Cô ngồi tựa lưng vào ghế, vén tay áo rách dính đầy máu.

A.J quỳ bên cạnh, đặt chiếc khăn ướt lạnh lên gối cô, và bắt đầu lau chỗ xước dính máu trên cánh tay cô.

“Cô sẽ phải bỏ áo ra”, anh nói, ngồi xổm lại trên sàn.

Cặp mắt xanh mở to, Shelby ngược nhìn anh. “Anh bảo áo này á?”.

“Tất nhiên là nó”, anh thản nhiên đáp. “Áo dính máu và khi máu khô sẽ dính chặt vào vết thương”.

Shelby đưa cánh tay còn lành lên cổ áo.

A.J vẫn ngồi xổm, nhìn cô mỉm cười, rồi cười hết cỡ. “Kìa cô Featherstone! Cô không nghĩ là tôi có ý đồ xấu xa làm hại đến thanh danh của cô đấy chứ?”.

“Ồ không, nhưng...”.

“Vậy thì cởi ra, nếu không tôi sẽ phải làm việc ấy”.

“Nhưng anh phải kiểm cho tôi thứ gì khác để tôi khoác chứ?”.

“Thứ gì nào? Ga trải giường nhé?”.

“Tôi không biết”, cô đáp cộc lốc, cảm thấy nực cười. “Anh xem trong phòng ngủ ấy, có thể bác Altman hoặc Lynn để lại áo xông gì chẳng?”.

Thở dài với vẻ khốn khổ, A.J đứng dậy vào trong phòng ngủ. Shelby nghe tiếng mở đóng ngăn kéo và tiếng cầu nhàu vụng ra. Cuối cùng anh bước ra, tay cầm hai thứ. Anh giơ một cái lên hỏi. “Cái này được không?”.

Shelby nín thở. Đó là chiếc váy ngủ màu đen dính đăng ten. Nhìn cổ áo rất rộng, cô biết ngay là của bà Altman to béo chứ không phải của Lynn, nhưng dáng kiêu của hãng Frederik ở Hollywood. Dẫu sao cô cũng phải thừa nhận kiểu cách ấy thật tuyệt nếu như nó vừa vai người mặc. Nó trùng đăng trước, trùng đăng sau và chắc chắn phải dài đến háng Shelby. Hai mảnh vải hình chữ V dài thượt ấy được dính bằng đăng ten màu đen mỏng dính. Hai dải dây treo tròn nhỏ xíu cũng được viền bằng đăng ten cho hài hòa với toàn bộ chiếc váy. “Tôi không thể mặc thứ đó được!”.

A.J ngắm chiếc váy với vẻ thán phục. “Cô có thể hình dung được Sharon mặc chiếc váy này không?”, anh hỏi với vẻ khiếp đảm.

Mắt họ gặp nhau và cả hai cùng cười phá lên khi mừng tượng cảnh người đàn bà đoan trang mặc chiếc váy ngủ hở hang ấy. “Thêm đôi giày đen gót nhọn nữa”, Shelby tô vẽ thêm cho bức tranh họ đang nghĩ tới. Khi họ cười xong, cô cần nhắc. “Chúng ta chẳng nên nói về bác ấy như thế. Bác ấy sẽ mắng chết và vả lại bác ấy sắp trở thành mẹ vợ của anh cơ mà”.

Anh nghiêm mặt lại, ném chiếc áo vào phòng ngủ. “Thế còn cái này thì sao?”.

Đó là chiếc áo phông in hình chú chuột Mickey, có lẽ là thứ Lynn mặc từ những ngày học đại học.

“Áo này hợp với cái áo da tôi đang mặc”, Shelby nói cho anh yên tâm.

Anh đưa nó cho cô rồi xoay lưng lại mà không cần phải bảo. Shelby bối rối nhận ra rằng cô không thể rút tay đau ra khỏi tay áo bị rách. “A.J?”.

“Mắt tôi nhắm rồi, bà Godiva ạ”.

Cô hắng giọng. “Tôi cần có người giúp”.

Anh quay lại. Thấy má cô đỏ bừng, mắt nhìn đi chỗ khác, anh nhanh chóng nhưng cũng cẩn thận giúp cô mặc áo. Shelby cố nén cho khỏi rùng mình khi các ngón tay anh chạm vào da thịt trên cánh tay cô. Cuối cùng, khi cô đã mặc áo xong, A.J giúp xắn tay áo lên quá khuỷu tay rồi mang chậu nước đi.

Xoay người cô lại dưới ánh đèn, A.J chắc chắn lưỡi với vẻ lo lắng.

“Có chuyện gì vậy?”.

“Lúc trước tôi không để ý, nhưng cô bị mấy mảnh dằm cắm vào người”.

“Dằm à? To không?”.

“To nhỏ thì làm sao?”.

“Là tôi muốn biết mắt thường có nhìn thấy được không?”.

“To hơn thế... và có tới mấy mảnh”.

Cô rên rỉ. “Ý anh muốn nói to bằng loại mà người ta sẽ nói: “Nào, ngồi im để tôi nhổ cái mảnh nhỏ này ra nào. Có thể ta bán nó cho ai đó dùng làm cột buồm chứ gì?”.

“Khiếp, cô phóng đại quá”, anh nói với vẻ thán phục rồi từ từ đứng dậy. “Chúng không to đến mức ấy đâu. Tôi phải xem có cái kim, à cái nhíp hoặc cái kim nào không?”.

Nghe nói đến cái kim, Shelby rên lên, ngả người trên đệm ghế, rồi thở dốc do đau vì cô vô tình co gập cái gối bị thương lại.

Anh trở lại ngay, tay cầm cái nhíp. Vừa lúc anh định thò tay nhỏ, cô đưa tay nắm chặt cổ tay anh. “A.J, tôi nên nói trước với anh tôi không chịu được đau đâu đâu”.

“Cô gái đã góp phần tăng lợi nhuận bằng cứu thương cho hãng Johnson & Johnson mà lại sợ đau ư? Tôi không tin điều đó”. Cái giọng trêu chọc và cả nét mặt anh đều dụ đi. “Đừng lo”, anh đưa tay vuốt nhẹ má cô. “Tôi sẽ nhẹ tay thôi”.

Shelby vui sướng trước vẻ dịu dàng của anh nên không để ý khi anh nhổ những cái dằm ra, nhưng cô rên lên nhẹ nhàng khi chiếc khăn nước lạnh buốt chạm vào chỗ da bị xước.

“Xin lỗi”, A.J rút tay lại. “Nhà tắm có bình đun nước nhưng nước chưa kịp nóng”.

“Không sao”, cô lẩm bẩm, mắt nhìn tay anh lau chỗ đau cho cô. Đôi tay anh dịu dàng và cô bỗng nhớ là anh bế Becky mới khéo làm sao. Rồi không hiểu sao, cô lại nhớ đến lần đầu anh hôn cô ở nhà hàng Erica.

Ánh mắt cô chuyển từ tay lên mặt anh. Môi anh mím chặt, mắt căng ra, tập trung vào việc đang làm. Cảm thấy cô nhìn anh, anh ngước lên. “Tôi xin lỗi, tôi biết là cô đau”.

“Cũng không đến nỗi”, cô thở mạnh, nói lí nhí và cũng không biết chắc mình nói gì nữa. “Nhưng anh không...”, giọng cô dài ra rồi dừng lại.

Ánh mắt cô chuyển từ tay lên mặt anh. Môi anh mím chặt, mắt căng ra, tập trung vào việc đang làm. Cảm thấy cô nhìn anh, anh ngước lên. “Tôi xin lỗi, tôi biết là cô đau”.

“Cũng không đến nỗi”, cô thở mạnh, nói lí nhí và cũng không biết chắc mình nói gì nữa. “Nhưng anh không...”, giọng cô dài ra rồi dừng lại.

Cái tay cầm khăn lau nhẹ ấy chậm lại rồi dừng hẳn. Anh nhìn cô . Nỗi lo lắng làm mắt anh từ màu xanh nhạt chuyển thành màu xanh ngọc. Mà cũng có thể do ánh đèn và ánh lửa hắt ra từ lò sưởi.

Anh nhíu mày với vẻ thắc mắc. “Tôi không cái gì?”.

Phòng hoàn toàn yên lặng trừ tiếng củi cháy tí tách. Ngoài kia sương mù dày đặc phủ kín các cửa sổ như tấm màn dày. Họ không nhìn thấy gì bên ngoài và không ai có thể thấy gì bên trong. Thế giới như chỉ có hai người với nhau.

Ý nghĩ ấy làm Shelby vui mừng phần chần, sau đó người cô run lên như trong cơn sốt. Cô thầm ước giá có thanh kẹo mà nhắm nháp thì hay biết mấy, nhưng cái cô đang thèm khát không phải là kẹo mà là A.J.Court. Cô vội vàng gạt ngay những ý nghĩ nguy hiểm ấy và cô nhớ lại xem anh vừa mới nói gì. “... Anh không rầy la tôi chứ?”.

Anh nhún vai, hắt hàm về phía cánh tay cô . “Tôi nghĩ cô đang đau lắm, nhưng tôi vẫn muốn biết tại sao cô lại đâm bổ khỏi nơi này như vậy?”.

“Tôi cần trở lại cửa hàng”, cô trả lời rồi thở dốc vì đau khi anh thử cẩn thận gấp cánh tay cô lại xem còn chỗ nào bị thương nữa không .

Anh rúm người lại, miệng xuýt xoa trong khi tay anh vuốt nhẹ vai cô .

“Lindy chắc đã đóng cửa hàng trước khi ta về tới Sabta Barbara rất lâu rồi”.

“Bố mẹ tôi chắc lo lắng lắm”.

“Lindy sẽ nói cô đi với tôi thì an tâm”.

Cô nghiêm nghị nhìn anh . An tâm ư? Chắc anh nói đùa, cô nghĩ, nhưng mấy từ mà Lynn dùng khi nói về anh giúp cô gạt bỏ được trạng thái mê muội nguy hiểm trong đầu.

“Ồ, tất nhiên. Lindy sẽ nói lại với bố mẹ tôi , song anh có nghĩ chúng ta nên đi bây giờ không ?”.

Không trả lời, A.J tiếp tục làm sạch vết thương và băng lại bằng chỗ bông băng anh tìm được trong phòng tắm. Anh bỏ chiếc khăn ướt vào chậu rồi bước ra ra ngoài cửa trước. Một lát sau anh quay vào, tay cầm chiếc áo khoác giả da và ví xách tay của cô . “Rất tiếc, Shelby ạ. Mù dày đặc đến nỗi đứng ở cuối tam cấp tôi không thấy chiếc xe đậu ở đâu nữa. Tôi gần như phải bò ra đất mới tìm được hai thứ này”, anh nói, trở vào các thứ đồ của cô. “Chúng ta đành phải ở đây qua đêm”, anh đặt hai thứ xuống bàn, nhìn cô với vẻ lấy làm tiếc.

Giá nghĩ anh làm việc này có chủ ý từ trước chắc cô đã bực lắm. Song họ lâm vào tình huống mà họ không làm gì được. “Thôi thì đành thế vậy”, cô nói, thấy anh gạt đầu tán thành. “Anh nghĩ liệu ở đây có gì ăn được không ?”.

Anh cười phá lên. “Đấy, thế mới là cô chứ”.

Cô nhắm mắt nhìn anh , trông hơi buồn cười vì chiếc áo quá rộng và cánh tay quấn băng. “Tôi không thích người khác bình phẩm về việc thích ăn của tôi !”.

“Nếu vậy cô đừng nên ăn nhiều như thế”, anh nói với vẻ đối đáp lại, đi tới bên chạn đựng đồ ăn lôi ra mấy hộp thức ăn. “Chúng ta có thể tha hồ chọn này. Ốt, ớt và ớt đấy”.

“Nếu phải ăn ớt thì cũng đã sao đâu?”.

Hai tay A.J nhắc nhắc hai hộp sắt. “Đây lại là một trường hợp khó hiểu nữa trong cuộc sống đầy bí ẩn của Sanford và Sharon Altman”.

Ánh mắt họ gặp nhau. Shelby hình dung thấy bà Altman mặc chiếc áo hở hang ấy và ngồi trước một bát đầy ớt hộp. Cô cười khúc khích. Khi A.J hỏi: “Cô nghĩ ông ấy mặc gì nào?”, cô biết anh cũng đang nghĩ giống cô. Cô ôm bụng cười ngặt nghẽo trong khi A.J kiểm tra cái mở đồ hộp, xem lại dầu trong bếp và châm lửa. “Anh làm có vẻ thành thạo nhỉ”, cô khen khi thấy anh điều chỉnh ngọn lửa trên bếp.

“Mẹ tôi nấu nướng bằng loại bếp này trong rất nhiều năm”, anh trả lời với giọng đánh trống lảng mỗi khi nhắc lại thời thơ ấu của mình.

SHELBY ngẫm nghĩ một lát rồi cho rằng anh không chối bỏ hay lấy làm tiếc về quãng đời thơ ấu của anh . Anh chấp nhận nó như một phần của quá khứ và đã dùng nó để tạo dựng nên sự nghiệp. Cô bỗng cảm thấy khâm phục anh .

Vài phút sau, ớt bắt đầu sôi trong chảo. A.J lôi từ chạn ra một gói bánh mặn mới vừa chớm mốc. Anh còn tìm được cả một chai rượu vang chưa mở nắp.

“A...”, anh mỉm cười hài lòng. “Bữa tối nay cũng ngon ra phết”.

“Anh quả là biết cách chiều chuộng con gái”, Shelby nói, tay dụi mắt làm vẻ ngây thơ. “Đầu tiên là cửa hàng Mc Donald, rồi bây giờ đến món ớt hộp nấu lấy. Không người đàn ông nào có thể đạt tới được những tiêu chuẩn mà anh đã đặt ra”. Cô ngồi trên đồng nệm ghế trông như nữ hoàng.

“Anh làm tôi hư đồn mất thôi”.

“Nói vậy không đúng”, anh múc món ớt ra bát. “Lần hò hẹn đầu tiên – tức là lần đầu ta gặp nhau- tôi đã mời cô một vài món ngon nhất ở Santa Barbara”.

Mặt anh lạnh tanh trong khi anh lấy bánh ra khỏi hộp, nên cô nghĩ chắc là cô tưởng tượng anh nhờ mồm. “Bữa đó là nhà hàng đãi khách chứ. Vả lại nếu được, chắc anh cũng đã tống cổ tôi ra ngoài rồi”.

“Đúng thế”, anh thừa nhận với giọng rõ ràng chẳng ân hận gì. “Cô muốn ngồi đó ăn hay cô có thể đến ngồi bên bàn?”.

“Tôi lại bàn ngồi”, cô trả lời, cố đứng dậy, gượng nhẹ cái chân bị đau. “Nếu không tôi đâm quen cái lối có người phục vụ mất”.

“Tôi lại bàn ngồi”, cô trả lời, cố đứng dậy, gượng nhẹ cái chân bị đau. “Nếu không tôi đâm quen cái lối có người phục vụ mất”.

“Cô dự định sẽ lộn cầu thang luôn chứ?”.

“Không bao giờ nữa”, cô trả lời dứt khoát.

Món ớt đóng hộp ngon và khá nhiều, còn rượu vang cũng rất ngon. Họ ăn uống từ tốn và nghĩ được điều gì nói điều ấy. Sách vở, phim ảnh, thể thao, v..v và họ phát hiện ra rằng sở thích của họ rất giống nhau.

A.J gạt bát qua một bên. “Cô nghĩ sao về chuyện bếp núc?”.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó”, cô mơ màng nói. “Chính vì vậy tôi không bao giờ học nấu nướng. Tôi là người luôn làm chân rửa bát đĩa. Nhưng mà tay tôi còn đau”.

Anh nhìn cô như muốn nói. “Nghe được đấy”.

Trong khi cô ngồi trên ghế trước lò sưởi, anh dọn bàn, xếp các đĩa vào bồn rửa, rồi cầm cốc và mang nốt rượu đến chỗ cô . “Ta cũng nên uống hết. Để đến lần sau có người tới nó cũng hỏng mất”.

Anh ngồi xuống cạnh cô , giơ cốc rượu xem màu sắc của nó. Rượu vang trong cốc phản chiếu ánh lửa trông như ngọc đỏ tan lóng. “Shelby , được ở bên cô tối nay thật tuyệt vời”, anh nói nhỏ nhẹ, hoàn toàn làm cô bất ngờ. Chiếc cốc bắt đầu run lên trong tay cô .

Anh nhìn cô . Ánh lửa hắt sáng trên nửa khuôn mặt đẹp rằm nắng của anh , còn nửa kia khuất trong bóng tối. Gò má anh nhô cao trong ánh lửa bập bùng trông rất thú vị. Nhìn chỉ thấy nửa mặt anh , cô có cảm giác rất lạ là lần đầu tiên cô hiểu hết được anh .

Anh cứng rắn nhưng chu đáo, khôn ngoan nhưng hóm hỉnh, khô khan nhưng lại dịu dàng. Lúc này hình như cô không còn để bụng việc cứ mỗi khi họ gặp nhau là lại có chuyện, việc anh định hỏi lộ cô để cô bỏ cuộc.

Bởi vì cô đem lòng yêu anh .

Nhận ra điều đó làm cô vừa mừng lại vừa sợ. Điều này không ổn. Cô bắt đầu đứng dậy, cũng chẳng biết phải làm gì, nhưng anh đã giơ tay ngăn cô lại.

“Cô định đi đâu? Ngủ bây giờ hãy còn quá sớm”.

“Tôi... tôi cũng chẳng biết nữa”. Nỗi thất vọng chen ngang cổ, không cho cô nói hết những điều định nói, về việc cô cần đi ngủ, về nhà ngày mai, đi tìm Lynn , lo việc ở cửa hàng...

“Cô cứ ngồi yên đây”, anh kéo cô ngồi xuống cạnh anh . “À này, cô có để bụng cái cách tôi nói với cô chiều nay không ? Tôi thú nhận đã hành động một cách ngu ngốc”.

Anh vòng tay ôm cô như ôm một người bạn.

Shelby rung mình, xoay mặt lại phía anh . Cặp mắt mở to và đôi mày dài đầy vẻ ngờ ngác ngây thơ, trong khi ánh mắt cô nhìn lộ rõ sự nhận biết đầy nữ tính.

Mặt anh gần trong gang tấc, miệng anh ghé sát miệng cô . Cô nghĩ tới lần anh đã hôn cô , lòng cô nhức nhối vì khao khát. Vẻ mờ mịt chưa bao giờ hiện rõ trên mặt cô như lúc này.

Tay A.J ghì chặt lấy vai cô , tay kia vuốt ve lên mái tóc cắt ngắn của cô . “Tôi xin lỗi”. Giọng anh bỗng tắc nghẹn, tựa như không thốt được ra lời, hoặc anh quên mình định nói gì.

“Xin lỗi gì mới được chứ?”.

“Vì đã... ồ, mà thôi, không sao”. Anh vòng tay ra đằng sau gáy cô và áp môi vào môi cô . Nếu nụ hôn đầu tiên cách đây mấy tuần làm toàn thân cô run rẩy, thì chiếc hôn này như làm đất sụt lở dưới chân cô . Môi anh áp chặt vào môi cô , làm cô nghẹt thở.

Anh hôn cô tới tấp, thì thầm nói gì mà cô không hiểu. Giọng anh cũng nồng nàn, kích thích cô chẳng kém gì những nụ hôn anh đặt lên miệng... lên mắt, má và tai cô!

“Với những cô gái như em, chỉ có một từ này mới diễn tả được hết”, anh nói, hôn vào cổ cô .

“Từ gì vậy?”, cô hồn hển hỏi lại, giữa đầu, mặt tràn đầy vui sướng”.

“Cực kỳ!”.

Cô quay mặt lại hôn anh . Cô cười, phà hơi nóng hổi trên má anh . “Từ đó có nghĩa là béo mập không ?”.

“Nó có nghĩa là hấp dẫn, là nồng cháy, hoàn thiện, ...ôi , Shelby , tại sao anh không gặp em từ trước nhỉ?”.

Cô muốn ghì chặt lấy anh , nhưng lại vội đẩy anh ra . Cô cảm thấy cần đưa tay lên chặn cái cảm giác râm ran trong ngực. Song cô không thể ngăn được cái thèm khát đang cháy bỏng ở phần dưới người cô . Chỉ có một cách để thỏa mãn cái đó – sự thỏa mãn cô chưa từng nếm trải.

Sao anh không gặp cô từ trước là cái gì mới được chứ? Trước khi anh đính ước với Lynn ư?

Cô chợt tỉnh trí, vội vàng luồn khỏi vòng tay anh . Cô thở dốc lên vì đau khi cánh tay bị thương tẹo đi. “A.J đừng. Chúng ta không được làm thế. Anh đã đính hôn với một trong những cô bạn thân nhất của em”.

Cô nhảy ra xa nhưng khụy ngay xuống vì chân đau. Thoắt một cái, anh đã ở bên cô , giơ tay đỡ, nhưng cô lùi lại. Mặt anh trông đỏ ửng chẳng kém gì cô . Anh đưa tay run run vuốt mái tóc của cô . “Shelby , hãy nghe anh giải thích đã. Chuyện này kéo dài như vậy đủ rồi...”.

“Thôi, không cần”, cô nói, giơ tay ngăn lại, mặt bối rối và đầy vẻ tự trách mình. “Đừng làm cho sự việc xấu thêm nữa đi anh ”.

Cô quay mình chạy vào phòng ngủ, gieo mình xuống giường và bật khóc nức nở.

9. Chương 9

Ánh nắng nhạt nhòa buổi sớm mai nhẹ bò vào phòng, tựa như không nỡ làm mất giấc ngủ của một cô gái vừa qua một đêm vật vờ. Shelby xoay nhẹ người nằm ngửa, cố mở hai mắt sưng húp.

Sau khi nằm khóc có lẽ hàng tiếng, cô cứ mặc nguyên váy áo ngủ thiếp đi. Chiếc váy da thanh nhã của cô có lẽ không bao giờ còn giữ được vẻ như trước.

Cả cô cũng không bao giờ còn được như xưa.

Cái khó khi ra ngoài lúc này, cô nghĩ, là lại phải trở dậy và đối đầu với vấn đề cũ. Mà vấn đề ấy mới nan giải làm sao! Cô đã yêu chồng chưa cưới của một người khác. Và người này tình cờ lại là một trong những người bạn thân nhất của cô.

Shelby nằm vắt tay lên trán, đắm chìm trong suy nghĩ tự trách mình. Niềm an ủi duy nhất của cô trong lúc này là ít ra cũng có một lần cô đã không lao đầu ngay vào cuộc. Phải mất vài tuần cô mới phạm cái sai lầm chết người này.

Shelby nghe tiếng A.J lục cục ở phòng bên nên cô ngồi dậy, thận trọng với cánh tay và đầu gối đau tê cứng, rồi nhẹ nhàng vào phòng tắm. Cô chải lại mái tóc, thoa nhẹ chút phấn cổ giấu đi những nét ưu tư trên mặt. Thế nhưng ngay cả những đồ son phấn đắt tiền mà Lynn và Altmat để lại cũng không che đi được đôi mắt sưng húp và chiếc mũi đỏ lựng. Cô cố vuốt phẳng những vết nhăn trên váy, cho gấu áo phông vào trong. Cô cảm thấy ít ra bây giờ cũng có thể đối mặt với A.J được rồi.

Anh đang ở trong bếp. Nghe tiếng cô mở cửa phòng ngủ, anh đứng nguyên không quay lại nói: “Cà phê đã pha. Tôi không đói lắm, nhưng có thức ăn đấy, xin mời cô. Tôi nghĩ tôi sẽ tắm trước khi chúng tôi trở lại nhà.”

Giọng anh hoàn toàn bình thường, nhưng khi anh xoay người lại, Shelby thấy mặt anh thiếu hẳn vẻ kìm nén gì cô.

“Cảm ơn anh, nhưng tôi không đói.” Giá vào lúc khác thì chắc anh đã chọc ghẹo cô, nhưng anh chỉ lặng lẽ gạt đầu, tránh nhìn cô.

Trong lúc anh tắm, Shelby bưng cốc cà phê, tập tễnh bước ra ngoài lo lắng nhìn ngoài trời. Sương mù đã tan bớt, cô có thể nhìn rõ mọi vật cách cô mấy thước. Cô khoan khoái nghĩ nhìn rõ được như vậy đủ đảm bảo cho họ đánh xe an toàn rời khỏi nơi đây.

Cô nóng lòng muốn về nhà, nhưng sợ rúm người khi nghĩ phải ngồi cả bốn tiếng đồng hồ trong xe cùng A.J. Cô cứ ao ước giá cô là cô bé Dorothy trong chuyện “Phù thủy ở xứ OZ”, chỉ cần đập gót chân ba lần là có mặt ở nhà. Không may là những chuyện như thế lại không xảy ra trong thế giới hiện thực.

Trở vào nhà, cô thấy A.J đã rửa sạch bát đĩa họ ăn tối qua. Cô dọn dẹp cốc tách cà phê, sắp xếp mọi thứ gọn gàng ngăn nắp trước khi họ đến.

Một chiếc chăn gấp để cuối ghế cho biết A.J đã ngủ qua đêm ở đó. Cô vội ôm chăn đi về phía chiếc tủ gỗ tuyết tùng gần cửa sổ. Lúc sắp cho chăn vào tủ, cô không cưỡng được ham muốn, liền úp mặt vào chiếc chăn len rất nhăm ắp. Cô tưởng tượng nó còn ấm hơn người, vẫn còn thơm nồng mùi đàn ông rất khó tả. Những dấn vặt đau đớn và lòng thêm khát đầy ngang trái buộc cô đưa chăn ra xa và nhét nó vào tủ. Cô tựa mình vào tủ, lơ đãng nhìn ra qua cửa sổ. Ánh sáng từ ngoài hắt trên mặt cô. Nỗi đau xót trong lòng hiện rõ trên nét mặt.

Cô lấy lại vẻ thản nhiên và đứng vụt dậy khi A.J từ phòng ngủ bước ra. Tóc cô ướt đầm, anh vừa đi vừa xắn cao tay chiếc áo sơ mi nhàu nát. Anh đảo mắt nhìn quanh. “Lẽ ra cô chẳng cần phải dọn dẹp”, anh cầu nhàu. “Tôi sẽ làm việc đó. Cánh tay và đầu gối cô thế nào?”

“Cũng đỡ”. Cô tránh mắt anh, cúi nhặt áo khoác và chiếc sơ mi rách.

“Để tôi xem nào”, anh tới ngay sau lưng cô và bảo. Tay anh nhẹ nhàng nắn lên chỗ đầu gối sưng tấy, rồi cầm tay cô kiểm tra vết thương xem sao. “Chỗ sưng đã sắp khỏi. Không sao. Hình như tôi đã nhổ hết dằm ra thì phải.”

Bàn tay anh ấm ồm trên cánh tay cô; ngón tay cái tỳ nhẹ lên khuỷu tay cô, người anh toả ra mùi xà phòng thơm. Mắt họ gặp nhau. Mắt anh cũng bộc lộ vẻ đau đớn như mắt cô. Cô run rẩy quay đi và bước lùi lại.

Anh vẫn đứng im không động đậy. “Shelby”. Giọng anh bỗng khàn khàn. “Chúng ta cần nói chuyện với nhau.”

Cô hoảng hốt bước vội ra phía cửa. “Không, có gì đâu mà nói. Chúng ta nên đi thôi.”

“Shelby!”

Về mặt cô nhìn anh cho thấy cô không muốn nghe nữa. Anh bấm môi có vẻ bực mình, nhưng rồi theo cô ra ngoài. Sau khi khoá cửa, anh để lại chìa khoá ở chỗ dấu không an toàn ấy.

Lúc xe lặn bánh, Shelby quay lại nhìn căn nhà lần cuối. Những suy nghĩ, tình cảm của cô gắn liền với nó đã thay đổi hẳn. Ký ức về thời con gái vô lo đã lùi xa, nhường chỗ cho những đôn đau và bối rối.

Ra khỏi quãng đường sa mù còn giăng, A.J cho xe phóng nhanh và Shelby sung sướng khi anh làm vậy. Mặt anh khó dăm dăm và không khí căng thẳng lơ lửng treo giữa hai người không khác gì sương mù dày đặc bao phủ quanh ngôi nhà tối hôm trước. Giá được, cô sẽ nhắm mắt làm vẻ đang ngủ, nhưng vì anh phóng nhanh quá làm cô sợ không dám rời mắt khỏi đoạn đường trước mặt.

Anh cho xe chạy qua các con phố rồi quẹo vào chỗ Shelby để xe ở Spanish Court. Khi A.J dừng xe lại, cô gần như nhảy bổ xuống vỉa hè, cảm thấy nhẹ cả người.

“Gượng đã, Shelby.” Giọng A.J nhỏ và khản khản.

Đang chui ra, cô dừng lại, quay lưng về phía anh. Cô từ từ quay đầu lại. “Chuyện gì vậy?”

“Về tối hôm qua...”

Cặp mắt tối sầm vì đau đớn nheo lại dưới hàng mi rậm.

“Đừng nhắc đến nó nữa/”

“Chúng ta cần nói chuyện ấy.”

“Chuyện ấy chưa bao giờ xảy ra.”

“Có đấy chứ.”

“Lẽ ra không nên có.”

A.J nhắm mắt, tay bóp chặt bánh lái. “Lạy chúa, tôi không hiểu có chuyện gì nữa. Mọi việc bỗng trở nên phức tạp quá! Shelby này!” Anh mở choàng mắt, nói với giọng nài nỉ. “Tôi muốn xin lỗi...”

“Đừng...” giọng cô run run, cặp mắt xanh mở to đầy vẻ đau đớn khi cô chui tra khỏi xe. “Đừng nói gì nữa.” Mà nếu để anh xin lỗi thì lại càng làm sự thể xấu thêm.

“Đợi đã,” anh gọi với theo, nhưng loáng một cái, Shelby đã ra khỏi xe, vợ vội mấy thứ của cô rồi tập tễnh bước dọc theo các cửa hàng trong khu.

“Shelby. Mình không thể tin được khi Alex bảo cậu và anh ấy phóng lên tận căn nhà nghỉ cũ để tìm tớ,” Lynn Altmat bước nhanh vào trong cửa hàng những cô dâu nhà Featherstone. Chiếc váy in hoa cô mặc phồng lên như chiếc cầu vồng đầy màu sắc khi cô đóng cửa chặn làn gió mùa thu se se lạnh.

Shelby giật mình, ngẩng đầu nhìn cô bạn gái. Cô đang chìm trong suy nghĩ, đầu óc cô đầy những cảm giác tội lỗi và bối rối. Trời hơi lạnh báo hiệu những trận mưa mùa đông đang tới gần, bầu trời âm đạm giống như nỗi lòng cô.

Hôm ấy về nhà, cô đã nhờ mẹ và Lindy trông cửa hàng hộ. Ngày thứ bảy và suốt cả ngày chủ nhật, cô ở lý trong phòng, đắm mình trong cảm giác tội lỗi. Đã có lúc cô tính lựa chọn giữa việc làm về như không có chuyện gì xảy ra với việc nhượng lại cửa hàng, rời thành phố và thậm chí có thể gia nhập đội Hoà bình nữa. Cha cô chắc chắn sẽ nói vấn đề này nằm ngay trong cô và cô không thể trốn tránh bản thân mình được.

Vì thế sáng thứ hai cô trở dậy, mặc bộ đồ lụa màu xanh nước biển lúc này đã hơi rộng một chút vì ba ngày cô hầu như không ăn uống gì, rồi ra cửa hàng làm việc.

Bây giờ ngồi trước mặt Lynn, cô lại bỗng cảm thấy tội lỗi. Tự lừa dối mình không có chuyện gì cũng không ăn thua. Chính cô đã muốn chuyện ấy xảy ra cơ mà.

“Chào Lynn. Tớ và anh ấy làm chuyện đó thật đúng là ngốc nghếch.”

“Alex bảo chính anh ấy nghĩ ra chuyện đó và kéo cậu cùng đi. À, mà tay cậu thế nào?”

Chết thật, không biết A.J đã kể cho nó những gì? Cô ngạc nhiên thấy Lynn không có vẻ gì ghen tuông. Cô tự hỏi không biết Lynn có thực sự yêu A.J đến mức nào nếu Lynn thực sự chẳng thấy sao trước việc anh đi qua đêm với một người đàn bà khác. Cô vội gạt ngay ý nghĩ sau cùng ấy. Lương tâm cô cắn rứt như thế cũng đủ rồi.

“Đỡ rồi,” cô gương cười nói, “Cũng chỉ hơi đau một chút thôi.”

Lynn nghiêng đầu. “Tớ nghĩ đau lắm hả? Trông mặt cậu tái nhợt.”

“Tại ánh sáng trong phòng ỷ mà.” Shelby xoay người cầm cuốn sổ ghi chép những thứ cô đang tính toán. “Nó làm mặt tớ trông nhợt nhạt. Nhưng thôi, cậu nói đi. Trông cậu có vẻ như không bận bịu lắm cuối tuần vừa rồi.”

“Tớ tới ở một khách sạn trong bờ biển. Để... suy nghĩ”. Đôi mắt nâu sẫm của Lynn đầy vẻ buồn bã khi cô nhìn Shelby rồi quay đi.

Shelby hít một hơi dài. “Lynn này, Carlo Resetti vừa tới đây hôm thứ năm.”

Lynn không nhìn cô. “Tớ biết.”

“Vậy anh ta đã gặp cậu.”

“Ừ.”

“Anh ta hỏi mình về A.J. Anh ta có vẻ tức giận và ghen khi rời chỗ tớ.”

Khoẻ miệng thanh tú của Lynn thoáng nở nụ cười mà Shelby chưa từng thấy bao giờ ở bạn. Nụ cười ấy chỉ có thể gọi là vênh váo. “Tớ biết”, cô lại nói, rồi nụ cười ấy biến mất. “Anh ấy gọi điện cho tớ. Chúng tớ đã nói chuyện với nhau.” Rồi cô có vẻ đắm chìm trong những ý nghĩ của riêng mình.

Shelby há hốc miệng, lo lắng nhìn bạn. “Rồi sao nữa?”

Lynn như chợt tỉnh sau phút mơ màng. “Sao ư? À, chẳng sao cả. Bọn mình vẫn không đồng ý được với nhau.”

Sao nó vẫn còn muốn điều đó nhỉ? Shelby tự bảo. Nó sắp lấy một người khác thì cần gì phải để ý xem Carlo nghĩ như thế nào? “Lynn này, tớ không rõ có chuyện gì nữa...” - Chà, rõ là một lời nói dối. - “Nhưng cậu nghĩ cậu vẫn còn vương vấn đề về Carlo khi cậu nói sắp lấy A.J ư? Rồi mẹ cậu nghĩ như thế nào? Bác Moran nghĩ mẹ cậu sẽ rất đau lòng nếu cậu không để cụ bàn chuyện cưới xin của cậu”.

Khuôn mặt ngày thường dịu dàng, dễ thương của Lynn nhăn lại đầy vẻ bướng bỉnh. “Mẹ cậu có đây không?” Lynn hỏi, đột ngột thay đổi chủ đề câu chuyện.

Shelby thở dài. “Như vậy có nghĩa là tớ hãy lo việc của mình, đừng dính vào chuyện của cậu chứ gì?”, cô chỉ tay vào Lynn. “Cậu nên nhớ đám cưới này là công việc của tớ đấy nhé. Mẹ tớ và Lindy chắc sắp đến.”

Lynn ngớ người, hình như định giải thích gì rồi đổi ý. “Vậy thì hay quá. Mình muốn bàn về trang phục của bọn mình. Cậu mặc bộ màu xanh ấy trông tuyệt đẹp.” Lynn nói, tay chỉ bộ đồ Shelby đang mặc. “Tớ nghĩ cậu sẽ mặc màu đỏ khi phù dâu cho tớ. Bọn mình sẽ cần ba chiếc đó và ba chiếc nhạt màu hơn. Cậu thấy vậy đẹp tuyệt chứ?”

Lòng Shelby quặn đau, cô không thể đóng vai phù dâu cho Lynn, song cũng không thể từ chối vì sợ mất lòng bạn.

Rất may cô không phải trả lời vì Mary cùng Lindy mở cửa bước vào, tay ôm áo cưới của Karla Barnes. “Shelby. Mẹ không thể đợi cho tới lúc sửa xong phòng trong làm chỗ khâu vá đâu. Mẹ chán chuyện may ở nhà rồi khuôn đến cửa hàng lắm rồi.” Mary phàn nàn, miệng thở hển hển khi mỉm cười chào Lynn. “Có chuyện gì vậy?”, bà hỏi, mắt nhìn hết cô nọ sang cô kia.

“Không có gì đâu ạ.” Cả hai cùng đáp rồi lúng túng nhìn nhau. “Bọn con đang nói chuyện chơi thôi,” Shelby nói tiếp, “Mẹ xong rồi à? Lát nữa Karla sẽ tới đây đấy.”

Trong lúc đợi Karla, Mary ngồi xuống và bắt đầu phác hoạ kiểu áo phù dâu trong khi Lynn nói rõ ý định của mình. Cây bút chì trên tay Mary lia nhanh trên giấy, phác ra hình chiếc váy với những đường lượn cổ điển.

Khi Mary vừa vẽ xong, chuông treo cửa khê rung nhẹ. Shelby ngược mắt nhìn lên, cứng người khi thấy A.J bước vào. Anh nhẹ nhàng đóng cửa, rồi xoay lại nhìn Shelby.

Ở đằng sau, Mary và Lindy đang thảo luận về áo cưới của Lynn, trong khi Lynn đứng nghe, thỉnh thoảng góp thêm vài ý. Nhạc cổ điển trên đài mà Shelby mở thật hợp với khung cảnh lúc này. Bên ngoài, một đám nữ sinh choai choai chắc là vừa tan trường, vừa đi vừa nói cười ầm ĩ, tìm kiếm bọn con trai, cố thu hút sự chú ý của chúng.

Shelby không còn nghe thấy gì. Cô nhìn thẳng mắt A.J và thấy anh cũng đầy vẻ mệt mỏi và đau đớn như cô. Cô trân trân nhìn anh, nghĩ rằng tim cô đang ghen ở cổ họng, cho tới khi cô chợt nhận ra là mình quên thở. Cô liền hít mạnh.

Anh từ từ tiến lại chỗ cô, Shelby sợ quá lùi dần, nên anh dừng chân, mặt cau lại.

“Chào cô,” anh nói nhỏ, kiểu như nói với con ngựa cái sắp nhảy lồng lên, “Tôi đến đón Lynn.”

“À vâng,” giọng Shelby khản đi, cô vội hắng giọng. “Cậu ấy xong ngay đấy, họ đang bàn về áo cưới, trông... đẹp lắm.”

“Cô khoẻ chứ?”

Giọng anh dịu dàng, chân thành làm cô chẳng biết nên nói thế nào. Một con người trong cô những muốn lao vào vòng tay anh, thổn thức cho vội bớt lòng mình. Nhưng một người khác tỉnh táo hơn lại hoảng hốt trước ý nghĩ như vậy. “Cũng bình thường”, cô trả lời, giọng trống rỗng cũng như trái tim cô.

Cô nói dối và cả hai đều biết điều đó. Cặp lông mày đen của A.J từ từ nhíu lại. Anh chưa kịp nói thì Lynn từ trong phòng thử áo bước ra. “Kìa Alex, em không biết là anh đến đây.”

Anh từ từ rời mắt khỏi khuôn mặt tái nhợt của Shelby, trong khi cô vội tựa lưng vào bàn với vẻ biết ơn. Cô ngẩng lên thấy mẹ và Lindy cùng ra với Lynn. Thấy vẻ lo lắng trên mặt họ, cô vội lấy lại tự nhiên và cố nở nụ cười.

A.J bước lại hôn lên má Lynn. Cô khê cười. “Anh nghĩ là chúng ta đi uống cái gì đó nếu em đã xong việc ở đây,” anh nói, “Anh nhận được cú điện thoại bảo là ta cần nói chuyện với nhau hôm nay.” Anh kín đáo liếc nhìn Shelby.

“Thôi được, để em thanh toán với Shelby đã.” Lynn lấy cuốn séc và ghi khoản trả đầu cho Những cô dâu nhà Feathenrstone. A.J cau mày đứng nhìn.

Lynn chào tạm biệt mọi người, cô để A.J khoác tay cô tiến ra phía cửa trong khi mắt chăm chú nhìn tờ giấy trong tay. Cô quay người, giờ cao tờ biên lai, khuôn mặt đáng yêu lộ vẻ ngạc nhiên vui thích. “Cậu đùa ư, Shelby? Biên lai ký tên Shelby Court này?”

*

“Nhớ ta kiểu Frót à?” Lindy hỏi, cẩn thận gấp áo cưới của Karla Barnes cho vào túi và kéo phéc mơ tuya lại.

Đã đến giờ đóng cửa hàng, Mary lo lắng nhìn cô con gái út trước khi về nhà.

“Chị bảo sao cơ, Lindy?”, Shelby hỏi, cô đứng xoay lưng về phía chị, bận bịu ghi lại những yêu cầu của khách hàng.

Cô đã nghĩ ra cách dùng biểu đồ để ghi lại những yêu cầu của khách hàng cho việc chuẩn bị đám cưới của họ. Bất cứ lúc nào cô cũng có thể nhìn vào những sợi dây khác màu nhau trên tấm bảng treo ở phòng sau là biết ngay cần làm gì. Mười phút vừa rồi cô đứng nhìn những đường giao nhau biểu thị công việc chuẩn bị cho đám cưới Altman-Court.

“Em thừa biết chị định nói gì. Cái cách em ký tờ biên lai cho Lynn ấy.”

“Đừng nghĩ vớ vẩn,” Shelby trả lời, tay luống cuống rời mấy sợi dây màu vàng tới chỗ trống không. “Đơn giản là em viết nhầm.”

“Lần đầu tiên kể từ khi em lên bốn.”

“Em không định ký thế,” cô vội bào chữa, vẫn tránh cái nhìn của Lindy. “Mọi người đang nói chuyện và em không để ý mình đang làm gì...”

“Lúc bé mỗi khi em nói dối là mồm miệng lại liền thoảng. Nathan cũng vậy. Đó cũng là cách tự lộ tẩy mình.”

Shelby rùng mình, ngừng tay giăng mấy sợi dây lên bảng, đầu gục xuống, mắt nhắm lại.

“Em yêu anh ta phải không?”

“Vâng...” cô nói lý nhí như thì thầm.

“Chị biết ngay mà,” Lindy ôm em gái vào lòng. “Bố mẹ nói với chị ngay từ đầu đã thấy rõ những tia lửa loé sáng giữa hai anh chị mà.”

Shelby kéo tay Lindy, áp chặt vào vòng tay chị, bắt đầu thổn thức. “Em cảm thấy mình đã phản bội bạn. Ai lại đi yêu chồng chưa cưới của bạn mình chứ?”

“Chuyện thường tình thôi em ạ,” Lindy vỗ vỗ lưng Shelby nói, giọng an ủi. “Con người mà, và theo chỗ chị hiểu thì chuyện cũng chỉ đến thế thôi. Em chắc không để chuyện đi quá xa.”

“Nhưng em lại muốn thế! Bố luôn bảo cần hành động theo tình cảm của mình. Phản ứng đầu tiên bao giờ cũng chính xác nhất.”

“Đúng thế.”

“Mà phản ứng đầu tiên của em là...” cô im bật. Ngay cả với người chị thông cảm như chị cô cũng không nên thú nhận điều đó.

“Để anh ta làm tình với em chứ gì?”

Shelby ngượng ngùng gật đầu trên vai Lindy. “Không phải vậy đâu em. Chị tin phản ứng ban đầu của em là chuyện đáng hoàng cơ.”

“Đáng buồn là đúng như vậy.” Cô sụt sịt.

Lindy nhẹ nhàng lắc người cô. “Chị hiểu, em ạ. Chị hiểu.” Cô thở dài, tháo đôi giày bẫy phân và xoa xoa chỗ gót chân đang đau nhức. Cô cùng Lynn đang tìm kiếm chỗ làm đám cưới tốt nhất. Sandrock là công viên thứ ba họ tới ngày hôm ấy, cùng hai nhà thờ và một khu bãi biển cực kỳ đẹp.

Mấy tháng nay Shelby tìm kiếm địa điểm và trên danh sách của cô không còn mấy nơi nữa. Cô thực tình không muốn đưa cho Lynn xem danh sách ấy, sợ rằng bạn cô đòi xem kỹ từng nơi một. Nếu đám cưới này có chi tiết nào sơ suất, nó không phải vì Lynn không cố gắng.

Lynn nghĩ việc hôm trước Shelby ký nhầm là chuyện buồn cười. Sáng nay cô đến cửa hàng với bao nhiêu kế hoạch tìm chỗ đẹp nhất cho đám cưới của mình, và khi Lindy đến trông cửa hàng, cô lôi tuột Shelby đi với mình. Shelby vẫn cảm thấy thích thú khi đi với Lynn như trước kia, song cô không thể gạt bỏ khỏi đầu ý nghĩ của A.J.

Shelby cố vật lộn với lòng ghen tuông. Lynn vốn là người ít lời và dễ bảo mấy ngày qua bỗng trở nên phần chần, quyết tâm, thậm chí nhanh nhậy hẳn lên khi Shelby dăm chiêu, dè dặt. Kỳ lạ thật, Shelby ngượng ngùng nghĩ, cùng yêu một người đàn ông mà lại tác động đến họ theo hai hướng ngược hẳn nhau. “Chỗ này tuyệt rồi,” cuối cùng Lynn bảo, thích thú xoay tròn như múa, “Đây chính là nơi tớ muốn.”

Cô quay lại chỗ Shelby, hài lòng ngồi bệt xuống. “Chà”, cô vừa thở vừa nói thêm. “Giá mình có thể làm chú rể đồng ý với mình nhỉ?”

Shelby ngắm những hàng lá thông nhọn cao và những cây sồi to chạy dài trên đồi đầy cỏ. Gió như đang thổi dài, làm hàng cây xào xạc, lắc lư, cỏ rạp xuống như vừa có một bàn tay khổng lồ lướt qua. “Đừng lo, A.J chắc sẽ thích chỗ nào mà.”

Lynn mỉm cười, nheo cặp mắt nâu sáng long lanh đầy vẻ tinh quái. “Nhất định rồi. Chúng mình sẽ rất đáng yêu. Tổ trong tác phẩm đẹp nhất của mẹ cậu, còn trong chiếc váy màu xanh cực kỳ. Alex mặc áo đuôi tôm, sơ mi xếp nếp trước ngực, đi giữa hai hàng ghế.”

Lòng Shelby đau nhói như có dao đâm. Cô vụt ngồi thẳng dậy. “Chỗ này làm gì có ghế,” cô sẵn giọng, không muốn nghĩ đến cảnh A.J và Lynn bên nhau. Cô ngượng ngùng vơ đôi giày đi vào chân. Thoáng cái có gì động đậy, cô liền nhìn về phía bên trái. Cô nghệt thở, co rúm người trong khi Carlo Rosetti lao vụt từ phía sau thân cây sồi to ra.

“Thì ra là thế”, anh ta khinh khỉnh bảo. “Đây là nơi cô chuẩn bị cưới Alexander Court!”

Lynn nằm lim dim trên cỏ, đắm chìm trong viễn cảnh hạnh phúc vội nhảy bật dậy và kêu thét lên. Shelby lồm cồm bò dậy đứng cạnh cô.

“Carlo, anh làm gì ở đây vậy?”, cả hai cô cùng hỏi.

Carlo bước nhanh qua bãi cỏ. Khuôn mặt đẹp trai của anh ta như đại đi vì đau đớn và tức giận.

“Anh đã bám theo tới tất cả mọi nơi mà em đã đi để tìm chỗ tuyệt vời cho đám cưới của em”, anh hét lên, hao chân múa tay bắt chước Lynn.

“Anh đã nghe trộm chuyện bọn em nói với nhau”, Lynn trách móc, ngón tay run run trở vào anh ta.

“Đúng. Và anh đã chán ngấy khi phải nghe, phải nhìn em vạch kế hoạch cho đám cưới với cái thằng cho Court này.” Anh ta rít lên khi nhắc đến cái tên A.J trong khi thò tay túm tay Lynn. Mặc dù anh ta và Lynn cao gần như bằng nhau, trông anh ta cứ như nuốt chửng Lynn. Trong khi Lynn mặc bộ quần áo may đo rất điệu, anh ta lại mặc chiếc quần bò cũ và áo phông. Tay anh ta bấp thịch nổi cuộn cuộn như những ống thép khi anh ta kéo cô gái tóc hung về phía mình.

Shelby nhảy ra bảo vệ Lynn. “Buông cậu ấy ra, Carlo!”

“Cô Feathenrstone, xin cô đừng dính vào chuyện này,” anh ta gầm gừ, không thèm quay đầu lại.

“Không được,” cô nói, túm chặt cánh tay anh ta. Cánh tay ấy như thép, có lẽ khó lòng mà gỡ ra được, cô nghĩ. Lynn chẳng hề giúp cô, chỉ đứng giương mắt nhìn Carlo. Shelby cuống quýt nhìn quanh tìm người giúp. Công viên không một bóng người. Đầu giờ chiều chưa có người đi dạo, cũng không có các bà mẹ đẩy xe đưa con đi chơi, hay lũ học sinh chơi bóng chạy qua lại trên sân cỏ.

“Tuần trước em đã tránh gặp anh,” anh ta nói với Lynn, hoàn toàn không để ý tới Shelby. “Anh muốn nói chuyện với em.”

Lynn mở miệng định nói, nhưng chỉ thốt ra được hai tiếng: “Em... Carlo...”

“Anh mà lại dám trách cậu ấy ư?” Shelby lấp bắp. “Anh đâm bổ ra khỏi cửa hàng của tôi như con bò tót và sấn lưng cậu ấy. Có lẽ anh làm cậu ấy sợ mất vía.”

Carlo hất tay Shelby ra tựa cô là chiếc lá dính vào cánh tay anh ta. Cặp mắt đen của anh ta nhìn xoáy vào mắt Lynn. “Anh có làm em sợ không?”

Lynn lắc đầu, mặt đỏ hồng. “Không, không đâu.”

Giọng Carlo nhỏ và căng thẳng khi anh nói tiếp. “Anh đuổi theo em. Anh muốn nói chuyện với em, bây giờ vẫn muốn nói chuyện với em về cái tay Alex Court.” Mặt anh ta nhăn nhó, ánh mắt đầy đau đớn. “Anh biết thằng cha ấy không xứng với em.”

“Không xứng với cậu ấy?” Shelby phẫn nộ hét lên, “Này, tôi nói cho anh biết. Anh ấy là một người đàn ông tuyệt vời. Anh ấy tử tế, biết suy nghĩ nhưng cứng rắn,” vì lẽ công bằng, cô phải thừa nhận điều đó. “Anh ấy xuất thân từ gia đình nghèo khổ và đã tự mình gây dựng sự nghiệp.” Shelby hất mớ tóc loà xoà, mắt sáng lên như hai vì sao. “Anh ấy sống tình cảm, thông cảm và...” Đang thao thao, cô bỗng im bật khi thấy Lynn há hốc miệng nhìn cô.

“Kìa Shelby,” Lynn nói trong hơi thở. Hình như cô ta đã hiểu ra. “Thế mà mình không hề biết gì cả.”

Shelby ngượng ngùng nhìn bạn. Bây giờ bí mật của cô đã bị lộ tẩy. Cô đã hoàn toàn phản bội tình bạn giữa hai người.

Shelby run run chìa tay, hy vọng Lynn sẽ tha thứ cho cô. “Lynn, tớ xin lỗi. Không bao giờ tớ muốn làm tổn thương tình cảm của cậu.”

“Shelby”, Lynn bảo, “Mình không hề nghi ngờ, mình thật mù quáng.”

Carlo hết nhìn cô nọ tới cô kia, rồi bỗng mỉm cười với vẻ cả quyết. Anh ta xoay người Lynn lại, buộc cô nhìn thẳng vào mặt anh. Anh ta chớp chớp mắt rồi nói. “Em sẽ đi cùng với anh?”

Lynn ngửa mặt nhìn anh. “Anh biết là em muốn gì?”

Mặt Carlo bỗng trở nên dữ tợn đến nỗi Shelby nghĩ anh ta có thể đánh Lynn. Cô nhào tới phía Lynn ra ý che chở cho bạn, song cô ta không hề sợ hãi trước vẻ mặt ấy của anh ta.

“Em muốn hôn nhân chứ gì?”

“Đúng vậy.”

Shelby thở hổn hển, nhưng xem ra hai người đó không còn biết có cô đứng đấy. Họ cứ đứng đó, mắt nhìn nhau đắm đuối. Cuối cùng anh ta bảo. “Nếu vậy thì được.”

Anh ta túm bàn tay trái của Lynn, lôi tuột chiếc nhẫn cưới ra. Cô hét lên vì bất ngờ trong khi Carlo dứt chiếc nhẫn cho Shelby. “Này, đưa cái này cho Court. Lynn không còn cần nó nữa.”

Vẫn cầm tay Lynn, Carlo bắt đầu chạy. Lynn phải rảo bước chạy theo cho kịp.

“Này, gượng đã”, đang đứng như hoá đá, Shelby vợ ví xách đuổi theo họ. Nhưng giày cao gót và đầu gối bị đau làm cô chạy chậm dần. Carlo kéo Lynn theo sau phút chốc đã mất hút trong quả đồi bên cạnh bãi đỗ xe.

Khi Shelby tới được chân đồi, Carlo đã ngồi sau tay lái, chiếc Triumph của Lynn phóng vụt đi. “Gọi điện nói Alex hộ mình nhé!”, Lynn nói với ra trong khi xe họ lao đi.

Shelby sững sờ trước việc Lynn bỏ đi cùng Carlo và bảo cô báo cho A.J biết tin ấy. Vô kể khả thi, cô đành quay lại, tay nắm chặt chiếc nhẫn của Lynn. Lynn đánh xe đưa cô tới đây thành ra bây giờ cô không có xe về. Một chiếc xe hiệu Corvettl vẫn còn đậu ở bãi đỗ xe, Shelby nghĩ chắc phải là xe của Carlo. Tại sao anh ta không dùng xe của mình và đưa chìa khoá xe Lynn cho cô? Shelby giận điên người. Bởi vì anh ta muốn bỏ mặc cô ở đây, tất nhiên là thế, cô nghĩ.

Làu bàu tức giận, cô đi dọc con đường tới chỗ máy điện thoại công cộng gần nhất, cách đó ít ra cũng phải tới một dặm.

Tay xách túi trong có chiếc nhẫn của Lynn, Shelby tới gõ cửa nhà A.J. Cô đã định gọi điện cho anh như Lynn bảo, song cô cảm thấy làm như vậy không đáng. Gọi điện báo cho người đang ông là vợ chưa cưới của anh ta bằng lòng đi theo một người đàn ông khác, xem ra không phải là cách lịch thiệp! Cần phải đến báo tận nơi.

Shelby đã gọi điện cho Sienna, chị cô vội vàng đánh xe đến đón cô về cửa hàng. Khi cô gọi cho văn phòng A.J, cô Simmons nói anh về nhà nghỉ cả ngày. Để mặc chị cô cứ hỏi hết câu này đến câu nọ, cô chạy vội ra xe của mình.

Cô báo tin ấy cho A.J như thế nào đây? Vừa lái xe cô vừa nghĩ ra những lời giải thích và chia buồn với anh, nhưng khi A.J vừa mở cửa, đứng đó nhìn cô thì cô quên sạch.

Anh cởi bỏ áo vét, nới lỏng ca vát. Rõ ràng là anh đã sợ y vô đầu vì mái tóc đen của anh rối bù lên.

“Kìa Shelby”, miệng anh gọi tên cô trong khi đôi mắt xanh liếc nhanh từ đầu đến chân cô. “Có chuyện gì thế?”

Cô không biết sẽ nói thế nào. Mặt anh nhìn đến sợ, nó đầy những nếp nhăn làm anh trông phải già đi đến mấy tuổi. Anh có vẻ ngạc nhiên, sau đó mỉm cười.

Lòng cô thất lại vì cô hiểu rằng chỉ một lát nữa thôi chính cô sẽ là người dập tắt nụ cười trên khuôn mặt anh. “Tôi... tôi có thể nói chuyện với anh được không?”

Anh lùi lại, mở rộng cánh cửa chạm trở. “Được chứ, xin mời vào.”

Cô đặt chân vào cửa nhà kính. Ánh sáng lọt qua khung kính trên mái chiếu trên các cây cảnh tươi tốt. Anh dẫn cô qua nhà kính vào phòng khách có đặt mấy chiếc ghế xô pha đệm mút dày kiểu mới cùng mấy chiếc ghế màu nâu đất.

Anh chỉ chiếc xô pha. “Cô ngồi xuống đi. Cô uống chút gì chứ?”

Cô buồn bã lắc đầu. “A.J, đây không phải là chuyến thăm xã giao. Tôi có chuyện báo với anh...”

Đang có vẻ vui mừng, anh bỗng trở nên dè chừng. “Có chuyện gì thế?”

Cô run run thò tay vào ví lấy ra chiếc nhẫn. Cô líu ríu kể lại sự kiện hồi chiều, câu nọ xọ câu kia, chẳng theo trình tự nào cả.

A.J vừa nghe vừa chìa tay ra như người máy. Shelby bỏ chiếc nhẫn vào lòng bàn tay.

Vẻ bàng hoàng của anh làm cho Shelby rơm rớm nước mắt. Ôi, giá như cô có thể đá cho Lynn và Carlo mấy cái vì đã làm anh đau lòng đến thế này.

“...rồi hai người ngồi xe của Lynn phóng đi. Tôi không biết họ đi đâu. Rất tiếc sự việc lại xảy ra như vậy, A.J ạ.” Cô ôm lấy mặt và khóc nức lên. “Lynn không hề cưỡng lại. Cậu ấy cũng đồng ý đi, với điều kiện anh ta phải cưới cậu ấy.”

A.J ôm Shelby vào lòng và an ủi cô. Cô vùi mặt vào áo sơ mi trắng bóng của anh và thút thút rất lâu. Mãi sau cô mới nhận thấy ngực anh phập phồng rất lâu dưới má cô.

Lòng tràn đầy yêu thương xót xa, cô vòng tay ôm lưng anh, cố gắng an ủi anh. “A.J, em rất tiếc. Em không thể tin Lynn và Carlo lại có thể làm điều đó!”

Anh không trả lời, và mãi sau Shelby mới nhận thấy là anh không hề khóc mà lại cười.

Sửng sốt, cô ngửa mặt còn đầm nước mắt nhìn anh.

“Đội ơn chúa họ đã làm như vậy,” anh thở hổn hển, cười chảy nước mắt. “Anh không biết nếu cứ kéo dài chuyện này, anh còn chịu đựng nổi không!”

10. Chương 10

Shelby nghĩ chắc anh đang phát điên, nhưng cô vô cùng ngạc nhiên nhận thấy anh thật sự vui mừng và thanh thản.

Cô cố gắng sắp xếp các ý nghĩ lộn xộn trong đầu. Cuối cùng cô nói: “Em rất... mừng là anh chịu đựng giỏi đến thế.”

Cô buông anh, lục trong ví tìm giấy lau nước mắt trong khi A.J cố nhịn cười. Sự ngạc nhiên, sững sốt ở cô trước thái độ của anh nhường chỗ cho sự ngượng ngùng bối rối.

Cuối cùng khi anh cười dứt, đứng tay chống nạnh, tươi tỉnh nhìn cô, cô bảo: “Để em nói thẳng nhé. Anh không cảm thấy buồn vì vợ chưa cưới của anh bỏ theo người khác, phải không?”

Anh hít một hơi, khoan khoái thở ra, mặt trông vui mừng hơn bất cứ lúc nào cô thấy ở anh.

“Nếu cô ấy là vợ chưa cưới của anh thật, thì chắc anh phải buồn chứ.”

Shelby trở mặt nhìn anh. Một lúc im lặng, rồi cô hổn hển hỏi lại: “Anh nói vậy nghĩa là sao?”

Về thích thú của A.J biến mất khi anh thấy mặt cô tái nhợt. Anh cầm tay, đưa cô tới ghế và ấn cô ngồi xuống. “Ngồi xuống nào, anh nên giải thích cho em rõ.”

Cô ngồi thụp xuống ghế. “Vâng, anh nên nói ngay đi.”

Anh hít một hơi căng vòm ngực, vươn vai tựa như anh nhẹ nhõm hơn. “Chuyện dài đấy.”

“Anh cứ lừng khờ thì lại dài thêm...”

Về bực bội với cái miệng méo xệch của Shelby cho anh thấy cô không còn chờ được nữa. “Em đã biết anh đánh lừa Erica như thế nào,” anh bắt đầu kể, “Em cũng tham gia vào chuyện đó.”

Shelby cau mày. “Chuyện này thì có liên quan gì tới bà Martinez?”

Anh gơ tay ngăn lại: “Anh sắp nói tới đoạn ấy. Lynn và anh thoả thuận với nhau. Cô ấy sẽ giúp anh đánh lừa Erica. Chính vì vậy chiếc nhẫn mới được giấu trong khăn ăn.” Anh lấy chiếc nhẫn ra khỏi túi mà anh vừa bỏ vào lúc trước, xoay xoay nó trên tay. “Bọn anh tính là khi Lynn tới, cô ấy sẽ đeo nhẫn vào, giả như bọn anh đã đính hôn, đang bàn tính chuyện đám cưới.”

Bàn tay phải của Shelby vô tình đặt lên tay trái khi cô nhớ lại giây phút ngắn ngủi mà cô được đeo chiếc nhẫn ấy.

“Chiếc nhẫn là của mẹ anh để lại.” Anh bảo, rồi nói thêm với vẻ tự lự. “Đó là vật đầu tiên có giá trị mà bố anh mua khi trang trại bắt đầu có lãi. Anh giữ chiếc nhẫn cho vợ anh đeo.” Anh nhìn cô vuốt ve ngón tay trái thứ ba. Shelby thấy anh nhìn liên đan chéo hai tay vào nhau.

“Nào, tiếp nhé,” anh bảo, “Lynn sẽ giúp anh, và anh đóng vai chồng chưa cưới của Lynn để thu hút chú ý của Carlo.”

Shelby định nói nhưng anh gơ tay ngăn lại. “Để anh nói hết đã,” mà anh lộ núng đồng tiền “... rồi em muốn quát nạt gì cũng được.” Anh ngừng nói, bắt đầu đi quanh phòng. “Anh cho rằng nếu anh và Lynn thông báo là đã đính hôn, nếu Lynn chỉ cần ‘đánh tiếng’ cô ấy đang tính chuyện lấy ai đó là Carlo sẽ mò đến ngay.Ồ, anh biết bố mẹ cô ấy, nhất là bà mẹ, không thích anh ta. Còn Carlo lại nghĩ cô ấy xứng đáng lấy một anh chồng giàu, làm ăn phát đạt. Nhưng Lynn quyết lòng lấy anh ta.”

Shelby đứng bật dậy, tay chống nạnh đến chỗ anh. “Vậy tại sao anh lại chọn buổi gặp mặt mừng Lynn trở về để thông báo? Các đó chắc chắn không chỉ là hai người muốn đánh tiếng hai người sắp lấy nhau?”

A.J giang rộng tay. “Vì Anderson ở đó, Lynn không biết Carlo đang ở đâu, vì thế...”

“Cậu ấy tìm cách đánh lừa anh ta chui ra khỏi ổ,” Shelby nói, môi dẩu ra.

“Đúng thế, mãi tận sau này anh mới biết em và Lynn là bạn thân. Anh cứ tưởng em bám cô ấy để buộc anh phải thay đổi quyết định về cửa hàng ở Spanish Court.” A.J chém tay vào không khí. “Bây thật, anh cố tìm cách buộc em rời khỏi buổi gặp mặt hôm ấy. Em có biết anh nghĩ gì lúc chúng mình đang nhảy không?”

Shelby lắc đầu, vẻ ngờ vực.

“Đúng người... sai thời điểm. Anh muốn tìm hiểu rõ em hơn, nhưng thời điểm lại hỏng bét. Em là cô gái hấp dẫn nhất mà cũng rắc rối nhất mà anh đã gặp trong đời. Anh muốn xong việc với Lynn thật nhanh để có thể tập trung vào em.”

Nhìn vẻ mặt tươi rói của anh, nghe những lời cô chẳng bao giờ dám mong được nghe ở anh, Shelby cũng thấy mềm lòng, nhưng cô cảm thấy tức không chịu nổi. Cô đã dần vật với những ý nghĩ tội lỗi và hối hận vì những chuyện chẳng đâu vào đâu!

“Lẽ ra về sau phải cho em biết sự thực chứ,” cô giận dữ bảo. “Lynn hành động rất kỳ quặc làm em chẳng biết nghĩ thế nào. Còn anh cứ muốn hỏi lộ để em bỏ cuộc, tại sao vậy?”

“Bởi vì anh biết chắc sự việc sẽ diễn ra như hôm nay. Carlo không phải loại người thích đóng bộ, làm lễ cưới trước sự hiện diện của 500 họ hàng thân thích và bạn bè thân nhất của Lynn. Anh nói với cô ấy điều đó, nhưng cô ấy nhìn mọi thứ qua lăng kính màu hồng. Cô ấy đâu có chuẩn bị một đám cưới thích.”

“Nhưng anh và Carlo chưa từng gặp nhau. Làm sao anh biết anh ấy không thích làm đám cưới lớn? Anh đâu biết tính cách anh ấy...” Shelby nhắm mắt, thở dài. “Anh cho người điều tra về anh ấy phải không?”

“Ừ, có thể thật.” A.J trả lời không hề tỏ vẻ ân hận. “Cô ấy là con gái người bạn thân nhất của anh. Anh không thể để cô ấy lấy một thằng cha ngu ngốc. Carlo xem ra là một anh chàng tốt, tuy có hơi cứng đầu một chút.”

Shelby bước quanh phòng, chân ríu lại vì giận dữ. “Nhưng tại sao anh không cho em biết những chuyện ấy? Để em mù tịt như vậy không công bằng chút nào. Các công việc chuẩn bị đã được tiến hành...”

“Anh biết.” Anh nhìn xuống như nhận lỗi. “Nhưng anh đã hứa với Lynn sẽ không nói sự thật với bất cứ ai, cho tới khi Carlo thấy ra vấn đề. Rồi sau cái đêm trong ngôi nhà cũ, anh đang định kể nhưng em không muốn nghe.”

Cô không nghe anh nói gì vì đang bực mình. “Lynn lợi dụng anh và anh lại lợi dụng em?” Cô trở ngón tay cái vào ngực mình.

“Xin em hiểu cho, anh bị kẹt ở giữa!” A.J một mực nói. “Lynn không muốn cho mẹ cô ấy biết. Cô ấy muốn giấu bà mọi chuyện.”

Shelby giang rộng tay. “Lễ đính hôn giả ấy được đăng trên tất cả các báo ở cả hai khu. Làm sao hai người có thể nghĩ bác Altman không đọc thấy? Chắc chắn bạn bè phải nói với bác ấy chứ?”

A.J lắc đầu. “Bác ấy sống cùng em gái. Tất cả cú điện thoại đều bị chặn lại. Từ ngày Sanford mất, Sharon không còn trở lại bình thường được. Một số người lại có thể bị tác động đến mức như vậy.” Anh ngừng lời, đưa tay sờ cằm. “Cái chết của Sanford càng làm Lynn quyết tâm lấy Carlo bằng được.”

Cô quay lại đối mặt anh. “Anh bảo sao?”

“Cô ấy cho rằng cuộc đời quá ngắn, không nên phải sống xa cách người mình yêu.”

Shelby lắc đầu tựa như vừa bị một đòn chí mạng. “Cậu ấy thay đổi quá nhiều. Em chẳng biết nghĩ như thế nào nữa. Vẽ ra bao kế hoạch to lớn... rồi hôm nay bỏ đi như vậy...” Giọng cô nhỏ dần trong khi mắt nhìn anh trách móc. “Cuối tuần vừa rồi trong khi mình lặn lội tới căn nhà cũ, cậu ấy khéo đang ở chỗ Carlo phải không?”

Anh vung vẩy tay. “Ừ, nhưng anh thề là mãi sau này anh mới biết điều đó. Cô ấy không hề nói với anh. Theo chỗ anh hiểu, cô ấy vẫn còn đính hôn với anh. Anh thực sự lo lắng. Rosetti là tay khá nóng tính,” Anh ngừng nói khi thấy mặt cô vẫn đầy vẻ ngờ vực. “Thôi được. Anh thừa nhận lẽ ra anh vẫn có thể đánh xe về trong sương mù đêm ấy, song anh muốn một mình ở bên em. Nhưng hình như sự thể lại tồi tệ hơn.” Giọng em trở nên khàn đục. “Nhưng lạy chúa, anh muốn em biết bao!”

Shelby lắc đầu. “Nhưng em biết mọi chuyện đều là giả, rất có thể làm hại đến công việc và danh tiếng của em. Thật không công bằng khi không cho em biết gì cả.”

Anh tiến một bước về phía cô. “Anh biết, nhưng đến ngày hôm qua anh bắt đầu thấy mọi việc sẽ ổn thỏa. Carlo gọi điện thoại đe dọa anh.”

Shelby hoảng hồn. “Cái gì?”

A.K nhún vai. “Doạ dẫm vì ghen thôi, không có gì nghiêm trọng. Anh có cảm giác anh ta sắp sửa làm chuyện gì đó.” Đến đó thì hình như anh không muốn nhắc đến anh chàng ấy nữa. “Rồi ở cửa hàng khi em ký Shelby Court dưới tờ biên lai, anh biết rằng vẫn còn hy vọng cho hai đứa mình.”

Biết bao ý nghĩ trái ngược trong đầu làm cô không suy nghĩ được nữa. Cô ngượng ngùng nhớ lại mấy chữ trên biên lai cho Lynn, rồi lấy mu bàn tay lau trán. “Anh có biết em phải trải qua cảm giác tội lỗi thế nào không?”, cô bật ra nói. “Em dẫn vật, tự căm ghét chính mình vì em đã yêu chồng chưa cưới của bạn mình!”

Nhận ra điều mình thú nhận, cô lấy tay bịt miệng như thể muốn lấy lại những lời đó.

Cô mở to mắt, nhìn mấy đầu ngón tay của mình rồi xoay người, chạy qua phòng về phía cửa trước, hoảng hốt trước điều mình vừa nói ra miệng.

Nhanh như chớp A.J chạy theo. “Đừng bỏ anh mà chạy nào Shelby!” Đến gần cửa anh túm được cô, ôm cô trong vòng tay anh. “Chà, nói với người đàn ông em yêu anh ta bằng cách mới hay sao”, anh lăm bắm, đôi mắt xanh tối xăm, sôi sục, giọng anh căng thẳng. “Nhưng với em thì anh có thể hiểu được”.

Anh hôn lên môi cô và Shelby quên ngay chuyện đáng ra cô phải làm bộ giận dữ với anh. Xúc cảm mãnh liệt dâng trào, cô vòng tay ôm cổ anh, chỉ còn nhớ là cô yêu anh.

Anh thôi hôn, thở hổn hển, tỳ trán anh vào trán cô. “Vậy thì cái triết lý “làm theo tình cảm của mình của gia đình em để đâu rồi? Anh tưởng nếu em yêu anh, em phải nói với anh từ lâu rồi mới phải chứ?”

“Không thể được vì còn Lynn”

“Anh yêu em, Shelby. Anh cứ tưởng cái mớ bong bong này không bao giờ gỡ nổi, để anh có thể nói với em điều đó”.

Cô nép mình trong vòng tay anh, nghe như nuốt từng lời của anh, nhẹ người thích thú là vật ngăn cách hai người đã được dỡ bỏ. “Em cứ tưởng sẽ chẳng bao giờ được nghe anh nói điều đó”. Cô thò tay lên véo tai anh một cái thật đau.

“Ôi chào!”, anh hét lên. “Sao em lại véo tai anh?”

“Vì anh đã đánh lừa em, làm em sống dở chết dở và căm ghét chính mình vì đã yêu anh”.

Về mặt anh bỗng trở nên ngây thơ một cách đáng ngờ. “Anh thực sự chưa bao giờ dối em. Chỉ có những việc anh đã không thể kể với em thôi”.

Cô lườm anh một cái. “Đừng bao giờ lại để xảy ra chuyện đó nữa”.

“Anh xin hứa”. Anh ngừng lại, đôi mắt nhìn thẳng mặt cô với vẻ long trọng. “Bây giờ anh muốn em hứa với anh một điều”.

“Điều gì”.

Anh cầm chiếc nhẫn. “Hãy lấy anh”.

Mắt Shelby đắm lệ khi cô nhìn chiếc nhẫn kim cương rồi nhìn anh. “Lấy anh ư?”

“Em đã chuẩn bị sẵn xong cho đám cưới rồi, đúng không?”

“Chuẩn bị xong?”. Shelby hình như không thể không nhắc lại lời anh.

“Cho đám cưới Altman-Court, mà bây giờ là đám cưới Featherstone-Court”. Không thấy cô nói gì, anh vội tiếp: “Này, vì chiếc nhẫn này phải không? Anh có thể mua một chiếc khác. Anh có thể hiểu tại sao em không muốn đeo chiếc nhẫn đã có người đeo, và...”

Cô ngăn ngay mấy lời vội vã ấy của anh bằng cách kiễng chân cao và hôn lên môi anh. “Chiếc nhẫn này là được rồi”. Mặt cô nghiêm chỉnh khi cô nói: “Ngay từ trước, nó đã là của em, A.J ạ”.

Anh bỗng cười, nâng bàn tay cô lên, đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô một cách dễ dàng rồi hôn vào chỗ đeo nhẫn. “Ừ đúng đấy nhỉ? Và bây giờ nó vừa khít ngón tay em”.

11. Chương 11

“Bao nhiêu năm bác chờ đợi ngày này,” Erica Martinez nói. Sau khi mọi người nâng cốc, bánh cưới được cắt, bà chống gậy đến gần cô dâu chú rể. Lúc này bà đang cầm tay Shelby.

A.J trong chiếc áo đuôi tôm màu đen trông lại càng đẹp trai đứng ôm ngang lưng Shelby, tươi cười nhìn bà già. “Erica, cháu với bác đều giữ đúng lời hứa. Trông bác tuyệt vời, khỏe hơn nhiều so với những năm trước.”

Shelby thấy đúng là như vậy. Mắt Erica sáng và tinh hơn. Mặt bà không còn nặng như trước, thở không còn khò khè nữa.

Mắt Erica hồng lên vì vui, rồi bà nhướn mày với vẻ tò mò. “Bây giờ cháu đã là người có vợ rồi. Nhưng bác bắt đầu băn khoăn, Alexander ạ...”

“Bác băn khoăn ư?” Anh và Shelby vội nhìn nhau. “Về gì vậy bác?”

“Về những thông tin trên các báo ý?”

Shelby cắn môi. “Trên báo hả bác?”

Erica nhìn người nọ sang người kia.

“Bác đặt mua báo Santa Barbara trong thời gian ở hồ Tahoe.”

“Ồ,” A.J lo lắng hỏi. “Bác đặt mua báo thật à?”

“Ừ. Và bác thấy tin về cháu đính hôn với cô Lynn Altman, con gái Stanford và Sharon. Nhưng bác biết không thể có chuyện đó. Cháu luôn coi cô ta như em gái nhỏ. Và lại cháu đã đính hôn với Shelby, đúng không?”

A.J rõ ràng có vẻ khó nói và Shelby không thể giấu được nụ cười. Cô cúi đầu sắp xếp lại những nếp xếp trên chiếc váy sa tanh trắng mẹ cô may cho cô.

“À vâng.”

“Bác biết ngay không có chuyện đó mà.” Erica nói ranh mãnh. “Bác phải ở đó, không thuốc lá, không được ăn muối cả mấy tuần, uống tám cốc nước lọc một ngày. Bác tin là cháu đâu nỡ lừa bác vào cảnh khổ sở ấy. Nhất là sau khi Carman nói cháu gọi điện, suốt cả một tiếng đồng hồ hết lời ca ngợi Shelby. Nào là hấp dẫn, nào là đầy sức sống.”

Shelby sững sờ, nhìn người chồng mới cưới được một tiếng của cô.

A.J lắc đầu. Mặt anh tỉnh bơ như quan chánh án tòa thượng thẩm, nhưng đôi mắt xanh ánh lên vẻ tỉnh quái. “Cháu lừa bác ư, Erica? Bác cháu mình đã thỏa thuận với nhau và cả hai đều giữ đúng lời hứa, đúng không nào?”

Erica buông tay Shelby, quay sang ôm A.J và anh cũng đáp lại cử chỉ ấy. “Đúng thế cháu ạ. Bác cứ ước ao giá như bố mẹ cháu sống mà thấy ngày hôm nay.” Bà quay sang Shelby. “Chắc hẳn bố mẹ chồng cháu sẽ thích cháu lắm.”

Shelby cười cảm động. “Cháu rất mừng.”

Erica đi rồi, Shelby khẽ hỏi. “Anh có nghĩ là bác ấy biết không?”

A.J cúi nhìn cô. “Chắc chắn là biết.”

“Liệu bác ấy có nghĩ sao không?”

“Không, bác ấy đã đạt được điều bác ấy muốn.”

“Điều gì vậy?”

“Anh lấy vợ.”

“Anh thấy không sao chứ?”

Không để ý gì tới 300 quan khách đang có mặt trong phòng cưới, A.J quay lại vòng tay ôm ngang lưng Shelby. Cô nghiêng đầu qua bên anh và anh hôn rất lâu, rất mạnh lên môi cô. Đèn máy ảnh thi nhau loé sáng và các vị khách huýt sáo tỏ vẻ tán thưởng.

“Còn em thì sao?” anh hỏi khi buông ra cho cô thở.

Cô thở hổn hển, sờ tay vào vòng hoa nhỏ cài trên mái tóc ngắn của cô. “Em nghĩ là anh yêu em.”

Anh lại hôn cô. “Em nghĩ đúng. Và anh rất biết ơn em đã không bắt anh đợi quá lâu trước khi làm lễ cưới.”

Cái ngày anh cầu hôn cô, cũng là ngày Lynn đi mất. Mới cách đây chưa đầy một tháng. Công việc chuẩn bị đám cưới của họ vội vã nhưng chu đáo. Cả nhà xúm vào giúp cô, rõ ràng tinh thần đồng đội vốn là nền tảng của Những cô dâu nhà Feathenrstone.

Cô buồn rầu thở dài. “Tiếc là Lynn và Carlo không dự được, nhưng dù sao Rome cũng đâu có phải ở bên kia phố. Cậu ấy có vẻ ngạc nhiên khi gọi từ Rome về nói là đã nhận được giấy mời.”

“Anh cũng chẳng biết tại sao nữa, nếu theo cái cung cách anh chạy theo em,” A.J nói giọng khô khan. “Nhưng lúc đó cô ấy còn quá bận tâm đến việc đưa Carlo vào tròng nên không còn thấy chuyện gì xảy ra xung quanh nữa.”

“Theo chỗ em nghe được, anh ấy không bức mình vì bị đưa vào tròng,” Shelby ngả người mỉm cười nhìn anh với vẻ trêu chọc, vì biết chắc là anh yêu cô. “Chạy theo em hả?”

“Như một vận động viên marathon chính cống.” A.J ôm cô tham gia điệu nhảy lúc ấy vừa bắt đầu. “Nhưng có lẽ anh cần phải quen với điều đó. Anh có cảm giác là em sắp đưa anh vào một cuộc săn đuổi đầy hạnh phúc trong quãng đời còn lại của anh.”

Shelby chớp chớp đôi mắt xanh đầy vẻ ngây thơ. “Em sẽ cố hết sức mình, anh yêu!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-chi-la-co-phu-dau-always-a-bridesmaid>